

BĂRBAȚI PUTERNICI

JIM HOHNBERGER

BĂRBAȚI PUTERNICI



RECUPERAȚI-VĂ MOȘTENIREA!

ZAPPY'S

Notă către cititori: Fiecare experiență din acest volum este adevărată, deși, în câteva cazuri, mai multe persoane reale au fost combinate în același personaj pentru claritate și concizie. În majoritatea cazurilor, numele personajelor, ale locurilor și alte elemente lipsite de importanță au fost modificate pentru a proteja intimitatea persoanelor implicate. În afară de cei ale căror nume și experiențe au fost folosite cu permisiune, asemănarea cu orice persoană, în afară de autor și de familia lui, este pur întâmplătoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOHNBERGER, JIM

Bărbați puternici/Jim Hohnberger; trad.: Cristina Sava - Urleta;
Zapis, 2007
ISBN 978-973-88374-0-9

I. Sava, Cristina (trad)

2

Copyright 2007 editura Zapis

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română

Foto copertă © iStockphoto.com

Traducere: Cristina Sava, Cristinel Sava

Corectură: Luminița Emilia Mohora

Dedicație

Dacă te zbați ca să îți menții viața personală pe linia de plutire, dacă viața în doi nu mai are niciun gust, iar copiii nu te mai respectă, această carte a fost scrisă ca să îți pună la îndemână secretul prin care să recuperezi ce ai pierdut. Această carte este pentru tine!

Mulțumiri

Puțini dintre noi au mai multe talente. A fost nevoie de mai mult decât talentul meu ca să duc la bun sfârșit *Bărbați puternici*. Mulțumiri speciale asistentei mele, Jeanette Houghtelling, care, cu multă atenție, rugăciune și îndemânare, și-a pus în practică talentul dăruit ei de Dumnezeu, de a îmbunătăți calitatea volumului de față.

Cuprins

Notă către cititor	8
--------------------------	---

Secțiunea a I-a: Recuperează-ți moștenirea personală

CAPITOLUL 1: În căutare de bărbați	11
CAPITOLUL 2: Un bărbat adevărat	24
CAPITOLUL 3: Mitul	45
CAPITOLUL 4: Întărirea	61

Secțiunea a II-a: Refacerea relațiilor

CAPITOLUL 5: Suflete rănite	80
CAPITOLUL 6: Familia pe primul loc	95
CAPITOLUL 7: “Ăsta-i bărbatul meu!”	110
CAPITOLUL 8: Intimitatea: un produs secundar	122
CAPITOLUL 9: “Sunt alături de tine – punct!”	141
CAPITOLUL 10: Cum se zidesc bărbați	158
CAPITOLUL 11: Un prieten pentru mine	176

Secțiunea a III-a: Învinge lucrurile care te înving

CAPITOLUL 12: Discutând despre tabu-uri	195
CAPITOLUL 13: Priorități încurcate	216
CAPITOLUL 14: Bărbați puternici	234

NOTĂ CĂTRE CITITOR

Fiecare bărbat are o moștenire – moștenirea unei masculinități adevărate. Totuși, mult prea mulți dintre noi, bărbații, o găsim greu de înțeles. Nu știm cu siguranță ce anume este această moștenire, cu atât mai puțin cum să o recuperăm. În consecință, urmăm mituri, acceptăm înlocuitori sau ne prefacem că totul este bine, când, de fapt, adânc în sufletul nostru, știm că ceva lipsește.

Principiile simple pe care le vei găsi în cartea aceasta, dacă le vei aplica consecvent, îți vor aduce acel *ceva* care lipsește. Vei descoperi că ele nu numai că revitalizează orice căsnicie și refac relațiile în orice familie, dar îți vor da forța să fii un bărbat adevărat – bărbatul destinat de Dumnezeu să fii.

Nu contează trecutul tău sau circumstanțele prezente. Poți să fii un bărbat puternic. Mergi și recuperează-ți moștenirea!

SECȚIUNEA A I-A

Recuperează-ți moștenirea personală

Supunerea față de Dumnezeu înseamnă restaurarea
adevărului eu al cuiva

CAPITOLUL I
ÎN CĂUTARE DE BĂRBAȚI

CAPITOLUL 2
UN BĂRBAT ADEVĂRAT

CAPITOLUL 3
MITUL

CAPITOLUL 4
ÎNTĂRIREA

În căutare de bărbați



Caut printre ei un om [bărbat]... dar nu găsesc niciunul! (Ezechiel 22:30)

Nu cu mult timp în urmă, mă aflu împreună cu familia mea în avion, în drum spre o localitate unde urma să țin o serie de cuvântări. Avionul decolase de ceva timp, când pe un ecran mare a început să ruleze cel mai nou film cu James Bond în rol de Agent 007. Mi-am amintit că văzusem afișul acestui film la magazin cu câteva zile mai înainte și mi-am dat seama că urma să fim martori la portretizarea unui bărbat *macho*. L-ați văzut – bruta insensibilă căreia nu-i pasă de nimeni altcineva decât de ea însăși. Bărbatul care manifestă tandrețe doar atunci când aceasta îi servește ca să obțină ceea ce vrea. Bărbatul care își urmează instinctele primare și afirmă că nu-l deranjează conștiința. Este acesta un bărbat adevărat?

Cum călătorim adesea cu avionul, am venit pregătiți cu materiale de citit, ca să ne ținem mințile ocupate. Am încercat să citesc și să mă concentrez, dar în astfel de situații nu poți face altceva decât să privești fix în pământ până când, fără să vrei, ochii fură o mișcare sau două de pe ecran. Aceste scene au o forță aproape irezistibilă de a-ți atrage atenția. În timp ce stăteam acolo gândindu-mă la cum i-am crescut pe cei doi băieți ai mei, indignarea mea a început să crească. Am încercat întotdeauna să le dau ce e mai bun și să-i păzesc de restul lucrurilor. Acum, în fața lor era această imagine pervertită a masculinității. Deși ei se descurcau de minune

ignorând filmul, mi-am zis că nu aveam să stau deoparte și să nu protestez împotriva acestei situații.

Am mers să o caut pe șefa însoțitoarelor de zbor și i-am povestit cum eu și soția mea ne-am dedicat educării copiilor noștri în așa fel, încât ei să aibă pasiuni sănătoase și pure, bazate pe viața lui Hristos și pe Cuvântul Său. “Ați vrea, vă rugăm, de dragul lor, să opriți această portretizare degradantă a unui bărbat?”

Ea a ridicat din umeri. “Domnule, nu pot face nimic; eu sunt doar o însoțitoare de zbor.”

“Atunci ați vrea, vă rog, să-l sunați pe căpitan și să-i împărtășiți îngrijorările mele?”, am stăruit eu.

L-a sunat, iar acesta a sugerat: “Sunăți-l pe președintele companiei.”

Am promis că aveam să fac acest lucru imediat ce aterizam și ajungeam la destinație.

UNDE SUNT BĂRBAȚII?

Gândurile mele răscolite s-au îndreptat spre Judy, o tânără încântătoare care venise la mine la unul dintre seminarii. “Ceva nu e în regulă cu bărbații din ziua de azi!”, a exclamat ea. “Aș vrea să mă mărit, dar am tot căutat un bărbat adevărat – un bărbat temător de Dumnezeu, un bărbat care să merite să-i încredințez inima mea – și n-am găsit niciunul! *Ce s-a întâmplat cu toți bărbații, domnule Hohnberger?*”

Este o întrebare solemnă, o întrebare pe care o pune și Dumnezeu. În fiecare generație, el caută bărbați – bărbați adevărați care sunt gata să-și accepte chemarea divină, bărbați care recunosc starea din ce în ce mai decăzută a națiunii și a familiilor lor și care vor sta plini de curaj de partea dreptății, spunând: “*De ajuns!*” Nu auzi dorul arzător din cuvintele lui Dumnezeu, care suferă din cauza exilatului Iuda? “Caut printre ei un om [bărbat] care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc niciunul!”¹

Dacă Dumnezeu ar fi găsit un singur bărbat... dar nu era niciun bărbat care să-și întărească familia în fața valului în ascensiune al păcatului; niciun bărbat care să-i protejeze pe cei dragi, înălțând un zid între ei și potopul păcatului care predomină în societate și în biserică; niciun bărbat

¹ Ezechiel 22:30.

În căutare de bărbați

care să crească următoarea generație de bărbați adevărați de care tinere caste ca Judy să se îndrăgostească.

Nu cred că situația de astăzi este întrucâtva diferită de cea din timpul lui Ezechiel; dacă e diferită cu ceva este spre mai rău. Unde sunt bărbații astăzi? De ce familiile, chiar și cele ale bărbaților din biserică, sunt distruse de răul care predomină în jurul lor? De ce tinerele, care caută în bărbați cele mai înalte și mai nobile virtuți, găsesc căutarea lor atât de dificilă?

Răspunsul este simplu. De două mii de ani, el se află în Evanghelia după Marcu, dar nouă ne-a scăpat: “Nimeni nu poate să intre în casa unui om tare și să-i jefuiască gospodăria, *decât dacă a legat mai întâi pe omul acela tare*; numai atunci îi va jefui casa.”² Se întâmplă astăzi – nu doar în câteva cămine, ci aproape în fiecare cămin. Diavolul a dărâmat ușa căminelor noastre și ne jefuiește gospodăria. Ne ia copiii captivi prin intermediul prietenilor lor, al televizorului, al muzicii și al internetului. Rezultatul este acela că tineretul și copiii noștri gândesc la fel, vorbesc la fel, se comportă la fel și arată exact la fel ca lumea din jurul lor. Și Diavolul nu renunță aici. Se furișează pe ușa din dos și ne corupe soțiile. Încet, dar sigur, sentimentele lor îmbrățișează lumea, până când devin asemenea soției lui Lot.³

Dar de ce reușește el să ne jefuiască gospodăria cu atât de mult succes? Pentru că ne-a legat pe noi, oamenii tari. Ne-a legat cu minciuni, cu mituri, cu false portretizări ale masculinității, până când ajungem ca regele Saul și armata lui, care tremurau de frică în corturi, în timp ce Goliat scuipa blasfemii la adresa viului Dumnezeu. Unde sunt patriarhii, cum ar fi tânărul David, care să îngenuncheze înaintea lui Dumnezeu în supunere și umilință și apoi să meargă să-l înfrunte pe Goliat în numele Domnului și să-I răzbune cauza?

Noi, bărbații de astăzi, nu ne dăm seama că am fost ademeniți de la postul nostru de veghe și legați cu lanțuri. Nu recunoaștem că am fost înșelați și făcuți să ne devalorizăm cele mai prețioase comori. Ni s-a spus că trebuie să acceptăm că goliații din viața noastră sunt de neînvins și că trebuie să considerăm păcatul un lucru normal. Deci acceptăm, fără să ne punem întrebări, dezastrul din viața noastră.

² Marcu 3:27 (sublinierea autorului).

³ Vezi Geneza 19:26.

Însă aceasta este vestea proastă. Vestea bună este că Dumnezeu nu ne aruncă! Ci El dorește din toată inima să ne dea forța cu care să ne rupem legăturile. El așteaptă să ne antreneze pentru a fi gata să ne recuperăm posturile de veghe. El vrea să ne întărească pentru a putea rezista păcatului din jurul nostru, ca acesta să nu ne mai înconjoare ca un nor. El e capabil să ne transforme din fricoși în patriarhi. Prin urmare, niciunul dintre noi nu ar trebui să fie descurajat.

FASCINAȚIE FAMILIARĂ

În timpul aceluia zbor, nu mi-am găsit locul și m-am hotărât să mă plimb pe culoar și să observ reacțiile celor patru sute și ceva de pasageri. După calculele mele, am dedus că 80% dintre pasageri erau adulți – bărbați și femei în proporții egale – și restul erau copii de vârste diferite. Indiferent că erau copii sau adulți, majoritatea dintre ei – în jur de 85% – aveau ochii lipiți de ecran, trăind indirect isprăvile a ceea ce ar putea fi considerat un prototip al bărbatului macho hollywoodian – un bărbat grozav și bine aranjat, care să fie admirat și imitat. Întreb: “De când este grozav să ucizi, să comiți adulter, să minți și să calci în picioare pe oricine îți stă în cale?”

Să fie acesta motivul pentru care băieții noștri umblă cu pistoale și cuțite ca Agentul 007? Apoi iau o armă la școală, cu care împușcă și ucid după bunul plac – și ne mai întrebăm de ce! Ne întrebăm de ce nimeni nu-i poate controla. Bărbaților, aceste lucruri se întâmplă pentru că ne-am părăsit postul de veghe! Băieții noștri nu au nicio santinelă care să le spună: “Dușmanul este în fața ta!”

În schimb, mergând de-a lungul avionului, am văzut în ochii și trăirile acelor pasageri o fascinație familiară. Familiară, spun, pentru că a existat o perioadă în viața mea când aș fi făcut exact ce făceau și ei. M-am uitat în special la bărbații care, cu soțiile și copiii lângă ei, priveau scenele pasiv și cu plăcere, evident indiferenți față de ideile distructive care le erau injectate în minte. M-am scârbit văzând cum bărbații le permiteau fiilor lor să privească scene în care femeile erau exploatate ca niște simple obiecte și să considere băutul, fumatul, jocurile de noroc și crima ca fiind activități bărbătești. Fetele lor se uitau la femeile care se foloseau fără pic de rușine de sexualitatea lor pentru a-și atinge scopurile, ca și cum acesta ar fi fost un comportament acceptabil și onorabil. Oare nu-și dă nimeni

În căutare de bărbați

seama că *privind suntem schimbați* – schimbați în aceeași imagine pe care o privim? Industria publicitară știe acest lucru; noi de ce suntem atât de naivi?

Apoi, am început să îi privesc mai atent pe cei care *nu* se uitau la film, gândindu-mă că, poate, unii dintre ei erau la fel de dezgustați cum eram și eu. Dar mulți dintre cei care nu se uitau la film dormeau, indiferenți față de tot ce se întâmpla în jurul lor. Părea, întrucâtva, o analogie potrivită, pentru că atât de mulți bărbați dorm în mijlocul tuturor avertismentelor, al semnelor timpurii care prevestesc nenorocirea, și sunt luați pe nepregătite atunci când căsnicia sau copiii lor se confruntă cu o criză.

Am dat și peste un om care răsfoia un exemplar din *Sports Illustrated*, printre priviri fugare aruncate spre ecranul unde rula filmul, de parcă sexul și crimele îl plictiseau teribil. Într-un sfârșit, am văzut un om bine îmbrăcat, cufundat clar în lectură. *Uite, aici*, m-am gândit, *este un bărbat care nu vrea să fie corupt de murdăria de pe ecran. Este concentrat cu totul asupra altui lucru!* Apoi, când am trecut pe lângă el, am văzut că era cufundat într-o revistă pentru adulți. Trist, m-am îndreptat spre locul meu. Pe drumul înapoi, am mai văzut un om citind – citea una dintre revistele de scandal care se vând în supermarketuri.

M-am aruncat pe scaun îngrijorat cu privire la direcția în care ne îndreptăm noi, ca societate. Păcatul se înmulțește. Imoralitatea de toate felurile nu doar că a devenit obișnuită, ci cere să fie privită ca normală. Societatea noastră este din ce în ce mai împânzită de pedofili, iar crimele din viața reală și avorturile devalorizează viața umană. Ce speranță mai există pentru băieții care cresc astăzi?

PREA CRITICI?

O persoană bine intenționată m-a avertizat să nu trag concluzii bazate pe gusturile și preferințele personale ale altora. Întreb: “De ce nu?” Tot timpul evaluăm ceea ce vedem, și e important să facem acest lucru! Înfrățirea exterioară a unei persoane spune multe despre viața ei interioară.

Atunci când vedem un câine cu spume la gură, mârâind și atacând pe oricine sau orice îi iese în cale, ce facem? Neținând seama de dovada exterioară a unei probleme interioare, mergem să-l mângâiem pe cap? Este o mare prostie să credem că alegerile noastre în ce privește

comportamentul se află undeva în vid și că nimeni nu ar trebui să emită judecăți de valoare bazându-se pe ele. Oricine a trecut măcar o dată printr-un interviu pentru o slujbă, știe cât de ridicolă este această idee.

Unul dintre motivele pentru care biserica creștină nu mai este un zăgaz ferm împotriva valului crescând al compromisului este acela că creștinii au “înghițit” această concepție falsă. Teama de a fi etichetați drept “critici” întrece teama de Dumnezeu și adevărata îngrijorare pentru bunăstarea celorlalți – sau poate că iubirea noastră pentru compromis ne pecetluiește buzele ca să nu ne ridicăm împotriva lui. M-am gândit la faimoșii evangheliști de la televizor, dintre care unora pare să le pese mai mult de aur, de glorie și de femei decât de Dumnezeu. Ar trebui acest lucru să ne avertizeze că există o problemă a inimii? Sau stăm mulțumiți, fără să luăm nicio măsură?

AJUTOR!

Inima mi s-a umplut de durere când mi-am amintit cum căutasem un pastor – orice pastor – care să mă ajute să rezolv situația dificilă cu care mă confruntam la un moment dat în viața personală. După ce am primit Cuvântul lui Dumnezeu ca singura regulă din viața mea, m-am alăturat unei biserici conservatoare. Am făcut multe schimbări în stilul meu de viață și, ca urmare, majoritatea oamenilor mă considerau un creștin născut din nou. Însă aveam încă o mare problemă – temperamentul meu german! Eram mai mult Hitler decât Luther. Vedeți, în public, eram omul de afaceri amabil. La biserică, eram prezbiterul plin de zel. La adunările sociale, eram întrucâtva sufletul petrecerii. Însă acasă, temperamentul meu german ieșea la iveală – în special dacă fermecătoarea mea soție îmi ieșea în cale. Aici eram lipsit de putere.

Am mers la pastorul meu și i-am spus: “Am nevoie de ajutor. Când ajung acasă, la capătul unei zile lungi și obositoare, mă îndrept spre ușa din spate și soția îmi zice calm: ‘A sunat domnul Smith, dragule’.”

‘Ce voia?’, întreb eu.

‘Nu știu. Nu l-am întrebat’, îmi răspunde ea inocent.

Carnea mi se înfioară de iritare, în timp ce îmi îndrept degetul spre ea, ridic vocea și o întreb: ‘De ce nu l-ai întrebat?’

‘Nu m-am gândit la asta’, răspunde ea, ghemuindu-se de frică.

În căutare de bărbați

‘Când o să înveți și tu să *gândești*?’, mă înfig în ea. Și situația aceasta se repetă săptămână după săptămână. Am renunțat la atâtea din căile mele anterioare – băutura, înjurăturile, dansul, filmele, barurile și jocurile de noroc – dar temperamentul... Cu siguranță mă puteți ajuta în această privință.”

Am fost la șase pastori și le-am împărtășit problema mea. Am aflat că toți șase aveau aceeași problemă. Am rămas mut de uimire. Pastorilor, vreți să-mi spuneți că există har suficient pentru toate căile mele din trecut, cu excepția temperamentului pe care-l dau pe față în familia mea, în spatele ușilor închise? Nimeni nu a putut să mă ajute. Cum este posibil ca păstoriilor turmei să nu aibă o soluție practică pentru o problemă atât de universală!?

CINEVA TREBUIE SĂ CONDUCĂ

O altă tendință astăzi este aceea ca bărbații să renunțe la multe dintre rolurile lor în societate și să permită ca ele să fie preluate de femei. Se prea poate să fi fost, cândva, o societate patriarhală, dar astăzi, în absența bărbaților, a devenit în mare măsură una matriarhală. Femeile reprezintă acum influența dominantă în viața fiilor noștri. Femeile ne conduc căminul. La școală, cadrele didactice, într-o majoritate covârșitoare, sunt femei. În biserică, avem femei-pastor, femei-prezbiter, diaconese și instructoare la Școala biblică. Acum, să nu înțelegeți că sunt împotriva femeilor. Femeile *ar trebui* să aibă o influență dinamică în viața copiilor noștri. Multe cămine astăzi sunt cămine cu un singur părinte – femei singure care-și cresc copiii pe cont propriu. Această stare de lucruri nu este ideală, dar este o realitate. Dar tot o realitate este și faptul că Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca influența unei femei să ia locul influenței pe care El a plănuvit ca bărbații să o aibă în căminele lor și în societate.

Pe măsură ce zborul continua, m-am gândit la alte tendințe actuale. Multe trupe rock arată și cântă ca Diavolul însuși. Iar tinerii îi imită pe artiștii pe care-i idolatrizează. Coafurile lor arată de parcă și-au băgat degetele în priză sau de parcă peste ei a trecut o mașină de tuns iarba. Pe hainele lor scrie: “Sunt rău”, “Sunt mișto”, “Nu-mi pasă”. Unde sunt bărbații care să pună capăt falsității atât de evidente în viața și filosofia unor astfel de copii? Cine are curajul să spună că nu este deloc grozav să te conformezi normelor grupului și să te îmbraci în haine pe care o instituție

filantropică nu le-ar dona, deoarece i-ar fi rușine cu ele? Cui îi pasă îndeajuns de mult, încât să nu le lase pe fetele lui să se îmbrace indecent sau să cutureiere mall-urile? Cine o să spună “Nu” și o să impună această regulă atunci când tinerii vor vrea să fumeze, să bea, să consume droguri sau să danseze ca triburile păgâne din vechile filme cu Tarzan? Ce s-a întâmplat cu bărbații din societatea noastră care știau să deosebească binele de rău?

BĂTRÂNUL DOCTOR HILDEBRAND

Aveam 17 ani, când a trebuit să mă internez în spital din cauza unei apendicite acute. Fumam de ceva timp, pentru că era un lucru bărbătesc (vă mai amintiți de bărbatul din reclama de la Marlboro?). Acum, în calitate de minor în spital, trăgeam câte o țigară de câte ori aveam ocazia. Atunci puteai fuma aproape oriunde, chiar și în spital, dar eu nu eram încă adult, și când doctorul a auzit că fumez a trecut pe la mine ca să avem o mică discuție.

“Asistentele mi-au spus că fumezi.”

“Păi, da.”

“Crezi că e ceva bărbătesc să fumezi?”

“Majoritatea bărbaților o fac.”

“Ei bine, dacă ai de gând să fumezi ca un bărbat adevărat, atunci trebuie să înveți s-o faci bine și să nu ascunzi faptul că fumezi. Uite”, mi-a poruncit el, scoțând din buzunar un pachet pe care-l cumpărase special pentru acea ocazie, “dă-i bătaie și fumează una.”

Prins în capcană, m-am hotărât să nu mă las umilit, așa că am aprins-o, însă asta nu era de ajuns pentru bătrânul doctor Hildebrand. “Inspiră mai profund, așa face un bărbat adevărat. Haide! Mai fumează una. Un bărbat adevărat își aprinde țigara următoare de la mukul celei de dinainte. Dă-i bătaie! Fă-o, Jimmy!”

Am început să scuip și să tușesc, dar nu mi-a dat nicio atenție, ci m-a bătut la cap și m-a împins de la spate să mai fumez una și încă una, până când mi s-a făcut atât de rău, încât nu am mai putut să continui. Tușeam și mă înecam, și fiecare mișcare era extrem de dureroasă pentru proaspăta mea incizie. Mi-era atât de rău și aveam dureri atât de mari, încât am crezut că o să mor! Doctorul m-a privit, a dat din cap gânditor și a plecat

În căutare de bărbați

fără să spună un cuvânt. Nu știu cât de mult mi-a fost rău, dar mi s-a părut o veșnicie. Pe măsură ce spasmele intense s-au mai potolit, stomacul a început să se plângă crunt de abuzul la care fusese supus, iar eu am avut parte de mai multă durere decât simțisem până în acel moment, chiar și imediat după operație. În cele din urmă, i-am cerut asistentei niște medicamente.

“Doctorul Hildebrand a spus că sunteți un bărbat adevărat și că nu aveți nevoie de așa ceva, așa că v-a anulat toate prescripțiile de medicamente”, mi-a răspuns ea blând.

La următoarea vizită a dr. Hildebrand, l-am întrebat mai degrabă spășit: “Ă, doctore... credeți că aș putea primi niște medicamente pentru durerea mea de stomac? Mă doare rău.” S-a uitat mult timp la mine, de parcă ar fi vrut să-mi citească în suflet, și apoi, mulțumit, mi-a răspuns: “Sigur, Jim, cred că se poate.” Mi-a prescris niște medicamente, iar eu nu am mai pus gura niciodată pe vreo altă țigară. Aș vrea ca doctorul Hildebrand să mai fie prin preajmă ca să-i mulțumesc. De atunci, i-am fost tot timpul foarte recunoscător. Dragostea lui dură mi-a salvat viața. Atunci, el nu era decât un bărbat obișnuit, dar în comparație cu bărbații de astăzi, el apare ca un uriaș impozant.

Stăteam pe locul meu în avion și îl puneam cu tristețe față în față pe bărbatul care m-a salvat de pe cărarea auto-distrugerii cu cei pe care îi observasem în timpul zborului. Nu mi-l imaginam pe doctorul Hildebrand privind cu admirație la imaginea bărbatului macho de pe ecran, care ucide după bunul său plac, bea, fumează, dansează și comite adulter. Și totuși, acesta este portretul unui bărbat al secolului al XXI-lea. Ce spune aceasta despre bărbați în general și despre societate ca întreg?

DISTRACTIE PE CINSTE

Bărbatul pe care l-am văzut cu o revistă de sport în mână se uita la bărbați care sunt considerați eroi pentru că dau cu piciorul într-o minge, prind o minge, aleargă cu o minge, aruncă o minge, iar noaptea se distrează pe cinste în timp ce beau din paharele lor înalte⁴. A fost o perioadă în viața mea când idolatrizam și eu astfel de oameni. Credeam că a ști cât

⁴ În limba engleză, în fraza aceasta este un joc de cuvinte bazat pe cuvântul *ball* (“minge”), care apare în toate expresiile.

mai multe despre sportul preferat îi face pe oameni să te trateze cu respect, te face cineva. Eram mândru să le fiu superior celorlalți. Totuși, mi-am dat seama că aceste jocuri se bazează în mare parte pe trei lucruri – violență, mândrie și brutalitate – și că aceste trăsături nu-și au locul în inima unui bărbat adevărat. Ca să înrăutățim lucrurile, noi, ca societate, am stabilit o legătură între acest pachet de falsă masculinitate și atracția sexuală.

De exemplu, în spectacolul din pauza finalei de Super Bowl din 2004, s-a petrecut scandalosă “defecțiune de garderobă” a lui Janet Jackson, care a avut drept consecință expunerea pe moment a acesteia în fața unui public format atât din adulți, cât și din copii. Multe persoane din domeniul sportului și al divertismentului s-au plâns de acest “incident nepotrivit, jignitor și jenant”, iar unii lideri politici și un număr de creștini s-au alăturat corului de voci dezaprobatoare. Totuși, câțiva observatori mai atenți au văzut în mod clar contradicția. Revista *Time* s-a referit la acest incident cu sintagma “Bowl-ul ipocriziei” și alți câțiva comentatori au remarcat același standard dublu. Aproape nimeni nu protestează împotriva majoretelor de pe margine, care sunt îmbrăcate atât de sumar, sau împotriva modelelor din reclame, care sunt îmbrăcate și mai puțin. Unde este consecvența? Nu sunt contra recreerii, atunci când aceasta este sănătoasă și toată lumea se poate bucura de ea, dar tot ce pot spune despre cultura sportivă de astăzi este că a deviat foarte mult!

Mă întrebam în acea zi în avion: *Unde sunt bărbații cu un sistem de referință biblic, care au curajul să susțină principiile? Unde sunt bărbații care să spună: “Nu contează cum am fost crescut, harul lui Dumnezeu îmi este de ajuns”? Unde sunt bărbații care să susțină ceea ce este drept în căminele lor, la locurile lor de muncă, în comunitățile și bisericile lor – nu prin puterea lor, ci prin puterea Atotputernicului Dumnezeu? Dumnezeu ne cheamă, pe mine și pe tine, să fim astfel de oameni, și, prin harul Lui, putem fi!*

Daniel și-a apărut principiile în vremea lui. A ales o groapă cu lei înfometate mai degrabă decât să-și compromită conștiința. John Bunyan și-a apărut principiile în timpul lui. Întemnițat pentru că predica Evanghelia, el nu s-a dat bătut. Și-a luat până și a scris acea impresionantă alegorie care a condus mii de oameni să-L cunoască pe Dumnezeu – *Călătoria creștinului*. Abraham Lincoln și-a apărut principiile în timpul lui. El s-a

În căutare de bărbați

ridicat fără frică împotriva goliatului popular al sclaviei – și s-a ales cu un glonț.

Aceștia au fost bărbați curajoși, integri, care aveau un scop în viață și care puneau suflet în ceea ce făceau. Avem nevoie de astfel de bărbați astăzi – bărbați care să rupă legăturile care îi țin robi, bărbați care să nu se eschiveze de la datoria încredințată lor de Dumnezeu: aceea de a-și conduce și educa familiile, bărbați care să se prindă cu tărie de harul lui Dumnezeu pentru a fi patriarhii și preoții căminelor lor, după asemănarea lui Dumnezeu.

PREȘEDINTELE

Când am sosit la destinație, l-am sunat pe președintele companiei aeriene. Secretara lui m-a informat politicos: “Domnule, nu puteți pur și simplu să luați telefonul și să-l sunați pe președintele unei companii aeriene importante.”

“Da, sunt convins că această regulă este, de obicei, adevărată, dar cred că Dumnezeu vrea ca eu să vorbesc cu el. Dacă îi veți spune că sunt la telefon, sunt sigur că va vorbi cu mine.”

Am așteptat doar vreo câteva minute până când președintele companiei aeriene a ridicat receptorul. Eram conștient că aceasta trebuie că fusese o intervenție divină, așa că i-am spus: “Domnule, nu v-am sunat ca să mă plâng sau să țin la dumneavoastră, ci pentru că aș vrea să vă spun povestea mea.”

A fost de acord să mă asculte, așa că am început să-i povestesc despre cum m-am mutat împreună cu familia în sălbăticie pentru a trăi o adevărată experiență creștină; despre cum a crește bărbați adevărați a devenit un scop important al vieții mele; despre cum, pentru a realiza acest lucru, le-am oferit băieților noștri tot ceea ce era mai bun și i-am ferit de restul lucrurilor; și apoi... apoi m-am suit în avionul său și pe ecran a apărut acea contrafacere a bărbatului, iar băieții mei au trebuit să se forțeze să ignore acele imagini care defilau prin fața lor; și pentru acest privilegiu am plătit aproape 1000 de dolari fiecare.

Peste conversația noastră s-a lăsat o tăcere scurtă, după care acest președinte aspru a început să vorbească din inimă.

“Domnule Hohnberger, așa am fost crescut și eu. Uitasem aproape complet. Vă mulțumesc că mi-ați reamintit. Ce pot face pentru dumneavoastră?”

Încurajat de deschiderea sa, i-am zis: “Păi, noi ne întoarcem peste trei săptămâni. Știi că pasagerii dumneavoastră așteaptă un film, dar ați putea măcar să puneți un film de familie?”

“Da, aș putea face acest lucru, domnule Hohnberger. Vă garantez că veți avea un film de familie la întoarcere.”

“Domnule, nu că m-aș îndoi de cuvântul dumneavoastră, dar aș putea să vă sun cu o zi înainte pentru a verifica?”

“Desigur”, mi-a răspuns el.

Peste trei săptămâni, am sunat din nou la biroul lui și, de data aceasta, secretara mi-a făcut imediat legătura. “Am ales un film de familie special pentru dumneavoastră și pentru familia dumneavoastră O să fiți încântat!”

“Vă mulțumesc!”, i-am spus, înainte de a pune receptorul în furcă.

În ciuda cuvintelor sale, aveam câteva îndoieli. Ar putea un creștin să influențeze *cu adevărat* o cursă aeriană? Suntem ademeniți adesea de vechea mentalitate conform căreia nu te poți lupta cu cei puternici. Cădem în acest tipar de gândire în multe zone din viața noastră, acceptând lucrurile așa cum sunt, de parcă ar fi enorme și de neschimbat. Procedând așa, de multe ori nu vedem aceste bariere aparent imposibile drept ce sunt ele în realitate – niște oportunități! M-am luptat cu aceste gânduri în timpul decolării și până când a sosit timpul pentru film. Chiar o să se întâmple cu adevărat? O să-și țină omul acesta promisiunea? Echipa lui va urma întocmai ordinele sale? Oare chiar va face Dumnezeu compania aeriană să-și schimbe planurile?

CINEVA CU FOARTE MULTĂ PUTERE

Deodată, vocea căpitanului a pâraie în difuzoare: “Doamnelor și domnilor, filmul care era programat de obicei nu va fi difuzat astăzi. În locul lui, avem un film de familie special.”

Se putea auzi valul de murmure care a străbătut mulțimea de pasageri.

Am auzit pe cineva întrebând-o pe o însoțitoare de zbor ce se întâmpla. “Nu știu exact”, a răspuns ea, “ordinul a venit de sus. Cineva foarte important – cineva cu foarte multă putere – este astăzi la bord și a dat ordin să fie schimbat.”

Am zâmbit în sinea mea, pentru că, într-un sens, avea dreptate. Dumnezeu meu era cu mine! În felul meu, stătusem în mijlocul spărturii

În căutare de bărbați

și înălțasem un zid pentru a-mi proteja familia și, în neputința mea, Domnul a fost puternic și a făcut o schimbare imposibilă. Un singur bărbat, împreună cu Dumnezeu, poate schimba lucrurile!

Bărbaților, Dumnezeu ne cheamă. Avem un rol în familiile și în societatea noastră pe care nimeni altcineva nu-l poate îndeplini. Indiferent de trecutul nostru, indiferent de modelele pe care le-am avut sau nu, indiferent de vârstă sau poziție, Dumnezeu vrea să facă din noi niște bărbați adevărați – bărbați care “să înalțe zidul” și care “să stea în mijlocul spărturii” pentru cei dragi. Să nu-L dezamăgim. Dacă acceptăm provocarea, tinerele nu se vor mai plânge de starea tinerilor, deoarece, în căminele noastre, noi vom fi crescut o nouă generație de patriarhi. Dumnezeu vrea să scrie o nouă versiune a citatului din Ezechiel 22:30. “Am căutat printre ei un bărbat și te-am găsit pe TINE!”

CAPITOLUL I

ÎN CĂUTARE DE BĂRBAȚI

Întrebări pentru introspecție sau pentru discuții de grup

1. Ce fel de bărbat ar spune cei dragi că sunt? Patriarh? Playboy? Fricos? Unul care amână lucrurile? Protector?
2. Am “înghițit” falsul portret al masculinității?
3. Sunt insensibil? Nepăsător? “Eu și numai eu?” Ce ar spune soția și copiii mei?
4. Cu ce minciuni m-a legat Diavolul?
5. În ce fel îmi ia Diavolul copiii captivi prin influențe stricate?
6. Cum o ademenește el pe soția mea?
7. La ce mă uit eu? La ce se uită cei dragi ai mei? Ce văd în filme? În muzică? În sport? Pe internet? În reviste?
8. Căminul meu este matriarhal sau patriarhal? Există o combinaire potrivită a rolurilor masculine și feminine?
9. Care va fi răspunsul meu la apelul lui Dumnezeu de a fi un bărbat cu principii?
10. Îmi voi recupera moștenirea mea de bărbat puternic?

Un bărbat adevărat



“Domnul Și-a ales un om [bărbat] după inima Lui.”

– 1 Samuel 13:14

Excursia noastră de peste hotare s-a încheiat în sfârșit și ne-am întors acasă. Dar eu n-am încetat să reflectez la ceea ce văzusem. Mă întrebam cum ar fi fost să fi văzut un bărbat adevărat apărând pe acel ecran. Cum ar fi arătat el în carne și oase?

Oamenii au fost creați după chipul lui Dumnezeu, dar câți dintre noi înțeleg pe deplin ce înseamnă lucrul acesta? În fond, de unde putem cunoaște cu adevărat chipul lui Dumnezeu? La început, Dumnezeu a intenționat ca fiecare bărbat, fiecare tată să reprezinte o reflectare a caracterului divin al lui Dumnezeu și ca orice copil să știe cum este Dumnezeu, uitându-se la tatăl lui. Din nefericire, după ce păcatul a intrat în lume, această imagine a caracterului lui Dumnezeu a fost atât de pervertită în cele mai multe cazuri, încât o comparație de genul celei de mai sus a devenit inutilă. Pentru a ne ajuta, Isus S-a făcut om, pentru ca noi să putem să cunoaștem cum este Dumnezeu cu adevărat.

UN BĂRBAT ADEVĂRAT SAU UN PĂMPĂLĂU?

Bărbații care s-au întâlnit cu Isus au fost schimbați, indiferent dacă L-au acceptat ca Mântuitor sau nu. Diavolul și-a dat repede seama că,

Un bărbat adevărat

dacă viața lui Isus avea să fie trăită cu acuratețe de către urmașii Săi, el avea să piardă multe dintre ideile false pe care le răspândise. De aceea, el a lucrat într-un mod foarte subtil pentru a-i face pe creștini să evedențieze în exces unele dintre trăsăturile de caracter ale lui Hristos, în timp ce altele au fost ignorate.

Gândiți-vă puțin. Când cineva vă spune că trebuie să fiți “asemenea lui Hristos”, ce imagine vă vine în minte? Vă gândiți la cineva care este întotdeauna blând, amabil și răbdător? La cineva care se străduiește să placă tuturor și să evite disputele? Asta este imaginea pe care o aveam eu în minte.

Am urmat o școală parohială, în care educația religioasă era un subiect asupra căruia meditam zi de zi. Majoritatea picturilor și imaginilor pe care le-am văzut Îl prezentau pe Isus ca pe un om foarte blând – un om cu o piele catifelată ca a unui bebeluș, cu un păr și o barbă perfect pieptănate, ca să nu mai vorbim de trupul lui de băiețel și de trăsăturile Lui sensibile. Sunt sigur că artistul a avut cele mai bune intenții atunci când a realizat opera. Totuși, imaginea generală a lui Isus nu era chiar aceea a unui bărbat adevărat.

Când am început să studiez Biblia, am fost uimit și încântat să îmi dau seama că imaginea despre Isus cu care crescusem eu nu era una echilibrată și că a fi asemenea lui Hristos înseamnă și a manifesta trăsături mai ferme. Am ajuns să Îl văd așa cum este în realitate, un Bărbat adevărat, unul cu mușchi și tendoane, plin de curaj, tenacitate și independență adevărată. Hristos nu a fost un pămpălău. A fost Bărbatul model. Studiindu-L pe El și pe bărbații care L-au cunoscut îndeaproape, am desprins patru principii fundamentale ale adevăratei masculinități – curajul, integritatea, scopul vieții și dragostea. Desigur, adevărata masculinitate înseamnă mult mai mult decât aceste patru calități; totuși acestea schițează un contur în interiorul căruia putem să creionăm detaliile de finețe.

PRINCIPIUL 1: UN BĂRBAT ADEVĂRAT ESTE CURAJOS

Puțini bărbați au trebuit să facă o alegere mai grea decât cea cu care s-a confruntat Moise. Crescut și educat să devină conducătorul suprem al Egiptului într-un timp în care această națiune conducea lumea, el a ales în schimb să-și unească soarta cu aceea a câtorva

sclavi descurajați și încăpățânați (vezi Exodul cap. 2 și 3.) Pentru asta a avut nevoie de curaj!

A avut nevoie de curaj ca să răspundă chemării lui Dumnezeu și să aleagă “mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului”. A avut nevoie de curaj ca să socotească “ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului”⁵. A avut nevoie de curaj ca să conducă o mulțime nedisciplinată prin pustie și să o învețe căile Domnului.

Bărbați, Dumnezeu are o chemare pentru fiecare dintre noi, așa cum a avut pentru Moise. Și acea chemare se referă în primul rând la oamenii cei mai apropiați nouă – soțiile și copiii noștri. El ne cheamă să ne conducem familiile de la o trăire mediocră la o experiență plină de viață. Vrea să conducem așa cum a făcut-o și Moise – sub îndrumarea Lui. Ne cheamă să ne conducem căminele, astfel încât membrii familiei să știe și să iubească căile Domnului.⁶

Este nevoie de curaj adevărat pentru a răspunde acestei chemări divine, dar ar fi o prostie să nu o facem, pentru că alții abia așteaptă să ne conducă familiile după principiile lor și din motive mai puțin onorabile. Designerii vestimentari ne conduc familiile, iar acestea li se supun. Producătorii video ne conduc familiile, iar acestea îi urmează. Dependenții de droguri, formațiile muzicale și falșii păstori ne conduc familiile, iar acestea îi ascultă.

De dragul familiilor noastre, trebuie să le conducem – nu ca să le controlăm, ci pentru că ne pasă de ele. Trebuie să le cerem membrilor familiei noastre să trăiască în conformitate cu standardele morale, să urmeze niște reguli și linii de ghidare corecte – să fie responsabili acasă, să vorbească respectuos, să se îmbrace adecvat, iar părul lor să fie aranjat în așa fel, încât să reflecte un Dumnezeu sfânt. Dar ca să putem porunci aceste lucruri, trebuie ca noi înșine să le trăim. Nu putem impune ceea ce noi nu trăim.

BĂTRÂNUL JOHNSON

Îmi amintesc de vecinul nostru, bătrânul Johnson. Acest om avea niște mere care arătau la fel de bine pe cât ar fi trebuit să arate probabil și cele

⁵ Evrei 11:24-26.

⁶ Vezi Geneza 18:19.

din grădina Eden. Problema era că bătrânul Johnson își iubea merele atât de mult, că nu ne dădea niciunul. Într-o zi, văzându-l că pleacă cu mașina, i-am spus prietenului meu: “Vino. A plecat. Hai să dăm o raită prin mărul lui.” Nu știam că, de fapt, soția lui era cea care plecase cu mașina.

Când ne-a văzut în pom, bătrânul Johnson a strigat la noi, iar noi am sărit imediat, intenționând să fugim ca să ne scăpăm pielea! Nu știu cum s-a făcut, dar, după ce am sărit și am aterizat pe pământ, o mână la fel de puternică ca o creangă de stejar bătrână și noduroasă m-a prins de guler, și omul acela mi-a dat câteva la fund, nu din mânie, ci din principiu. Și nu terminase încă. M-a dus până acasă și a sunat la ușă. Când tata a deschis ușa, a spus: “Domnule Hohnberger, l-am prins pe fiul dumneavoastră dând iama prin mărul meu”.

Tata l-a invitat înăuntru și a aflat întreaga poveste. Și știți ceva? Tata i-a mulțumit omului! “Vă mulțumesc că mi-ați disciplinat fiul și l-ați adus acasă, domnule Johnson. Dacă îl mai prindeți vreodată făcând așa ceva, aveți mână liberă să-i dați una la fund și să-l speriați bine!”

În timp ce omul se îndepărta pe aleea noastră, am început să mă tem cu adevărat de ceea ce avea să mi se întâmple, pentru că tatăl meu era un bărbat curajos și știam că încă nu terminase cu mine. Mă gândeam că am încurcat-o rău de tot! Tata mi-a dat cea mai mare bătaie din viața mea. Mi-a dat-o pentru că greșisem. Mi-a dat-o pentru că mă iubea și pentru că trebuia să învăț care sunt adevăratele consecințe ale unui comportament rău.

Imaginați-vă aceeași situație astăzi. Acum, l-am da în judecată pe domnul Johnson, i-am lua casa, i-am tăia mărul, iar micuțul Jimmy Hohnberger ar sfârși în închisoare pentru că “nimeni nu-i mai poate ține în frâu pe băieți în zilele noastre”. Nu exagerez prezentând acest deznodământ. Astăzi, marea majoritate a bărbaților din închisori au crescut fără să aibă o figură paternă în cămin. Am fost binecuvântat să cresc într-o comunitate în care “patriarhii” vecini nu se temeau să-i disciplineze pe micuții Jimmy Hohnberger. Făceau acest lucru pentru că înțelegeau ce înseamnă bine și rău, datoria și moralitatea, pentru că aveau curajul să stabilească niște limite și să le impună de dragul celor pe care îi aveau în grijă.

Pe de altă parte, curajul e cel care îl va conduce pe un bărbat să-l apere pe cel asuprit – așa cum a făcut Moise, instrumentul folosit de

Dumnezeu pentru a-i elibera pe sclavii israeliți din mâna asupritorilor egipteni.

“SUNT ALĂTURI DE TINE!”

În 1964, la 15 ani, am intrat, ca boboc, la un liceu parohial. Poate că acelora care m-au văzut vorbind în fața a mii de oameni le e greu să-și imagineze că nu am fost un copil extrovertit. Eram liniștit și politicos, dar aveam totuși un fel de a fi răutăcios. Îmi plăcea sportul și jucam fotbal, dar nu eram un atlet și nici nu aveam o minte ascuțită. Eram un tip mediu, care în general se pierdea în mulțime. Dar nu știu din ce cauză, profesorul de istorie nu mă plăcea deloc. Încercam să rezolv această problemă păstrând liniștea și evitând conflictele.

Într-o zi, la oră, profesorul scria pe tablă, iar noi stăteam în bănci și priveam. Brusc, profesorul s-a întors și a mormăit: “Jim Hohnberger, taci din gură!”

Trebuie să nu uitați că în acel timp nicio autoritate nu era pusă la îndoială. Dar fusesem crescut cu un acut simț al dreptății și am răspuns politicos: “Nu am spus nimic, domnule!”

Fața i s-a înroșit. “Am spus să taci!”

“Dar nu am spus niciodată nimic.”

În această școală, îți dădeau una la fund cu un pantof sport mărimea 46 dacă greșeai mai mult de două răspunsuri la testul de religie. Știam de un alt elev al cărui braț fusese rupt când unul dintre “frați” se supăraseră și îl izbise de vestiare. Mi-am dat seama că aș putea avea aceeași soartă când acest profesor de istorie, domnul Frances, a venit întins spre mine, mi-a trântit cărțile de pe bancă și m-a prins de cămașă. M-a ridicat de pe podea și m-a trântit cu spatele de tablă și a început să mă lovească cu capul de tablă. Bărbatul era solid și dur. Preda istorie, dar era și antrenor de lupte. Nu puteam să mă lupt cu el de la egal la egal pentru că aș fi pierdut, dar cu siguranță nu aveam de gând să accept să fiu atacat pe nedrept, așa că mi-am împins genunchiul cu putere într-o anumită zonă a corpului său. A scos un țipăt de uimire și s-a prăbușit pe podea. Am fugit să-mi scap viața – toți cei aproape cinci kilometri până acasă. Până să ajung, directorul o sunase deja pe mama, iar tata se întorcea de la serviciu.

Tata a ajuns și mi-a spus: “Jim, spune-mi adevărul”. Așa că i-am spus ce se întâmplase, că doborâsem un profesor și că probabil toată școala vorbea despre acest lucru. “Nu-ți face griji”, m-a asigurat. “Voi fi alături de tine tot timpul, până vom ieși din încurcătura asta.” S-a uitat la capul meu și mi-a spus să mă urc în mașină. M-a dus să mă vadă bătrânul doctor Hildebrand.

Doctorul mi-a examinat capul și s-a îngrozit. “A fost atac în toată regula”, i-a spus acesta tatălui meu. “Are o contuzie și un cucui în spatele capului de mărimea unui ou de găscă. A fost un atac direct și voi depune mărturie într-o curte de judecată pentru acuratețea diagnosticului meu. Ai putea omorî pe cineva așa!”

Tata i-a mulțumit și a concluzionat: “Nu cred că se va ajunge până acolo. Cred că vom rezolva această problemă la consiliul profesoral de diseară!” Tata părea foarte încrezător. Îmi tremurau picioarele în acea seară când am luat parte la consiliu. Mă simțeam foarte mic în acea sală de conferințe plină de bărbați îmbrăcați în robe preoțești. Totul la ei transmitea putere și control. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, tata mi-a șoptit în ureche. “Nu-ți face griji. Sunt alături de tine.”

Când profesorul de istorie a început să vorbească, am început să mă întreb ce ar fi putut face tata. Acest profesor stătea în fața consiliului și mințea cu nerușinare în legătură cu ceea ce se întâmplase cu adevărat. Când a terminat de vorbit, a venit și rândul meu, iar eu eram îngrozit. M-am uitat la tatăl meu și parcă am luat putere de la el, și astfel mi-am îndreptat umerii și m-am adresat consiliului calm și liniștit – exact invers decât mă simțeam în interior. Chiar și profesorul de istorie știa că varianta mea era cea adevărată. A venit spre mine, s-a așezat în fața mea și a început să mă înghiontească în piept, încet la început, dar apoi îndeajuns de tare încât să mă facă să mă clatin, în tot acest timp repetând cu o voce agitată: “*Mincinosule! Mincinosule! MINCINOSULE!*”

Nu am idee cât de mult ar fi putut continua această situație, pentru că tata, liniștitul și modestul Henry Hohnberger, s-a ridicat în picioare, cu toți cei 1,73 m ai lui. Cu toate că avea doar 68 kg, l-a apucat pe profesor de guler și i-a spus să stea jos – altfel! Apoi a început să vorbească. Aș vrea să-mi aduc aminte în întregime și să apreciez tot ce a spus, dar eram prea îngrozit.

Tata era în mod normal un german stoic, liniștit, dar nu și în ziua aceea. “Domnilor care faceți parte din consiliul școlar”, a început el, “această situație nu a apărut pentru că profesorul dumneavoastră și-a pierdut controlul, deși i-am văzut cu toții temperamentul desfășurându-se în fața noastră. Acest lucru s-a întâmplat pentru că dumneavoastră, domnule director, ați permis ca lucrurile să ia amploare. Chiar ați încurajat o stare de fapt care le permite profesorilor dumneavoastră să conducă prin intimidare și forță brută. Sunt în acest oraș de prea mult timp pentru a nu avea cunoștință de alte acte de violență comise de membrii facultății împotriva studenților. Acum, unul dintre profesorii dumneavoastră mi-a atacat și rănit fiul. Acest lucru se întâmplă pentru că felul în care conduceți este de asemenea manieră, încât profesorilor nu le este teamă că ar putea fi disciplinați sau de oricare alte consecințe, și deși s-ar putea ca toți să fiți bărbați care și-au dedicat viața preoției, cu siguranță nu v-ați predat-o lui Dumnezeu. Dumneavoastră, ca membri ai consiliului, aveți obligația să reprimați acest tip de comportament și nu aveți cum să faceți asta muștrându-l pe acest profesor. Veți opri acest tip de comportament îndepărtând persoana care este cu adevărat responsabilă, iar aceasta este directorul. El este cel care dă tonul în școală. Profesorii dumneavoastră se comportă așa cum o fac pentru că cineva i-a încurajat. Puteți încheia cu această problemă chiar acum, în această seară.”

Am fost șocat când tata a cerut capul directorului, dar și mai șocat când acesta a demisionat pe loc, recunoscând că tot ceea ce spusese tatăl meu era adevărat. Consiliul a hotărât că tata avea dreptate. Profesorii acționaseră pur și simplu așa cum li se permisesse s-o facă. În loc să-l concedieze pe profesorul de istorie, consiliul l-a disciplinat în mod oficial.

Am ieșit de la acea întâlnire știind cu siguranță că tatăl meu era cel mai curajos bărbat din lume. Aceasta nu era varianta hollywoodiană a curajului, ci adevăratul curaj: un bărbat singur, ferm în convingerile sale, luându-le apărarea celor fără apărare. Și doar în astfel de situații, când adevăratul curaj este exersat, un bărbat devine un bărbat *adevărat*.

ANTI-CULTURĂ

Un bărbat își exersează curajul când lasă deoparte jucăriile copilăriei și devine conducătorul, patriarhul căminului său, preotul familiei, cel care

Un bărbat adevărat

îi susține și îi protejează pe toți cei care se află în grija lui. Este nevoie de curaj pentru că asta înseamnă să alegi să fii diferit de practic toți ceilalți bărbați pe care îi cunoști. Dacă bărbații ar face așa, în familiile și bisericile noastre ar fi o redeşptare puternică.

Adevăratul curaj nu este caracterizat în primul rând prin fapte eroice, pe care lumea să le vadă. Adevăratul curaj se descoperă în sute de fapte tăcute, consecvente, fapte care ne fac eroi în ochii soțiilor și copiilor noștri. Este nevoie de curaj, pentru că este foarte posibil să fii nevoit să-ți croiești tu singur un drum, neavând nici un exemplu pe care să-l urmezi. Este nevoie de curaj pentru a-ți petrece seara jucându-te cu copiii tăi în timp ce toți ceilalți lucrează, se uită la televizor sau navighează pe internet. Este nevoie de curaj pentru a face din familia ta prioritatea numărul unu. Este nevoie de curaj să trăiești zi de zi doar pentru a le fi lor bine. Este nevoie de curaj pentru a înainta având împotriva normele pe care le impun societatea și biserica.

Când Dumnezeu mi-a arătat că nu eram un bărbat adevărat în ochii Lui, mi-am dat seama că trebuia să-mi schimb în mod drastic felul în care îmi conduceam viața. Mai pe scurt, Sally și cu mine am hotărât să vindem o afacere profitabilă în suburbiile Wisconsinului, să lăsăm deoparte capcanele succesului exterior și să ne mutăm într-o cabană simplă, din bușteni, în sălbăciea nord-vestului Montanei. Am vrut să ducem la capăt un experiment complet, pentru a vedea dacă creștinismul ne servea la ceva acolo unde conta cu adevărat – în inimile și în căminul nostru. Acest lucru a cerut curaj – mai mult decât trebuise să dau dovadă vreodată mai înainte.

Ați auzit de “mișcarea anti-cultură”⁷. Ei bine, a fi un bărbat adevărat este *adevărata* anti-cultură. Acțiunile noastre erau contrare opiniilor prietenilor noștri, ale familiilor noastre, ale bisericii. Mulți au înțeles greșit nu doar faptele, dar și motivele noastre. Este nevoie de curaj pentru a suporta situații de acest fel. Dar curajul de a sta pe poziții de unul singur în ceea ce privește convingerile mele era o moștenire de la tata, o moștenire pe care și eu am încercat să le-o transmit mai departe băieților mei. Este nevoie de curaj pentru a fi diferit – nu doar de dragul de a fi diferit, ci de

⁷ O cultură, cum a fost cea a tinerilor din America anilor 1960-1970, caracterizată de un stil de viață opus culturii predominante.

dragul de a găsi acel ceva pe care societatea l-a pierdut cu totul din vedere și față de care multe biserici par oarbe.

Moise a dat dovadă de acest gen de curaj și nu i-a părut rău. Dacă Moise ar fi ales să devină faraon al Egiptului, unde ar fi ajuns acum? Este foarte probabil că el ar fi devenit o mumie înmormântată sub o piramidă sau expusă într-un muzeu. Moise a avut curajul să accepte chemarea divină, și unde este el acum? Este unul dintre oamenii cei mai mari ai lui Dumnezeu din toate timpurile.

PRINCIPIUL 2: UN BĂRBAT ADEVĂRAT DĂ DOVADĂ DE INTEGRITATE

Integritate înseamnă pur și simplu onestitate și verticalitate. Înseamnă felul în care te comporți cu alții atunci când nu te vede nimeni. Mulți dintre noi nu au fost crescuți pentru a înțelege și a trăi adevărata integritate.

La fel era și Zacheu. Era un colector de taxe care își câptușea buzunarele în mod regulat prin câștiguri necinstite. Nimeni un avea încredere în el – chiar nimeni! Asta până să-l cunoască pe Isus. Zacheu ajunsese la convingerea că dorea să fie un bărbat adevărat, cu o integritate autentică. Toți ceilalți râdeau de el și îl evitau. Dar nu și Isus! El a citit adevăratele intenții ale lui Zacheu și i-a arătat cum să-și redobândească integritatea pierdută. Dumnezeu a făcut același lucru și pentru mine și îl va face și pentru tine!

PREȚUL MARE AL UNEI EXISTENȚE MICI

Trăiam deja de câțiva ani în sălbăticie și începusem să înțelegem cum funcționează cu adevărat creștinismul, când am avut ocazia să ne întoarcem în Appleton, Wisconsin, să ne vizităm părinții. În timp ce eram acolo, Domnul mi-a arătat că trebuia să mă confrunt cu ceva din trecutul meu. Imediat am simțit cum inima opunea rezistență. “Doamne, nu vreau să fac acest lucru. Asta a fost cu mulți ani în urmă. Voi fi foarte stânjenit.” Știam că trebuia să mă ocup de acel lucru, dar, spre măhnirea mea, Dumnezeu nu terminase încă cu mine. El mi-a spus: “*Și, Jim, vreau să-ți dai seama că pe băieți cu tine.*”

La acea vreme, băieții mei aveau zece, respectiv opt ani, iar Dumnezeu mi-a arătat foarte clar că ei ar putea învăța din experiența mea o lecție despre ce înseamnă să fii un bărbat adevărat. Nu mă lăsa inima să le spun

nici lor și nici soției mele despre ce aveam de gând să fac. Am mers cu mașina până la H. C. Pranges & Company, supermarketul din orașul meu natal. Tot drumul până acolo m-am luptat cu gândul de a întoarce mașina și de a uita de idee, dar când am ajuns la magazin, chiar primul loc de parcare de lângă ușă era liber. Ca și cum Dumnezeu ar fi aranjat ca totul să fie cât mai ușor pentru mine, astfel încât să nu mă răzgândesc.

Până să ne dăm jos din mașină, le-am spus băieților: “Nu puneți întrebări, nu spuneți nimic. Sunteți pe punctul de a afla cât de mare este costul unei existențe mici. Când ne vom întoarce la mașină, puteți să întrebați ce vreți.” Nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmpla. Și Sally era nedumerită, dar era bucuroasă să mă lase să desfășor tot ce aveam în gând.

În curând ne găseam în fața managerului, o femeie obișnuită cu plângeri și probleme, iar în cameră plutea un aer de neliniște și tensiune. Femeia a încercat să zâmbească și a întrebat politicos: “Și ce pot face pentru dumneavoastră, domnule ...” “Hohnberger”, am răspuns eu.

“A, da, domnul Hohnberger.”

“Doamnă, când aveam 14 ani, am furat un pulover din magazinul dumneavoastră. Știți, era o fată pe care voiam s-o impresionez și nu aveam bani să-l cumpăr. Știam că nu făceam un lucru bun, dar tot l-am făcut. De atunci, am devenit creștin și Dumnezeu mi-a cerut să-mi îndrept greșeala. Iată un cec cu care vreau să plătesc puloverul.”

Ea s-a uitat la cec și a spus: “Domnule Hohnberger, puloverele nu costau atât în 1963... nu costă atât nici azi!”

“Aveți dreptate, dar magazinul dumneavoastră a fost privat de dobânda pe care banii de pe acel pulover ar fi adus-o în toți acești ani.”

“Ei bine, nu vă vom da în judecată.”

Să mă dea în judecată! Nu mă gândisem niciodată la asta! Dacă mi-a văzut gura căscată, nu a arătat acest lucru, pentru că femeia a continuat: “Nu știu ce să zic. De 30 de ani lucrez în comerț și nimeni nu a făcut ce faceți dumneavoastră. Nu sunt creștină, dar vă apreciez pentru integritatea de care dați dovadă în a îndrepta greșelile din trecut.”

Când ne-am întors la mașină, băieții erau muți de uimire. Nu se gândiseră niciodată că tatăl lor ar fi putut face așa ceva. Le-am explicat: “Băieți, l-am găsit pe Isus, iar El mă cheamă să duc o viață integră. Voi

aveți șansa să vă începeți viețile cu un cazier relativ curat, dar eu trebuie să îmi îndrept trecutul. Idealul lui Dumnezeu pentru noi este să avem ‘un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor’, așa cum stă scris în Faptele Apostolilor 24:16. Tocmai ați aflat cât de mare este prețul unei existențe mici. Să nu faceți niciodată compromisuri cu voi înșivă, așa cum am făcut eu. Nu merită.”

Credeam că integritatea e o trăsătură de caracter cu care te naști, dar nu este așa. Integritatea se dezvoltă pe parcursul unei vieți în care facem alegeri și este mai scump de obținut și de păstrat decât casele, pământurile sau oricare dintre celelalte jucării de care bărbații sunt atrași. Lăudat fie Domnul că, indiferent de câte ori am eșua, ne putem întoarce, și, prin Hristos, putem redobândi integritatea pe care Dumnezeu a intenționat s-o avem de la început.

ÎNDREAPTĂ LUCRURILE

După întâmplarea din supermarket, ne-am întors acasă la părinții mei. Gândurile mele s-au îndreptat spre o altă zi de când aveam eu 15 ani. Era primăvară, iar familia mea lua masa, eveniment ce, în casa noastră, constituia un moment de părtășie, în care ne povesteam întâmplările de peste zi. Discuția trecea de la un subiect la altul și, în cele din urmă, a ajuns la umidificatorul care fusese instalat cu o toamnă în urmă pentru a compensa efectele deshidratante ale căldurii artificiale. Mama a comentat: “Umidificatorul a fost așa o binecuvântare în iarna care tocmai a trecut.”

Tatăl meu și-a ridicat ochii din farfurie și a întrebat: “Bernice, noi am plătit acel umidificator?”

“Acum, că veni vorba, nu cred să-l fi plătit.”

“Sunt șase luni de atunci, cred că au uitat să ne ceară banii.”

“Se pare că ne-am ales cu un umidificator pe gratis”, am strigat eu. Mă luptam încă cu propriile idei despre bine și rău. Furasem puloverul cu un an în urmă, iar acum un umidificator gratuit îmi părea un noroc chior – cel puțin până când am văzut dezamăgirea de pe fața tatălui meu. Nu a spus nimic, ci s-a sculat de la masă, a căutat un număr de telefon și a sunat.

“Henry Hohnberger la telefon. Ne-ați instalat un umidificator toamna trecută și nu cred că ne-ați luat banii pe el... da, așa este... corect. Aceasta este adresa. Cum adică departamentul de service nu a predat fișa de lucru?”

Un bărbat adevărat

Vă asigur că lucrarea a fost terminată... Da, așa ar fi bine. Vă voi trimite mâine un cec.”

Nu voi uita niciodată ce a spus în timp ce se așeza la masă. “Jimmy, nu vei înainta niciodată păgubind pe altul. Nu vei depăși pe nimeni. La sfârșitul vieții, ai nevoie să știi că ai tratat pe toată lumea corect. Dacă nu ai această siguranță, ești doar pe jumătate bărbat.”

Tata mi-a lăsat o moștenire. Dacă toți am fi măsurați după standardul integrității, unde ne-am situa – am fi o jumătate de bărbat, un sfert, sau n-am mai fi bărbați deloc? Cu toții am eșuat în ceea ce privește relațiile cu ceilalți; toți am greșit. Dar în Hristos ne putem îndrepta și putem deveni adevărați bărbați integri.

PRINCIPIUL 3: UN BĂRBAT ADEVĂRAT ARE UN SCOP ÎN VIAȚĂ

Dacă există vreo întâmplare în Biblie despre un scop în viață aparent zădărnicit, și totuși împlinit cu adevărat, atunci aceasta este cea a lui Iosif! Imaginați-vă să fiți în același timp fiul preferat și fratele urât, iar apoi să vă treziți brusc sclavul lui Potifar. Ce mai viață – greu să mai găsești un scop în viață. Tatăl său îl pregătise să fie capul familiei, dar planurile acelea fuseseră năruite. Cum se mai puteau împlini acum toate acele vise pe care Dumnezeu i le dăduse? Iosif avea de ales: putea deveni înverșunat sau putea avea credință.

Iosif a ales să se încreadă în Dumnezeu în mijlocul acestor împrejurări devastatoare. Astfel, el a făcut tot ce a putut mai bine în orice i s-a încredințat. Acesta este secretul care a dat un scop vieții lui Iosif indiferent unde s-a aflat – fie că a fost cortul lui Iacov, casa lui Potifar, închisoarea regală sau palatul faraonului. Zi de zi, oră de oră, Iosif s-a străduit să îndeplinească cât mai bine orice slujbă care îi era încredințată, crezând că Dumnezeu îi conduce viața și că El îi pusese în cale acea slujbă, mulțumit fiind să lase lucrarea mărească, aceea de a găsi scopul vieții lui, în mâinile lui Dumnezeu. Și, datorită atitudinii lui Iosif, Dumnezeu s-a folosit de sclavie și de închisoare ca de o școală în care l-a pregătit pe Iosif să devină prim-ministrul Egiptului!

Câți dintre noi ar alege acest program educațional? Îndrăznesc să spun că niciunul – dar, când Iosif a reflectat asupra lui mai târziu, a putut spune că, în timp ce alții i-au vrut răul, Dumnezeu i-a dorit binele.

MĂSUȚA CU NISIP

Începutul unei astfel de vieți este înspăimântător, pentru că înseamnă să-ți încredințezi viața, viitorul și tot ce ai în mâinile Altcuiva, atunci când nu știi cum se va termina totul. Aoleu! Înseamnă că Alticineva îți controlează destinul! Totul pare înfricoșător până îți dai seama că acest Alticineva este mai demn de încredere decât tine, că planul Lui pentru viața ta este mai extins decât ai putea tu visa vreodată și că El are o capacitate supranaturală de a întoarce chiar și cele mai rele situații în favoarea ta.

Când Sally și cu mine am descoperit acest lucru, am făcut din el marea temă a vieții noastre, dar asta nu s-a întâmplat peste noapte. Într-o anumită perioadă a vieții mele eram foarte antrenat în alergarea după imaginar. Acesta reprezintă contrafacerea diavolului pentru adevăratul scop al vieții. Aproape toată lumea are un astfel de scop, dar majoritatea oamenilor urmăresc un miraj, un mit care te conduce mereu și mereu și se evaporă întotdeauna înaintea ochilor tăi. Domnul mi-a arătat că, asemenea lui Iosif, aveam să-mi găsesc adevăratul scop al vieții atunci când aveam să mă încred în El și să caut să îndeplinesc cu credincioșie orice lucrare pe care o aveam de făcut.

Pentru mine asta însemna să-mi reafirm rolul de conducător al familiei. Însemna să servesc nevoilor reale ale soției mele și să îndeplinesc dorințele cele mai profunde ale fiilor mei. Acest lucru era mult mai greu de făcut decât să le acord sprijinul meu financiar, așa cum făcusem întotdeauna până atunci. Însemna să-mi controlez cuvintele atunci când vorbeam cu soția mea. Însemna să devin tovarășul de joacă al copiilor mei, și recunosc că nu-mi plăcea întotdeauna. Eram un om de afaceri obișnuit să negociez și să aduc profit. Acum mă regăseam întrebându-mă ce scop anume împlineam atunci când stăteam la masuța cu nisip și mă jucam cu mașinuțele împreună cu băieții mei. Îmi amintesc că atunci Îl întrebam pe Dumnezeu: *Acesta să fie cu adevărat motivul pentru care m-ai chemat de la urmărirea importantelor mele visuri?*

Dumnezeu mi-a adus aminte de Iosif și de cum marile lui așteptări au fost aparent îngropate sub acele împrejurări dure, obișnuite și lipsite de sens. “Jim”, mi-a spus El atunci, *“aceasta este lucrarea pe care ți-am încredințat-o acum. O vei aduce la îndeplinire cu credincioșie și îți vei încredința viitorul în mâinile Mele?”*

Așa că m-am așezat la măsuța de nisip și m-am jucat, și în cele din urmă am văzut planul lui Dumnezeu cu viața mea. Trebuie să știți că eu sunt, prin naștere, un german încăpățânat. Atunci, nu mi-am dat seama cât din spiritul lui Hitler era în mine. Totuși, Dumnezeu putea să vadă și mă trecea printr-un program de învățare menit să-l supună pe “Hitler” și să-l nască pe “Luther”. Era un program bun. Pe măsură ce Dumnezeu m-a lăsat să mă confrunt din nou și din nou cu propria-mi atotsuficiență, am început să văd că El avea o cale mai bună decât m-aș fi putut gândi eu vreodată. Sub îndrumarea Lui, am câștigat inimile fiilor mei și sunt aproape de ei chiar și astăzi, deși amândoi au trecut cu mult de douăzeci de ani. Soția mea a rămas încă dragostea vieții mele, iar căsnicia noastră este puternică și împlinită. La acel moment, nu aveam de unde să știu că aveam să îndeplinim o slujbă care să atingă inimile oamenilor din întreaga lume, dar ceea ce facem noi astăzi este o consecință directă a faptului că am învățat să umblăm cu Dumnezeu, să ne reînviorm căsnicia și să ne refacem legăturile familiale – timpul pe care l-am petrecut lângă măsuța cu nisip.

Dacă îți însușești această viziune asupra vieții, dacă ești dispus să cauți *profunzimile* planului lui Dumnezeu pentru viața ta, și dacă îți încredințezi viitorul, atunci Dumnezeu poate să dezvolte planurile Sale pentru viața ta. Astfel, vei avea mai multă satisfacție și mai multă aventură adevărată decât ai fi putut tu inventa de unul singur.

Ne găsim adevăratul scop al masculinității atunci când învățăm “să nu ne mai încredem în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?”⁸ Acest lucru înseamnă mai mult decât a evita să urmărim exemplul altor bărbați. Înseamnă că nu te poți încrede în propria inteligență și înțelepciune. Dacă vrei să te încrezi cu totul în Dumnezeu, nu-ți poți scrie propriul scenariu cu privire la locul unde vrei să fii, sau ce vrei să faci, ori cum vrei să se petreacă totul. Dumnezeu nu rezolvă lucrurile așa cum o facem noi. Lui îi plac neobișnuitul, întorsăturile ciudate pe care le iau evenimentele și finalurile-surpriză, miraculoase, care să ne lase plini de uimire și de mirare în fața planurilor Sale perfecte, astfel încât chiar și răul care este adus asupra noastră de alții să fie întors pentru a lucra în favoarea noastră.

⁸ Isaia 2:22.

Am ajuns la concluzia că pentru a duce cu adevărat o viață plină de sens, nu trebuie ca eu să fiu la cârma ei. Trebuie doar să ajung să-L cunosc și să-L iubesc pe Cel care o conduce. Este liniștitor să știi că ceea ce se întâmplă în viața ta se întâmplă doar pentru că Dumnezeu a planificat sau a permis. Nu pot descrie în cuvinte pacea pe care o simt știind că ceea ce Dumnezeu îmi pune în față într-o zi este de fapt voința Lui pentru mine, iar eu trebuie să fac cât mai bine acel lucru, indiferent cât de important sau de banal ar fi.

PRINCIPIUL 4: UN BĂRBAT ADEVĂRAT MANIFESTĂ DRAGOSTE

Templul din Ierusalim ar fi trebuit să fie cel mai sacru loc de pe pământ, un loc unde oamenii să vină pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, să înțeleagă lucrarea Lui în viața lor și să I se închine. Dar în zilele lui Isus, menirea originală a templului fusese pierdută din vedere, iar acesta ajunsese un târg de vite gălăgios. Târguierile cu voce tare pentru prețul animalelor de sacrificiu se luau la întrecere cu zornăitul monedelor. Vacile mugeau. Oile behăiau. Porumbeii găngureau. Era o adevărată hărmălaie! Și nimeni nu părea să aibă curajul să facă ceva în această privință. Nimeni, cel puțin până să apară Isus.

Imaginați-vi-L numai. Era un bărbat în floarea vârstei – un meșteșugar priceput, athletic, cu pielea tăbăcită, care tocmai își începuse misiunea publică. A intrat în templu fără să-l știe și să-l recunoască nimeni, un om simplu dintr-un oraș necunoscut. Din punctul de vedere al “oamenilor importanți”, El nu era decât un necioplit de la țară. Nu avea nici recomandări, nici grade, nicio funcție și nicio autoritate, cel puțin la prima vedere.

Dar Isus era un bărbat adevărat. Ochii Lui au privit întreaga scenă – schimbătorii de bani și vânzătorii de vite făcând profit de pe urma dragostei lui Dumnezeu; preoții lipsiți de inimă care se mândreau cu religia lor superioară, în timp ce le lipsea compasiunea pentru oamenii în suferință; și forme exterioare de închinare ținute până la litera legii, fără a fi înțelese cu adevărat. Isus a văzut că ceva trebuia făcut și că Dumnezeu Îl chema pe El să o facă.

Așa că s-a ridicat și a poruncit: “Ridicați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie.”⁹ Ca să se asigure că este bine

⁹ Ioan 2:16.

înțeles, a luat un bici și i-a alungat de acolo. Le-a dăruit tarabele și le-a trântit banii pe pavajul de marmură. Nimeni nu a îndrăznit să-I pună la îndoială autoritatea. Toți au fugit – funcționari, preoți, negustori și vânzători de vite, împreună cu animalele lor. În cele din urmă, templul a devenit un loc liniștit și plin de pace. Aceia care au rămas – cei cu inima curată – s-au adunat în jurul lui Isus, iar El a început să le slujească.

În cele din urmă, cei alungați s-au oprit din fugă și au început să se întrebe cum de îi permisese unui “nimeni” să îi dea afară din templu. Strecurându-se înapoi în templu, îl văd pe Isus făcând exact ceea ce ei ar fi trebuit să facă. Totuși, din nefericire, în loc să recunoască cu umilință faptul că un lucru bun a fost îndeplinit și să-și reia adevărata lor slujbă, ei au devenit dușmanii cei mai înverșunați ai lui Isus. I-au făcut viața cât au putut de grea și au încercat prin toate mijloacele să-L discrediteze. Ba chiar au și complotat să-L omoare.

Trei ani și jumătate mai târziu, Isus se află pe Muntele Măslinilor, privind la templu. Este înconjurat de o mare mulțime de adepți, iar opinia publică Îi este favorabilă. De fapt, poporul vrea să-L pună rege. Acum, chiar că putea să-și pună criticii la punct – iar frica lor cea mai mare era că asta va și face. În schimb, El plânge – după părerea mea, nu doar cu câteva lacrimi tăcute, ci cu suspine care îți frângeau inima. Mulțimea mirată pare să nu înțeleagă. Este o zi de bucurie! De ce plânge?

Cum ar fi putut să le explice marea dorință din sufletul Lui de a curăți nu doar templul din Ierusalim, ci și templul inimii oamenilor din poporul Său? Cum ar putea ei să înțeleagă chinul prin care El trecea văzându-i că refuză plini de încăpățănare singurul remediu care avea să-i salveze din starea lor de moarte? Cum să-i facă să vadă că timpul lor de har era pe sfârșite? Cum putea să-i lase așa?

Isus a avut curajul, integritatea și un scop dirijat de Dumnezeu atunci când a acționat la templu. A fost ferm, statornic, dărz în a-și îndeplini datoria. Dar, o, ce dragoste avea pentru poporul Său! Ce milă profundă simțea pentru ei! Cu câtă blândețe s-a purtat cu cei cu inima curată! Cât de arzător a stăruit pe lângă cei încăpățânați!

Bărbații adevărați dau pe față dragoste. Ei simt nevoile profunde ale celorlalți. Ei plâng. Isus nu a plâns doar pentru poporul Său, ci și pentru bunul Său prieten Lazăr. Bărbații adevărați *au* cu adevărat sentimente și

nu se tem să și le exprime, nu se îngrijorează dacă ceilalți îi văd că sunt vulnerabili.

O NOAPTE PLINĂ DE LACRIMI

Nu voi uita de noaptea în care am plâns tot timpul. Tatăl meu murea de emfizem. Din adolescență fumase Lucky Strikes, iar acum era dependent de oxigen 24 de ore din 24. Am fost în vizită acasă și l-am găsit într-o stare destul de proastă. Tata și-a dat seama de starea în care se afla și ne-a cerut să îi respectăm dorința de a nu-l conecta la niciun aparat care să-i prelungească viața.

În ziua în care m-am întors la Montana, fratele meu m-a sunat să-mi spună că îl găsiseră pe tata inconștient pe podea în acea dimineață. Au sunat la salvare, serviciul de urgență l-a preluat, iar tata ajunsese conectat la un ventilator. Doctorul i-a anunțat pe membrii familiei mele de starea gravă în care se găsea tata și le-a prezentat opțiunile. Fratele meu voia să știe și părerea mea.

Trebuia să iau o hotărâre – una dintre cele mai grele hotărâri din viața mea. Pe de o parte, voiam să respect dorința tatălui meu de a-l lăsa să moară liniștit. Pe de altă parte, tocmai petrecusem câteva zile cu el – bărbatul care m-a bătut pentru că am furat mere, bărbatul care a stat alături de mine în fața consiliului profesoral, bărbatul care, într-o manieră simplă, care să nu atragă atenția, îmi dăduse o parte importantă a moștenirii prețioase despre ce înseamnă un bărbat adevărat – și știam în adâncul inimii că acest bărbat, tatăl meu, nu era gata să moară. Asta nu înseamnă că puteam să-i citesc gândurile, doar că, așa cum îl știam eu pe tata, îmi dădeam seama că nu încheiase încă socotelile cu Dumnezeu. Fratele meu îmi aștepta hotărârea și, fie că îl credeam pregătit sau nu pe tata, și eu, împreună cu frații mei, am promis să-i respect dorința, aceea de a i se permite să moară, așa cum spunea el, “cu respect, onoare și demnitate”.

Inima striga “nu”, în timp ce mintea cerea un “da”. I-am murmurat ceva fratelui meu cum că ar trebui să respectăm dorința tatălui nostru și să-l lăsăm să plece dintre noi. Era ora opt seara, iar eu am plecat de unul singur și mi-am vărsat amarul în fața lui Dumnezeu, pledând pentru ca tatăl meu să mai aibă timp, încă un pic de har, astfel încât să poată fi pregătit. Era prima noapte pe care o petreceam plângând și rugându-mă.

Fără să-mi fie rușine, lacrimile mi se rostogoleau pe obraz, gândindu-mă la ce aveam de pierdut, dar și la ce avea el de pierdut. În cele din urmă, în primele ore ale dimineții, Domnul mi-a arătat că trebuie să mă opresc din plâns și pledat, pentru a scrie un elogiu tatălui meu.

ELOGIU?

Eram năucit. Mă rugasem ca Dumnezeu să-i mai crute viața tatălui meu încă puțin și mi se spunea să-i scriu elogiu! Nu puteam să fac asta; nu voiam să fac asta; sentimentele mele se revoltau împotriva adevărării morții sale. Eram convins de hotărârea lui Dumnezeu, și totuși o puneam la îndoială. *Ești sigur, Doamne?*, am întrebat plin de îndoială.

“Ai curaj, Jim. Eu ți voi da cuvintele potrivite.”

Am luat un carnet galben și m-am apucat, la ora două dimineața, cu noduri în gât, să scriu cuvintele pe care aveam să le spun la înmormântarea tatălui meu:

Nu este ușor să-ți lași tatăl să plece. La urma urmei, sunt os din oasele lui, carne din carnea lui. Ce spui după ce el nu mai este? Tata nu a fost un mare atlet sau antrenor, nu a fost un mare om de afaceri sau un impresar, nu a fost un om de știință cu o ascensiune rapidă și nici un mare orator. Tata nu a fost mare în ochii lumii, dar a fost mare în ochii mei.

Nu se vor face filme inspirate din viața lui, nu se vor scrie cărți despre realizările lui, dar el era unic în felul său. Te puteai baza pe tata. Întotdeauna te puteai încrede în cuvântul său. Puteai să stai liniștit că avea să ajungă întotdeauna la timp. A rămas un soț loial și un tată responsabil. A fost un om simplu, care nu a încercat niciodată să impresioneze. S-a descurcat cu o singură mașină, o casă frumoasă și o soție care nu a trebuit să lucreze niciodată în afara casei. A fost îngrijit și ordonat. Fiecare lucru în casă își avea locul lui, iar el se asigura că așa și era. Ne-a învățat să-i respectăm pe ceilalți, să muncim din greu și să ne asumăm responsabilitățile în viață.

Pe măsură ce am crescut, ne-am putut baza pe faptul că avea să fie alături de noi, atunci când eram acuzați pe nedrept, dar și că

avea să stea ferm de partea binelui, atunci când noi greșeam. Ne-a dat un lucru de bază, care lipsește așa de mult în societatea de astăzi, și anume, un mediu familial solid. Serveam mesele în familie. Aveam o bună înțelegere despre ceea ce este bine și ceea ce este rău. Aveam principii morale bune. Și aveam exemplul lui de a trăi în limita mijloacelor de care dispui și de a-ți plăti facturile la timp.

Pe scurt, tata ne-a dat tot ce avea, iar asta ne-a ajutat pe toți să rămânem căsătoriți și să avem căsnicii bune. Ne-a învățat lucrurile de bază, lucruri pe care și eu vreau să le transmit copiilor mei, iar aceștia copiilor lor. Tata a fost cu adevărat un om simplu, și totuși, această simplitate a avut un efect profund asupra vieții mele. Îți mulțumesc pentru temeliile solide pe care le-ai pus vieții mele. Îți mulțumesc că ai fost tu însuși. Nu mi-aș fi dorit un alt tată. Dumnezeu știa de ce am nevoie și de aceea mi te-a dat pe tine!

Când am terminat de scris ultimul cuvânt, paginile erau pătate și încrețite de lacrimi, dar știam în mintea mea ceea ce inima mea știuse întotdeauna, și anume, ce persoană specială fusese tata pentru mine.

Era încă dimineață devreme când m-a sunat familia. Știam care vor fi veștile, așa că m-am liniștit când am ridicat receptorul. O bucurie nespusă a luat locul tristeții, în timp ce mi se spunea: “Nu numai că-l scot pe tata de la reanimare, dar îl și externează și îl transferă într-un sanatoriu particular. Doctorul tocmai ne-a spus: ‘Îi este mai bine fără aparate decât cu ele!’ ”

Eram în culmea fericirii! Dumnezeu îmi *ascultase* rugăciunile și îmi *răspunsese*. Cu toate acestea, știam că tata era un om foarte bolnav și că sfârșitul pentru el ar fi putut veni oricând. Aveam programat un zbor peste hotare, într-o problemă legată de slujba noastră, pentru următoarele trei săptămâni. Avea să mai trăiască până ne întorceam noi? În timp ce eram în avion, Dumnezeu m-a îndemnat să-i scriu tatălui meu o scrisoare foarte personală, în care să-i împărtășesc experiența pe care o trăisem în noaptea în care îi scrisesem elogiul. Aveam să-i spun tot ceea ce Dumnezeu îmi pusese pe inimă, toată dragostea și toate frământările mele. Aveam să-i trimit scrisoarea imediat ce aterizam și să atașez o copie a elogiului pe care îl scrisesem în acea noapte groaznică, când se credea că avea să moară.

Un bărbat adevărat

Doamne, m-am rugat, nu pot să fac asta. Este mult prea personal. Adică, nimeni nu-i trimite cuiva propriul elogiu. Ar putea fi greșit înțeles, ca și cum i-aș dori moartea. Dar chiar când mă gândeam la aceste scuze, știam că Dumnezeu vorbea direct inimii și minții mele, așa că am scris scrisoarea în avion și, imediat ce am atins solul, am trimis-o.

Apoi am început să mă îngrijorez cu privire la reacția tatălui meu. După cinci zile, m-a sunat mama. Îi dusesese scrisoarea tatălui meu, iar acesta spusese: “Mulțumește-i lui Jim pentru că mă înțelege cu adevărat! Spune-i că scrisoarea lui m-a mișcat într-un fel în care nimic altceva nu ar fi putut s-o facă.”

În ziua în care ne întorceam acasă, tata a murit. Două zile mai târziu, am rostit acel elogiu la înmormântarea lui, nu doar cu durere, dar și cu bucuria de a ști că Dumnezeu îi mișcase inima într-un mod special și că tata, în felul lui simplu, răspunsese. Noaptea aceea lungă, plină de lacrimi, meritase!

Contrar opiniei generale, și băieții mari plâng. Plâng pentru căsniciile lor. Plâng pentru copiii lor. Plâng pentru bisericile lor. Plâng pentru societatea în care trăiesc. Plâng pentru familia lor. Plâng pentru prietenii și pentru dușmanii lor – pentru că acești bărbați sunt niște bărbați curajoși. Aceștia sunt bărbați integri și cu un scop în viață. Acești bărbați iubesc.

CAPITOLUL 2

UN BĂRBAT ADEVĂRAT

Întrebări pentru introspecție sau pentru discuții de grup

1. În ce moduri felul în care Îl înțeleg pe Dumnezeu a fost denaturat de către societate și/sau de educația pe care am primit-o?
2. Cum mi-L imaginez pe Isus, ca pe un bărbat adevărat sau ca pe un pământău?
3. Le poruncesc membrilor familiei mele pentru că țin la ei sau pentru că vreau să se facă voia mea?
4. Am curajul de a mă implica în adevăratele nevoi ale familiei mele?
5. Mi-am compromis integritatea?
6. Ce îmi cere Dumnezeu să fac pentru a-mi recâștiga integritatea?

BĂRBAȚI PUTERNICI

7. Care este scopul vieții mele?
8. Este scopul vieții mele autodeterminat sau cu adevărat dat de Dumnezeu?
9. Empatizez cu adevăratele nevoi ale celorlalți, în special cu cele ale apropiaților mei?
10. Știu eu lucrul acesta? Ar spune cei dragi ai mei că îi iubesc cu adevărat?
11. Sunt eu gata să încep să colaborez cu Dumnezeu pentru a deveni un bărbat adevărat?

Mitul



*Am văzut tot ce se face sub soare; și iată că totul este
deșertăciune și goană după vânt.
– Ecclesiastul 1:14*

Robert evita în mod repetat să-mi răspundă la întrebări, făcându-mă să mă întreb de ce mai ceruse să-l consiliesc. Într-un final, mi-au scăpat următoarele cuvinte: “Robert, trebuie să-mi spui ce te frământă. Nu te pot ajuta dacă nu vrei să-mi împărtășești frământările tale.”

“Vedeți e... ă... un pic cam... personal... și nu sunt sigur că veți înțelege.”

“Dacă nu vrei să-mi spui, nu e nicio problemă. Nu e nevoie să ne irosim timpul, ciondănindu-ne fără motiv.”

“Când vin la dumneavoastră, vorbesc vreodată bărbații despre sex?”, a întrebat el brusc, ca și cum o posibilă încheiere a discuției noastre l-ar fi pus pe jar.

“Este unul dintre subiectele cel mai des abordate.”

Părea să se relaxeze în mod vizibil și a început. “Am fost crescut într-o biserică conservatoare și mi-a fost întotdeauna teamă că mă voi alege cu o femeie din același mediu, cu o sexualitate reprimată. De aceea, mi-am jurat că nu mă voi căsători fără să fiu sigur că cea pe care o voi alege va putea răspunde dorințelor mele.

Am cunoscut-o pe Susan în primul nostru an de facultate și, până să ne dăm seama, am devenit intimi. Am avut o relație bună din multe puncte de vedere, iar, din punct de vedere fizic, Susan era cea mai dispusă, plină

de aventură și nerăbdătoare femeie pe care o cunoscusem vreodată. Lucrul amuzant era că ea provenea din exact acel mediu din care spusese că nu aveam să-mi iau niciodată o soție. După ce am terminat facultatea, ne-am căsătorit, iar eu mă așteptam să avem probleme... orice cuplu are, dar nu m-am gândit niciodată că intimitatea fizică va fi vreodată una dintre ele. Cu toate acestea, la scurt timp după luna de miere, ea s-a schimbat. Acum doar ne certăm pe acest subiect în mod constant.”

Robert alerga după un mit – mitul partenerului sexual perfect. El credea că, dacă Susan avea să-i îndeplinească așteptările, avea să fie fericit și împlinit. Am întâlnit nenumărați bărbați care cred în același mit în care credea și Robert. Ei visează că, dacă vor avea ca parteneră o femeie mai voluptoasă, cu un păr mai mătăsos, cu buze mai pline și intenții asemănătoare lor, atunci vor fi împliniți. Această femeie ideală trăiește doar în imaginația lor.

Industria pornografică face bani grei de pe urma acestui mit și, pe deasupra, îl și perpetuează. Tatăl meu era foto-zincograf pentru o companie care avea contracte cu o varietate de reviste. Eram un tânăr proaspăt căsătorit, când tata mi-a mărturisit o dilemă cu care se confrunta. Compania sa acceptase un contract cu o importantă revistă pentru adulți, iar lui i se ceruse să-și facă meseria. I se dăduseră poze indecente cu femei tinere și i se ceruse să retușeze aceste poze, astfel încât forma lor să apară perfect simetrică, cu o piele fără pată, fără semne vizibile sau deformări nedorite. Tatăl meu și-a dat seama de mitul distructiv care era perpetuat și a refuzat să continue să-și folosească talentele într-un asemenea proiect – chiar cu pericolul de a-și pierde slujba! Ceea ce vreau să spun este că nicio femeie în carne și oase – nici măcar cele prezentate în reviste – nu s-ar putea ridica la înălțimea mitului care se formează în mințile bărbaților în urma acestor poze. Din nefericire, mulți bărbați nu văd mai departe de aceste poze. Ei continuă să urmărească acest mit, lăsând în urma lor inimi frânte și pierzând din vedere sensul existenței lor.

Dar mai sunt și alte mituri pe care bărbații le urmăresc.

NEVOILE VIITOARE – SCOPUL PENTRU CARE ALEARGĂ OMENIREA

Cu ceva timp în urmă, am primit un telefon de la un bărbat pe care îl cunoscusem întâmplător în afaceri. Charles mă suna să-mi spună că avea

mari probleme cu soția sa în legătură cu o nouă oportunitate de afaceri. Era un agent comercial de succes, cu un venit bun. Creștea împreună cu soția lui, Pam, două fiice, care se aflau acum la vârsta de liceu. Mă întrebam ce îi făcuse să se certe, dar nu a trebuit să aștept mult ca să aflu.

“Jim, am primit o ofertă fantastică de a conduce departamentul de vânzări din Orientul Mijlociu. Cel care iese la pensie câștiga foarte bine.

“Ce crede Pam despre acest lucru?”

“Se opune cu înverșunare, și tocmai asta e problema.”

“De ce? Se opune mutării spre est?”

“Jim, nu ar putea veni cu mine. Vorbim de Orientul Mijlociu – știi tu, Liban, Siria, Irak, Kuweit – toată acea zonă, chiar și Iran.”

“Ei bine, asta cu siguranță aruncă o altă lumină asupra lucrurilor. De ce ești tu atunci așa de încântat de idee? Pare a fi un mod bun de a deveni o țință.”

“Dar Jim, nu înțelegi. Nu e vorba de o mică mărire de salariu. Ar însemna să aduc în plus cel puțin încă 500.000 de dolari pe an, ba, probabil, mult mai mult.”

Am înțeles ce voia să spună. Era absorbit de semnul dolarului și vedea doar un viitor financiar strălucit, în timp ce soția lui era îngrijorată cu privire la bunăstarea familiei lor, în cazul unei separări. “Charles, tu și Pam aveți nevoie de mai mulți bani?”

“Păi, Jim, niciodată nu poți spune că ai prea mulți bani. Nu există așa ceva – prea mulți bani.”

“Știi ce vreau să spun, Charles. Aveți probleme financiare?”

“Nu. Am fost foarte norocoși, Jim. Venitul meu, împreună cu investițiile pe care le-am făcut, ne-au adus un trai liniștit, dar această slujbă este biletul nostru spre masa celor bogați. Trebuie să găsim o modalitate de a face să accepte până nu e prea târziu.”

Și Charles urmărea un mit, acela că banii pot cumpăra fericirea și siguranța. Căzuse în capcana numită “prăjitura diavolului”. Știți care este aceasta? Este orice place ochiului, care, pe moment, pare dulce, dar care ne distruge sănătatea și fericirea. Știți cum a ajuns această capcană să se numească prăjitura diavolului? Se pare că a fost odată o prăjitură atât de bună, încât s-a dus vorba că persoana care o gătitise și-a vândut sufletul diavolului pentru a obține rețeta. Fie că este adevărată sau nu, această

poveste ilustrează foarte bine felul în care diavolul se poartă cu noi. Ne oferă lucruri care par atât de bune, dar omite faptul că prețul acestora va fi propria noastră distrugere. Charles credea în această înșelăciune și considera că fericirea avea să vină din ceva pe care *el trebuia încă să-l obțină*.

MITURI CU PRIVIRE LA SLUJIRE

Ray urmărea un mit de o cu totul altă natură, dar în același timp unul foarte comun. Ray era unul dintre oamenii cei mai dinamici pe care i-am cunoscut. Fusese un om de afaceri de succes înainte să se plictisească de făcut bani și să caute un sens mai adânc al vieții în religie. Viața lui părea transformată. Frustrat de progresul lent al bisericii și de abordarea tradițională, și-a folosit experiența în afaceri pentru a începe o lucrare prin intermediul televiziunii, colaborând cu un post de televiziune local, și a făcut din această lucrare prin televiziune una de talie națională. Cu toate acestea, când l-am întâlnit, erau semne importante care mă avertizau că nu este totul în regulă. Ray este un exemplu clasic de spirit ocazional entuziast, care evită capcana de a urmări un câștig lumesc și crede că își poate găsi împlinirea în slujire.

MII ȘI MII DE MITURI

Apoi mai sunt aceia care sunt prinși în probleme aparent fără scăpare. Lloyd se confrunta cu o astfel de situație. Era căsătorit cu o femeie pur și simplu neplăcută. I-am cunoscut pe amândoi și mi-am dat seama că nu exagera deloc. Era dură, pretențioasă, obișnuită să se facă întotdeauna tot ce spunea ea. Ea credea în mitul conform căruia, dacă avea să i se îndeplinească dorința pe loc, atunci avea să fie fericită, dar era evident pentru toată lumea, mai puțin pentru ea, că nu era niciodată împlinită. Mitul pe care Lloyd îl urmărea, pe drept cuvânt, era acela că soția lui trebuia să devină o persoană plăcută, pentru ca el să-și găsească liniștea.

Ne întâlnim pretutindeni cu această goană după mituri. Unii cred că un hobby de genul unui post de radio personal îi va mulțumi. Alții sunt înrobiți de sporturi – golf, tenis, fotbal, handbal și altele. Am întâlnit bărbați captivați de programele de fitness, amăgiți de ideea că, dacă vor avea un corp modelat, slab, vor fi împliniți. Alți bărbați colecționează

diferite lucruri – de la cea mai recentă unealtă, la trenuri sau mașini de epocă.

Unora dintre bărbați nu le place locul unde trăiesc. “Dacă aș putea trăi în Hawaii... sau în Bahamas... sau în Elveția... sau în Munții Stâncoși, sunt sigur că atunci viața ar fi mai plină de satisfacții.”

Într-o strânsă legătură cu acest mit este căutarea plăcerii. Poate că nu-ți cauți plăcerea în activități ca scufundări în Caraibe sau surfing pe valurile din Hawaii, dar la un anumit moment în viața mea, și eu am gândit că, dacă aș putea face un lucru sau altul, atunci voi găsi fericirea pe care mi-o doream. Am întâlnit nenumărați bărbați care au un vis, fie că acesta este să urce pe cei mai înalți munți sau să exploreze zone necunoscute. Alții sunt atrași de o viață de lenevie – vin, femei, muzică.

Vreau să vă aduc aminte de Adam și Eva în grădina Eden. Dumnezeu a pus acolo toate cele necesare pentru fericirea lor. Spre deosebire de noi, ei chiar au trăit într-un mediu perfect. Aveau acces la pomul vieții, se bucurau de o stare de sănătate perfectă, energie și vitalitate. Aveau ocupația perfectă, aceea de a păstra și îngriji grădina Eden – o slujbă care se potriveau perfect cu personalitatea lor și care le provoca intelectul. Și, mai presus de orice, erau căsătorii cu partenerul ideal.

Vă puteți imagina cum este să ai totul perfect și totuși să te gândești că mai ai încă lucruri de obținut? Așa au considerat primii noștri părinți! Diavolul le-a prezentat un mit, care, asemenea tuturor miturilor, conținea și o sămânță de adevăr. “În ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu.” Diavolul le-a inoculat ideea că mai aveau nevoie de ceva pentru a fi fericiți.

Mi-am câștigat existența din vânzări și vreau să vă asigur că diavolul este un foarte bun agent de vânzări. Adam și Eva i-au crezut povestea și mitul și noi toți am moștenit această slăbiciune. În consecință, aproape toți sunt convinși că își vor găsi fericirea și împlinirea în ceva pe care acum nu-l au. Și au dreptate. Problema este că ce urmăresc ei nu le va aduce ceea ce caută.

Viețile unor oameni ca Elvis Presley, Marilyn Monroe, Howard Hughes și mulți alții sunt dovada faptului că banii, prestigiul și popularitatea nu aduc împlinirea. Deși au obținut lucruri după care alții tânjesc, au găsit de fapt nimicnicia. Toate aceste vieți s-au sfârșit în mod tragic.

MITURILE MELE

Aceste povești îmi sunt așa de cunoscute, pentru că și eu, la rândul meu, am urmărit niște mituri. După atâția ani, prin mila lui Dumnezeu, le pot vedea în sfârșit în mod clar și cred că, pe măsură ce le veți identifica în viața mea, le veți recunoaște ca făcând parte și din viața dumneavoastră. Așa că, întoarceți-vă cu mine prin amintirile mele, ca să vă pot împărtăși miturile mele.

Povestea mea începe simplu. Mare parte din lucrurile de valoare pe care le-am învățat au fost adunate cât am stat în Appleton, Wisconsin. Și totuși, familia, prietenii, profesorii, de fapt, întreaga comunitate, în mod involuntar, m-au învățat un mit care m-a urmărit ani de zile. Este cunoscut drept “visul american”. Desigur, ca majoritatea miturilor, visul american cuprinde multe lucruri valoroase – o etică de lucru bună, entuziasm în a te depăși pe tine însuți și dorința de a oferi ce e mai bun familiei tale. Familia mea a îmbrățișat acest mit și toată educația mea a fost concepută să mă ajute să-mi însușesc acest vis. M-au încurajat încă de mic să-mi pun ținte și să mă străduiesc să le ating.

Îmi amintesc chiar și azi de prima mea incursiune în acest șablon al muncii din greu pentru a-ți atinge scopul. Pe măsură ce creșteam, am avut tot felul de activități sezoniere, pe ici și pe colo, însă când fratele meu s-a hotărât să părăsească cariera lui de vânzător de ziare, norocul mi-a surâs. Dacă stau mai bine să mă gândesc, poate că nu a fost noroc. Toată familia mea era educată după etica de lucru a părinților mei, iar *Appleton Post Crescent* a apreciat atât de mult felul în care muncea fratele meu, încât mi-au oferit o slujbă, deși, legal, eram prea mic pentru ea. Această primă slujbă adevărată m-a pus în legătură cu alți oameni, și în curând am mai avut și alte activități temporare.

Mi-am strâns banii câștigați pentru că aveam deja stabilită o țintă pe care trebuia s-o ating. Voiam o bicicletă! Și nu *orice* bicicletă. Nu. Nu mă mulțumeam cu atât. Voiam o bicicletă nouă marca Schwinn Western Flyer. Era dotată cu tehnologia cea mai recentă în ceea ce privea bicicletele – apărători duble din crom, claxon și chiar un far. Cu un portbagaj în față și unul în spate, avea să fie cea mai bună bicicletă din cartier. Pe deasupra, mai avea și ceva nou-nouț, ceva ce nu aveau celelalte biciclete – trei viteze! Desigur, toată lumea avea să observe bicicleta pentru că era de un roșu

aprins, iar lumina care se reflecta pe metalul strălucitor era așa de puternică încât îți lua ochii.

Era doar o mică problemă. Costa 75 de dolari, sumă care, atunci când aveam eu 12 ani, însemna mult mai mult decât înseamnă astăzi. Nu știu să explic inflația de-a lungul anilor, dar știu că firma care obișnuia să producă acel model de bicicletă pentru Schwinn vinde acum același tip de bicicletă, o reproducere, iar prețul, la momentul la care scriu, este de aproape 1.000 de dolari. Oricum ai privi lucrurile, fie că e vorba de 75 de dolari atunci sau de 1.000 de dolari acum, era și încă este o sumă mare pentru un băiat de 12 ani.

Știi câte ziare trebuie distribuite pentru a câștiga 75 de dolari? Oricât de greu ar părea de crezut, nu eram descurajat. Așa am fost crescut – să cred în împlinirea visului american. Am muncit și iar am muncit. Și nu voi uita niciodată, chiar niciodată, bucuria de a da 75 de dolari ca preț pentru acea bucată de metal vopsit și lustruit. Nu voi uita nici mândria pe care am simțit-o când am făcut prima tură cu ea. În acel moment, am cunoscut fericirea și eram sigur că aceasta nu avea să dispară niciodată.

Dar fericirea a început să se stingă și nu a trecut mult până când bicicleta mea a devenit o bicicletă ca oricare alta, iar gândurile mele s-au îndreptat spre o altă țintă. Primul meu vehicul motorizat! Aș vrea să fi putut să-l vedeți – o motocicletă Suzuki din 1966, cu un motor de 150 de centimetri cubi. A făcut să merite toate orele pe care le-am muncit la benzinărie atunci când am mers cu ea acasă la Sally pentru a o lua. În curând, eram la parcul național sau la cariera de piatră, savurând din plin zgomotul masculin al motorului și vântul care ne fugea prin păr. În weekend-uri mergeam la dans. Era pe vremea zilelor fericite ale rock-and-roll-ului și dansam toate serile pe un amestec de muzică veche și nouă. Diminețile de școală mă găseau, împreună cu un alt prieten motociclist, la intersecția străzilor Oneida și Ramlen Court, așteptând ca Sally să treacă pe acolo. Plini de mândrie obișnuiam să o conducem spre școală. Mă simțeam în elementul meu și eram în culmea fericirii.

Dar în curând, entuziasmul s-a pierdut și ochii mei au ținut spre altceva, absolut necesar pentru a-mi aduce mulțumirea.

Muncind cu normă întreagă înainte de începerea școlii și între 20 și 40 de ore pe săptămână în timpul anului școlar, am reușit să obțin cea mai

tare mașină pe care un tânăr și-o putea dori – un Chevrolet Impala negru din 1960 cu aripi mari pe capota din spate. Iar Sally reprezenta cea mai importantă piesă de decor! Ce altceva și-ar mai fi putut dori cineva? Ei bine... ar mai fi fost un ultim lucru.

Mama îmi inoculase respect pentru educație – și nu orice fel de educație, ci una pe care o puteai obține doar făcând facultatea! Nu am urmat acest vis atât de mult pentru a mă depăși pe mine însumi, cât pentru a fi văzut de alții drept un om important, educat și, bineînțeles, bine plătit. Dacă ești la fel de în vârstă ca mine, nu cred că trebuie să-ți amintesc de salariile de la începutul anilor '70; dacă ești mai tânăr, dă-mi voie să-ți spun că venitul mediu atunci când eu am absolvit facultatea era în jur de 8.000 de dolari pe an. Mi-am pus ca țintă a carierei mele aceea de a câștiga 30.000 de dolari cu un an înainte de pensie. Știam că cine făcea atâția bani o ducea bine. Incredibil!

Sally și cu mine ne-am căsătorit și, după un debut mai greu ca agent de vânzări, am început să fac mai mulți bani decât aș fi visat vreodată. Cu toate acestea, banii, în și prin ei înșiși, deși îți provocau emoții puternice, nu-ți aduceau mulțumirea. Am căzut de acord că fericirea și împlinirea aveau să vină din lucrurile pe care le puteam cumpăra cu banii. Am schimbat casa noastră mică, de început, pe o casă proiectată și construită special pentru noi. Am cuprins în ea toate designurile la modă în anii '70 – livingul adâncit, un șemineu plăcut, cu rafturi de cărți încorporate de-o parte și de alta și tot așa. Era o casă minunată. Sally avea pe aleea din fața casei o mașină de familie, iar eu trecusem la un Chevrolet Monte Carlo cu capotă Landau. Aveam, după standardele multora, ceea ce părea o căsnicie minunată, un venit la care majoritatea oamenilor pot doar visa și o casă frumoasă; cu toate acestea, eram dureros de nemulțumiți. În discuțiile pe care le aveam, căutam soluții, ne puneam noi ținte și visam la alte lucruri.

“Sally, nu-mi place să muncesc pentru altcineva. Nu vor niciodată să te plătească la adevărata ta valoare și nu ai niciun fel de control asupra programului și vieții tale. Dacă am avea propria afacere, aș putea munci când aș dori. Am putea construi ceva cu adevărat de valoare și am avea control asupra timpului nostru.”

“Jim”, mi-a răspuns Sally, “nu mi-a plăcut niciodată stresul pe care îl aduci acasă de acolo de unde lucrezi acum. Aș primi cu plăcere orice te-ar ajuta să ai mai mult control asupra muncii tale. Hai s-o facem!”

Ne-am deschis într-adevăr propria afacere, iar aceasta a devenit una prosperă, de succes. Dar mi-am dat curând seama că nu eu îmi conduceam afacerea, ci ea mă conducea pe mine. Avantajul de a fi unicul proprietar îmi aducea, într-adevăr, toate recompensele, dar îmi dădea de asemenea și multe dureri de cap, de la taxe până la probleme cu angajații. În fiecare lună câștigam mai mult, dar și munceam mai mult! Sarcinile pe care numai proprietarul – au! asta-s eu – trebuia să le îndeplinească păreau să se multiplice exponențial.

Ar fi trebuit să fim fericiți și împliniți, dar amândoi simțeam că viața însemna mai mult decât ceea ce realizam noi. “Doar munca, fără joacă, face din tine un tip plictisitor”, îmi aducea aminte Sally. Știam că are dreptate și, curând după ce ne-am început afacerea, am început să ieșim cu prietenii. O seară obișnuită de vineri se desfășura cam așa: obișnuiam să participăm la o seară de pește fript ținută la Cavalerii lui Columb¹⁰. Mă bucuram de aceste evenimente sociale, unde puteam vorbi cu prieteni pe care îi cunoșteam, pe unii dintre ei, încă din copilărie. Vorbeam și bârfeam, udând peștele și cartofii prăjiți cu halbe de bere. Era o modalitate perfectă de a începe o seară de vară, dar nu eram încă pregătiți să mergem acasă, de-abia începeam! După peștele fript, obișnuiam să mergem să dansăm până la miezul nopții. În timp ce societatea își schimba gusturile și discoteca devenea populară, cu acele globuri nebunești, pline de oglinzi care răspândeau lumina pretutindeni, noi dansam cum o făcusem dintotdeauna. Îmi plăceau dansurile lente, pentru că te puteai cuibări în brațele celuiilalt pe întunecatul ring de dans. Unul dintre dansurile mele preferate era pe melodia “Moon River”, de Andy Williams. Aduna toate visele și speranțele noastre, în timp ce noi pluteam unul în brațele celuiilalt, iar muzica ne purta mai departe gândurile.

Era atât de romantic gândul că Sally și cu mine porniserăm cu adevărat în marea aventură de a căuta tot ce viața avea să ne ofere. Întreaga viață mă pregătisem pentru zilele pe care le trăiam acum. Eram în plinătatea bărbăției și simțeam cu adevărat că mă ajunseseam. Găsisem în Sally un

¹⁰ O societate catolică de întraajutorare din Statele Unite, fondată în 1882.

partener frumos, în afaceri viitorul părea nelimitat, iar din punct de vedere social, după cum spune o reclamă, eram pornit “să profit la maxim”. Așa că, în nopți ca acestea, continuam să bem și să dansăm. Unii dintre prietenii mei se dădeau în vânt după băuturi sofisticate, dar eu eram fidel berii. Un Budweiser rece ca gheața sau poate o Michelob, pe care o consideram atunci a fi cea mai bună bere la sticlă, erau exact ce trebuia pentru a potoli setea cuiva. După dans, Sally și cu mine mergeam cu prietenii la un local în care se servea pizza noaptea târziu, unde obișnuiam să servim o pizza mare și bineînțeles una sau două halbe de bere. Până să ajungem acasă, se făcea de obicei ora unu sau două dimineata.

Consumam, dacă era vorba de un weekend obișnuit, undeva în jur de 12-15 beri, ceea ce adesea mă făcea să nu mă simt prea bine. Mă aruncam în pat, iar acesta începea să se învârtă – la început încet, dar apoi din ce în ce mai repede, ca un carusel. Nu știu dacă vă dați seama ce înseamnă asta, dar veți înțelege fără îndoială ce se întâmplă în corpul dumneavoastră dacă îi permiteți să se învâртеască la nesfârșit. Când patul începe să se învâртеască, trebuie să-l oprești – repede – așa că pui repede piciorul în podea ca să oprești patul din învârtire. Logic, nu?

Ei bine, poate că nu, pentru că uneori, în ciuda piciorului pus pe podea, aveam un anumit sentiment care îi spune chiar și cuiva care a consumat băuturi alcoolice în cantitate mare că trebuie să se ducă pe hol, așa clătinat cum poate, și să-și bage capul într-un anumit loc, și asta curând! Acum nu-mi place să o recunosc, dar în mai multe ocazii, Sally m-a găsit dimineata ținându-mă încă cu putere de marginile vasului de toaletă, adormit dus. Mahmuri, ne sunam prietenii, care, aflându-se în aceeași situație nefericită ca și noi, erau de acord că ne distraserăm pe cinste. Apoi, ne făceam planuri să repetăm ceea ce făcuserăm cu o seară înainte. Așa știam noi să ne simțim bine. Nu erai bărbat dacă nu beai, iar a te îmbăta reprezenta modul în care bărbații *adevărați* se distrau. Lumea se aștepta la acest lucru de la noi, ba chiar, până la un punct, ne aprecia pentru asta.

Atunci când nu mă “distram pe cinste”, îmi dădeam seama că nu erau prea multe lucruri “pe cinste” în felul în care îmi petreceam timpul. Începusem să fiu nemulțumit de felul în care mă distrăm. Cu toate acestea, stilul acesta de viață era atât de comun, de răspândit și de universal. Cum

altcumva te-ai mai putea distra? Habar nu aveam că întreaga filosofie care crescuse în mine încă din copilărie era plină de greșeli, că întreg conceptul de bărbăție și masculinitate era bazat pe concepții false, cultivate în mod intenționat de dușmanul sufletelor, pentru a mă distruge.

Ținta mea în viață a fost aceea de a-mi satisface o nevoie viitoare. Vă aduceți aminte că, atunci când am absolvit facultatea, gândeam că, dacă voi câștiga 30.000 de dolari, voi fi fericit? În curând, am ajuns să am un venit cu șase cifre și mi-am dat seama că, atunci când câștigi 100.000 de dolari pe an, vrei un sfert de milion, iar când faci atât, ținta ta devine o jumătate de milion pe an. Când ai o casă mică, te gândești că una mai mare te-ar mulțumi. În cele din urmă, am avut o casă imensă din bușteni, care se întindea pe 40 de acri, avea un iaz particular și totuși nu eram mulțumiți și fericiți. Începusem să mă gândesc că o a doua casă de vacanță și un Corvette nou aveau să mă mulțumească.

PUNCTUL DE COTITURĂ

Nu știu cât aș mai fi continuat așa, dacă Dumnezeu nu ar fi ajuns la conștiința mea și nu m-ar fi trezit. S-a folosit de cea mai gravă ceartă pe care am avut-o cu Sally pentru a-mi deschide ochii asupra faptului că tot ceea ce urmăream era deșertăciune. Brusc, fața neplăcută a realității mi-a apărut în fața ochilor mei uluiți, care nu voiau să recunoască. Mi-am dat seama că eram superficial, căsnicia mea era perimată, iar eu nu-mi cunoșteam copiii. Chiar și adevărurile biblice pe care le îmbrățișasem de curând și schimbările pe care le făcusem în stilul de viață nu ajungeau până în profunzimile lui Jim Hohnberger. Trebuia să recunosc că eram gol pe dinăuntru.

Acest moment s-a dovedit a fi un punct de cotitură în viața mea. Hristos S-a oferit să-mi redirecționeze viața. M-a invitat, așa cum a făcut-o și cu acel tânăr bogat cu atât de mult timp în urmă, să vând tot ce aveam și să-L urmez pe El. M-a chemat să mă mut într-o cabană mică de munte din nord-vestul Montanei – nu pentru a mă ascunde sau pentru a găsi locul perfect de locuit. Mi-a spus că aveam nevoie să-L găsesc *pe El* – nu unul dintre multele substitute ale Lui – ci pe *El Însuși*. Mi-a poruncit să-L urmez *pe El* – nu o credință, nu un stil de viață, nu un set de forme și porunci. S-a dat *pe Sine Însuși* mie și în *El* am găsit esența pe care o

căutasem în pleava tuturor miturilor. În El am găsit plenitudinea, mulțumirea prezentă și fericirea interioară pe care încercasem să le găsesc în orice altă parte. Am descoperit adevărul că “voi aveți totul deplin în *El*”!¹¹ Când m-am hotărât să renunț la a mai deține controlul asupra vieții și viitorului meu și să-L las pe Dumnezeu să preia frâiele, am găsit exact ceea ce căutasem unde nu trebuia.

Dumnezeu mi-a reordonat prioritățile și mi-a arătat care erau adevăratele mele comori. M-a învățat întâi cum să mă port în relațiile pe care le aveam. Prin El am învățat cum să fac o prioritate din soția mea, și nu din afacerea mea. Prin El am învățat cum să fac o prioritate din Matthew și din Andrew, și nu din interesele mele egoiste, din sport, din știri, din televizor sau din felul în care mă recream. Prin El am învățat să fac din dezvoltarea caracterului meu o prioritate.

La acel moment, totul părea pe dos față de cum fusesem crescut. Dar vă pot mărturisi astăzi că am găsit satisfacția adevărată, originală, durabilă și pe care niciun dezastru natural sau criză economică nu mi-o pot lua. Experimentez cum Dumnezeu universului este capabil să-mi întâmpine cele mai adânci nevoi – chiar și în împrejurările care pun la probă cel mai mult credința. Mă învață cum să mă port cu soția mea, astfel încât dragostea proaspătă să facă să strălucească căsnicia noastră. M-a ajutat să cresc doi fii, care au devenit doi bărbați adevărați și care au învățat în tinerețe ceea ce mie mi-a luat mulți ani să învăț. Deși nu m-am “ajuns” în ce privește dezvoltarea caracterului, am găsit adevărata bogăție – pentru că Dumnezeu este acum centrul vieții mele!

RESTUL POVEȘTII

Mi-am împărtășit povestea, până la un punct, fiecăruia dintre personajele menționate în acest capitol. Le-am arătat care erau miturile lor și, de asemenea, le-am spus cum să găsească ceea ce căutau cu adevărat. Apoi, ei trebuiau să ia o decizie. Aveau ei să-și schimbe scopurile pe care le urmăreau?

Mai târziu, am aflat că Robert a ajuns la concluzia că Susan nu avea să fie niciodată femeia pe care el și-o dorea și a divorțat de ea pentru a căuta pe altcineva care să-i fie partenerul perfect din punct de vedere

¹¹ Coloseni 2:10.

fizic. De atunci, a divorțat de trei ori și nu este mai fericit decât atunci când și-a început căutările.

Charles s-a hotărât să nu accepte slujba din Orientul Mijlociu, dar discuția cu mine nu l-a ajutat atât de mult, pe cât a făcut-o dragostea lui Pam, o dragoste care nu voia să se despartă de el indiferent de cât de mare ar fi fost câștigul bănesc. Era felul lui Dumnezeu de a-l ajuta să-și dea seama în cele din urmă că adevărata comoară din viața lui era chiar acolo, în cămin.

Ray, fanaticul religios, a devenit un subiect de senzație în denominațiunea din care făcea parte și a rămas așa până în momentul în care căsnicia i s-a destrămat. Sprijinul de care beneficia s-a evaporat brusc în mijlocul zvonurilor de scandal.

Mai era și Lloyd. Nu am știut niciodată ce se mai întâmplase cu Lloyd și cu soția lui până când nu au participat la un seminar în sud-vest. Nu mă așteptam să-i întâlnesc acolo, pentru că locuiau departe, și chiar când i-am văzut, comportamentul lor m-a îndreptățit să cred că era doar un cuplu care le semăna – atât de îndrăgostiți erau! Când i-am salutat după seminar, am vrut să știu ce se întâmplase.

Lloyd pusese la inimă ceea ce îi spusese și a căutat și găsit o legătură vitală cu Dumnezeu, care l-a făcut să se simtă împlinit și întărit. Cu această nevoie împlinită, nu a mai reacționat la provocările soției lui așa cum o făcea de obicei. La început, acest lucru a înfuriat-o și ea a început să se poarte mai rău; dar el a perseverat. Nu numai că a tratat-o cu bunătate, dar, călăuzit de Dumnezeu, a început să insiste ca fiecare să poarte răspunderea pentru faptele și cuvintele lui, forțând-o să comunice într-un mod diferit decât o făcuse până atunci. Pentru prima dată, ea nu îl mai putea manipula, nu-i putea lua nici măcar pacea interioară. Treptat, în inima ei a luat naștere nu doar un respect regăsit pentru soțul ei, dar și o dorință de a explora și înțelege ce găsisese el care îl schimbase așa de radical. Nu s-a întâmplat nimic peste noapte, dar pe parcursul câtorva luni, viețile lor s-au dezvoltat împreună din punct de vedere spiritual și lucrurile s-au schimbat în căsnicia lor. Acum ei par asemenea unui cuplu de 20 și ceva de ani, îndrăgostiți până peste cap unul de celălalt, și nu ca un cuplu care se apropie de aniversarea a 20 de ani de la căsătoria lor.

“Cum de sunteți prezenți aici în seara aceasta?”, i-am întrebat.

“A, simplu. Lloyd și cu mine ne bucurăm de o a doua lună de miere la Marele Canion”, spuse ea zâmbind și apoi ascunzându-și timid fața după umărul lui. Au plecat având brațele unul în jurul celuilalt, pregătiți să înfrunte lumea.

I-am privit cu lacrimi în ochi cum se îndepărtau, uimit încă o dată de puterea de restaurare a harului divin manifestat în om.

O DISCUȚIE LA APUS

Când lucram în domeniul afacerilor imobiliare, am cunoscut mulți bărbați influenți și bogați, unii dintre ei destul de faimoși. Unul dintre ei era un bărbat căruia îi voi spune Patrick pentru a-i proteja intimitatea. L-am cunoscut pe Patrick în cadrul afacerii mele și am ajuns să ne cunoaștem destul de bine. Odată cu trecerea timpului, conversațiile noastre au devenit mai profunde. Într-o seară, stăteam și priveam Munții Stâncoși de pe veranda casei mele, iar cerul trecea de la o culoare la alta, în bătaia razelor soarelui care apunea.

“Pat, știi că valorezi cel puțin un milion de dolari, nu-i așa?”, am spus aproape în joacă.

El a zâmbit și apoi a murmurat: “Cel puțin.”

“Și ai câștigat tot felul de premii în sportul pe care îl practici, nu?”

“Da, am câștigat campionatul mondial.”

“Deții două afaceri înfloritoare, nu?”

“Am fost foarte norocos”, a spus el cu modestie, deși eu știam că norocul avea foarte puțin de-a face cu succesul său.

“Din câte știi, ai două case, nu-i așa? Iar una dintre ele a fost prezentată în câteva reviste naționale nu doar ca un exemplu de arhitectură, dar și ca model de stil și design interior, așa-i?”

“Așa e”, a răspuns el liniștit.

“Și, de asemenea, ești proprietarul insulei pe care se află casa ta de vacanță. Mai mult decât atât, știi că ai o reputație bună în comunitatea de afaceri și că ești probabil invitat ca membru al unor consilii și comitete, corect?”

“În prea multe”, răspunse el.

“Ai făcut atâtea lucruri și ai realizat mult mai mult decât realizează majoritatea oamenilor într-o viață întreagă. Ce a mai rămas? Este ceva care ți-a mai rămas de realizat în viață?”

Mitul

Tăcerea s-a lăsat în acea seară pe veranda casei mele și așa a rămas mult timp. În cele din urmă, a răspuns ezitant: “Jim, sunt două lucruri pe care nu am putut să le fac. Nu am avut niciodată o căsnicie care să meargă și nu am fost în stare să îmi pun viața în regulă cu Dumnezeu.”

Conversația noastră din acea seară minunată a continuat, dar mă voi opri aici pentru a te întreba: Ce urmărești în viață? Îți va aduce mulțumirea pe care o dorești cu adevărat?

Numai tu și Dumnezeu puteți răspunde la această întrebare și, dacă ești la fel de cinstit cu tine însuți cum a fost Patrick, ai făcut primul pas important spre noi priorități și noi planuri, spre Dumnezeu care dorește mai mult decât orice să devină dragostea vieții tale. Dacă ești dispus să-L lași, El te va ajuta să începi o viață nouă, mai bună, o viață pe care o vei iubi cu siguranță, indiferent de circumstanțele în care te vei afla sau de vârsta pe care o vei avea. Spre deosebire de miturile pe care le-am urmărit, acest viitor este unul cu adevărat plin de satisfacții, iar cheia este puterea pe care ne-o dă Dumnezeu – nu o putere obținută de noi înșine, putere care este promovată atât de des, ci una autentică, dată de Dumnezeul puterii, al înțelepciunii și al adevăratei masculinități.

CAPITOLUL 3

MITUL

Întrebări pentru introspecție sau discuții de grup

1. Când mă gândesc la mine și la motivele pentru care vreau să fiu cunoscut, care este primul lucru care îmi vine în minte?
2. În ce mituri am crezut? Pe care le urmăresc în prezent?
 - a. Partenerul sexual perfect
 - b. Succesul financiar
 - c. Slujirea
 - d. O soție prietenoasă
 - e. Hobby-urile
 - f. Fitness-ul
 - g. Locul perfect pentru trăit
 - h. Recreerea și sporturile

BĂRBAȚI PUTERNICI

- i. Aventura
 - j. O viață de lenevie și/sau de petrecere
 - k. Casă și mașini de lux
 - l. Altele?
3. Am găsit eu mulțumirea care durează?
4. Îmi dau eu seama că adevăratul succes vine din cunoașterea voinței lui Dumnezeu pentru viața mea și din trăirea ei zi de zi?

Întărirea



Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. – Filipeni 2:12,13

Aceste două versete conțin secretul întăririi. Dumnezeu lucrează această întărire în mine și în tine și, în timp ce el face acest lucru, noi trebuie să o ducem la capăt. Acesta este secretul pentru a deveni un bărbat întărit, un tată întărit, un soț întărit. Este secretul care ne ajută să lăsăm în urmă miturile dezamăgitoare ale vieții și să găsim esența împlinirii autentice și a adevăratului scop al vieții. El furnizează combustibilul care alimentează curajul veritabil, integritatea adevărată și dragostea profundă. Este atât de simplu, că până și un copilăș îl poate pune în aplicare; și totuși atât de profund în aplicabilitatea și în rezultatele sale, încât nici cei mari oameni de pe acest pământ nu au fost capabili să îl înțeleagă pe deplin.

Dumnezeu Creatorul, Cel la al cărui Cuvânt au apărut toate, lucrează în mine. Lucrează și în tine. El este un Dumnezeu personal, un Tată ceresc căruia îi pasă de fiecare dintre noi de parcă în lumea aceasta nu ar mai exista altcineva. Nimeni nu scapă atenției Lui. Oricare ar fi fost trecutul, oricât de complicat ar fi prezentul și oricât de întunecat ar părea viitorul tău, El este alături de tine și de mine. El are toată puterea de care avem nevoie; el are toată înțelepciunea de care avem nevoie. El are soluția pentru orice problemă și remediul pentru orice defect. Nu există niciun lucru de

care să avem nevoie și pe care El să nu ni-l poată oferi. Acesta este harul – harul prin care suntem mântuiți.¹²

Deci cum putem avea acces la acest har? Cum funcționează el în termeni practici? Când Dumnezeu m-a chemat de la o viață de urmărire a miturilor mele la o experiență cu El în sălbăticie, nu aveam nici cea mai mică idee de unde sau cum să încep. Am deschis Cuvântul lui Dumnezeu să văd dacă aş putea găsi ceva care să se potrivească pentru situația mea. Atunci a prins viață Filipeni 2:12,13, iar eu am recunoscut soluția care îmi lipsea.

Este foarte simplu. În fiecare zi, în fiecare clipă, trebuie să fim atenți să recunoaștem vocea călăuzitoare a Duhului Sfânt, care ne sugerează cu blândețe să o luăm spre stânga sau spre dreapta.¹³ Și, în timp ce noi Îi răspundem cu credință și cooperare, El ne dă toate lucrurile de care avem nevoie.¹⁴

VERIGA CARE LIPSEA

În mintea mea, harul era “o favoare nemeritată”, și așa și este. Însă, cu toate că această definiție îmi satisfăcea intelectul, în experiența mea, el rămânea o noțiune vagă în ce privește aplicarea lui la umblarea zilnică de creștin. Puteam să cânt “Atâta har” și să fiu conștient în același timp în inima mea că, în mod constant, dădeam greș în a mă controla – mai ales acasă. Dacă soția mea spunea ceva care nu-mi plăcea, imediat îmi sărea țandăra și dădeam naștere la tot felul de tensiuni între noi. Cu toate acestea, toată lumea de la biserică avea impresia despre mine că sunt un om spiritual și integru. Și, mai rău, dacă priveam în jurul meu în biserică, toți bărbații pe care îi cunoșteam aveau, în principiu, același tip de experiență spirituală pe care o aveam și eu și eram îngrozit la gândul că religia se rezuma doar la asta. Știam că viața de creștin trebuie să fie mai mult decât cea pe care o duceam noi: depunând eforturi și având intenții bune, dar dând greș exact acolo unde am fi avut nevoie cel mai mult de succes. Mă întrebam: *Ce este harul? Doar iertarea de către Dumnezeu a eșecurilor noastre continue? Sau harul lui Dumnezeu chiar poate să mă întărească?*

¹² Vezi Efeseni 2:8.

¹³ Vezi Isaia 30:21.

¹⁴ Vezi Efeseni 2:8-10.

Întărirea

Filipeni 2:14,15 m-a convins că harul lui Dumnezeu era destinat să îndeplinească cu mult mai mult decât experimentasem eu până atunci: “Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume.” Eram conștient că nu mă puteam ridica la acest standard. Oricât de mult aș fi încercat, nu puteam să nu mă plâng și să nu mă ridic împotriva și eram incapabil să înving defecte ca mânia – ca să nu mai spun că nici nu se pune problema să fiu o lumină pentru lume. Dacă Dumnezeu dorea ca eu să devin așa, atunci harul trebuia să însemne mult mai mult!

M-am hotărât să-L pun la probă pe Dumnezeu și să văd dacă El chiar poate să îmi îndeplinească ce a spus în Cuvântul Său. Căutând în Biblie, am început să înțeleg că harul nu este doar o forță abstractă nedefinită; mai degrabă, el este Dumnezeu Însuși care zice: *Jim, eu sunt Ajutorul tău. Poți conta pe mine. Nu o să te părăsesc niciodată. Nu o să te abandonez niciodată. Poate că ai intrat în această încurcătură de unul singur, dar eu o să te ajut să ieși din ea. Prinde-Mă de mână. O să-ți arăt calea.*¹⁵

Aceasta este într-adevăr o favoare nemeritată! Și noi toți suntem obiectul acestei favori. La Dumnezeu nu există favoritisme, și un predicator nu beneficiază de mai mult har decât bețivul din șanț, deoarece Dumnezeu Își revarsă harul peste toți. Nimeni nu îl poate merita; nimeni nu îl poate câștiga. Comportamentul nostru bun nu ne face cu nimic mai merituoși în fața Lui. El S-a dat deja pe Sine pentru noi într-un mod atât de complet, încât nu mai e nimic altceva de dat.

Atunci eu de ce nu experimentam puterea lui Dumnezeu prin harul Său, atunci când Sally a mea mă enerva sau când băieții mei mă călcau pe nervi? Pur și simplu pentru că nu recunoșteam harul atunci când venea și îmi bătea la ușă. Am ajuns să înțeleg că *harul înseamnă ca Dumnezeu să fie prezent continuu în viața mea* – încercând să mă convingă, rugându-mă fierbinte, dându-mi tot felul de semne, încercând să mă salveze astăzi, aici și acum – pentru a mă conduce, întări, răscumpăra și repune în drepturi. Înseamnă influența Lui divină asupra inimii mele. Însă mulți dintre noi se opun acestei influențe divine. Haideți să vedem cum se manifestă el în viața noastră de zi cu zi.

¹⁵ Vezi Evrei 13:5, 6.

UN ANTRENOR INFALIBIL

În liceu, jucam ca mijlocas-stânga în echipa de fotbal¹⁶. Când antrenorul ne expunea planul lui, noi îl urmam întocmai. Ca adult, am văzut paralela cu umblarea mea de creștin și mi-am dat seama ce jucător jalnic am fost. Jucasem în meciul vieții mai bine de 30 de ani ca și cum aș fi fost propriul meu antrenor. Dar îmi doream ca Antrenorul de pe tușă – Dumnezeu – să binecuvânteze și să facă să prospere orice decizie luam. Din punctul de vedere al lumii, “jucam” destul de bine. Însă în inima mea onestă, știam că eram neîndemânatic rău de tot. Eram neîndemânatic atunci când era vorba să am o relație plină de iubire cu soția mea; eram neîndemânatic atunci când era vorba să fiu un tată adevărat pentru băieții mei; dar cel mai mult eram neîndemânatic atunci când era vorba să mă confrunt cu propriile mele defecte de caracter.

Așa că am făcut o înțelegere cu Dumnezeu. Aveam să încetez să mai vin cu tactica mea de joc. Îl angajam pe El ca unic Antrenor. Îl lăsam pe El să îmi dea indicații de-a lungul zilei. Mi-am așezat viața, căsnicia și familia în mâinile Lui. Mi-am propus să îmi dezvolt o ureche care să fie atât de sensibilă la vocea Lui calmă și înceată, încât cea mai slabă șoptă să mă facă să acționez. Dumnezeu știa ce schimbări trebuia să fac și ce atitudini trebuia să adopt. Eu aveam să le aduc la îndeplinire pe măsură ce El îmi atrăgea atenția asupra lor pe parcursul zilei.

Ei bine, în curând am descoperit că era o problemă cu acest plan, pentru că, deși Dumnezeu părea foarte real atunci când mă aflam pe genunchi în tăcerea dimineții, ispita rareori venea dimineața devreme, atunci când eu eram pregătit pentru ea. Nu, ea venea atunci când presiunile vieții începeau să se ridice în jurul meu, iar zgomotul și lucrurile care distrăgeau atenția se înmulțeau, astfel că gândurile mele legate de Dumnezeu și de ceea ce doream ca El să facă în mine scădeau până la punctul în care erau înecate de stresul și necazurile vieții. Și atunci eșuam din nou și din nou, deși știam că Dumnezeu voia să mă conducă.

Eram descurajat. În acest moment din viață, Antrenorul meu divin mi-a adus aminte de meciurile mele de fotbal – meciuri cu un nivel al zgomotului teribil de ridicat și cu o mulțime de elemente care distrăgeau atenția: ploaia rece, zăpada și noroiul, care te epuizau aproape complet;

¹⁶ Este vorba de fotbalul american.

Întărirea

cu toate acestea, întotdeauna ascultam cu atenție indicațiile, ca să știu ce să fac. Aceasta era o lecție pe care o puteam aplica cu ușurință și în viața mea personală. Trebuia să dezvolt aceeași sensibilitate pentru harul lui Dumnezeu – vocea Lui calmă și înceată, care îmi vorbea minții mele.

Uneori, atunci când jocul nu decurgea foarte bine, graba și presiunea cu care te pregăteai pentru următoarea mutare se acumulau continuu, până când abia dacă mai puteai fi atent la indicațiile antrenorului. Când se iveau această situație, ceream un time-out. Pentru un scurt și binecuvântat minut, ne strângeam grămadă unul lângă altul, ne odihneam, ascultam încă o dată și reluam jocul cu o nouă tactică de a câștiga. Vestea bună este că ce merge la fotbal merge și în meciul vieții.

Atunci când devenim grăbiți și prinși cu o mulțime de treburi, când diavolul ne împinge înapoi și ne pune în pericol, trebuie să cerem un time-out cu Antrenorul nostru și să ne oprim să ascultăm, cu adevărat, vocea lui Dumnezeu. Această relație este una în care eu mă încred și depind întru totul de altcineva și îmi propun să urmez tot ceea ce îmi sugerează El. Puțini – foarte puțini – Îl cunosc pe Dumnezeu în termenii unei relații atât de personale. Aproape nimeni dintre noi nu a fost crescut ca măcar să realizeze că prezența lui Dumnezeu poate fi atât de reală în viața lui. Suntem foarte obișnuiți să punem în aplicare o tactică proprie de joc în viața noastră, chiar și în religia noastră. Citim Scripturile și apoi ne străduim să facem tot ce a zis Dumnezeu, în înțelepciunea și în puterea noastră. Acesta nu este creștinism. E umanism.

De ce? Pentru că tot noi suntem la conducere! Noi dăm indicațiile și punem în aplicare propria tactică. Ne-am obișnuit atât de mult cu această atitudine fixată deja în noi, încât nu ne dăm seama cât de distrugătoare este; și totuși este aceeași atitudine care i-a umplut inima lui Lucifer și de la care a pornit toată această încurcătură dureroasă în care ne aflăm. Li s-a transmis lui Adam și Evei și este legată de inima fiecăruia dintre noi. Însă nu suntem condamnați să rămânem așa.

Când Pavel spune în Romani că “cel neprihănit va trăi prin credință”¹⁷, el vrea să spună că noi trebuie să lăsăm deoparte autonomia noastră și să consimțim să trăim o viață sub călăuzirea divină. Dumnezeu nu a intenționat ca noi să facem acest lucru singuri. Nici Isus nu a făcut acest

¹⁷ Romani 1:17.

lucru singur. El chiar a subliniat că *“Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi”*¹⁸.

Multe persoane sincere, bărbați și femei deopotrivă, au respins ideea unui Antrenor personal, care Își descoperă voința nu doar în Scriptură sau prin providență, ci personal, individului, așa cum a făcut-o în timpurile biblice, atunci când David întreba: “Să mă duc?”, iar Antrenorul său, Dumnezeu universului, îi răspundea: *“Du-te”* sau *“Așteaptă”*.

Dumnezeu întâmpină o problemă serioasă atunci când încearcă să ne ofere acest tip de ajutor continuu: zi de zi, oră de oră. Atât timp cât suntem la cârma vieților noastre, cât deținem controlul, El poate să facă foarte puțin pentru noi.

Atunci când m-am hotărât să am o experiență mai profundă cu Dumnezeu, am început să caut versete de genul: “Domnul te va călăuzi neîncetat”¹⁹, “Eu – zice Domnul – te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi... și voi avea privirea îndreptată asupra ta”²⁰ și “Orice om să fie grabnic la ascultare”²¹. Vedeam, în astfel de texte, ceva ce îmi scăpase și care era în corelație cu exemplul pe care îl vedeam în viețile marilor bărbați ai Bibliei. Mi-am dat seama că ei ajunseseră cu toții să cunoască vocea lui Dumnezeu manifestată nu doar în Cuvântul Său, ci și în viețile lor. Mi-am dat seama că trebuia să îmi potrivesc urechea pe frecvența cerului, să ascult și apoi să pun în aplicare. Aveam nevoie de timp ca să mă înghesui lângă Antrenorul meu, să-I ascult indicațiile și apoi să ies din nou la joc.

VERIFICAREA PRINCIPIULUI

În viața marilor bărbați ai lui Dumnezeu, de mult timp morți, am văzut experiența după care tânjeam. Apoi am început să o pun în practică. Auzisem de sintagma “religie experimentală”, dar până în acest moment nu știam că aceasta înseamnă să verifici în practica vieții de zi cu zi ceea ce crezi că Dumnezeu cere de la tine. Așa că m-am dus la Dumnezeu cu luptele mele, am studiat Cuvântul Său pentru a-I cunoaște voia, am făcut

¹⁸ Ioan 5:30 (sublinierea autorului).

¹⁹ Isaia 58:11.

²⁰ Psalmi 32:8.

²¹ Iacov 1:19.

Întărirea

tot posibilul să-I disting vocea și apoi am pus la probă în experiența mea ce am crezut că-mi spune. La început, am eșuat din nou. Am încercat din nou și am eșuat, dar de data aceasta era o diferență între eșecurile mele. Acum, am început să învăț din greșelile mele și fiecare experiment m-a adus mai aproape de Dumnezeu. În trecut, eram sortit eșecului, pentru că nu înțelegeam ce înseamnă să mergi și să vorbești cu Dumnezeu. Acum, am învățat să trec de la obiceiul adânc înrădăcinat de a fi propriul meu antrenor la acela de a-L lăsa pe El să-mi fie Antrenor. Nu e un lucru pe care îl deprindem o dată pentru totdeauna. Este o experiență de creștere continuă. Încetul cu încetul, am început să fac mici progrese.

PRIMII PAȘI

Îmi aduc aminte de modul în care i-am învățat pe băieții mei să meargă. Primii pași i-au făcut împleticindu-se înainte și înapoi, într-o parte și-n alta și, într-un final, căzând. Credeți că am țipat la ei: “Copil prost, nu o să înveți niciodată să mergi. Las-o baltă!” Nu, nu, nu, de o mie de ori nu! I-am încurajat să se ridice și să încerce din nou. Eram antrenorul de pe margine care le striga: “Haide, poți s-o faci!” “Încă un pas – aproape ai ajuns – continuă să mergi!” “Nu-mi pasă de câte ori cazi – îmi pasă doar de câte ori te ridici la loc!”

Așa este Tatăl nostru cel ceresc! El știe că ne-am petrecut mare parte din viață târându-ne pe burtă și crezând că acela era singurul mod de deplasare. El înțelege că, atunci când încercăm să mergem pe picioarele noastre pentru prima dată, nu prea avem echilibru, iar picioarele ne sunt instabile; el mai știe și că suntem predispuși să ne întoarcem la vechile și familiarele noastre căi. El se așteaptă să cădem în această tentativă de a merge – de nenumărate ori. Însă preocuparea Lui majoră este ca noi să învățăm să mergem. El rămâne alături de noi, oricât de mult ne-ar lua această învățare! El ne vede așa cum vom deveni, nu așa cum suntem în prezent. Mai mult, faptul că încercăm să mergem și că ne trezim căzând cu nasul în pământ nu e un timp pierdut, ci parte a procesului de reparare a trecutului.

Spre deosebire de copilașii care încep să meargă, noi ducem cu noi tot felul de neînțelegeri și de bagaje din experiența noastră trecută, în timp ce ei învață să meargă bine de prima dată. Fiecare dintre noi a acționat

în manieră proprie atât de mult timp, încât s-au săpat făgașe adânci pe calea noastră. Atunci când, în sfârșit, ne hotărâm să mergem pe calea pe care Dumnezeu vrea să mergem, de multe ori ne împiedicăm și cădem în făgașele vechi ale vieții. Aceasta n-ar trebui să ne descurajeze. Să încerci și să eșuezi și, apoi, să încerci din nou se cheamă învățare. Să încerci, să eșuezi și să renunți – acesta este adevăratul eșec. Așa cum un copilăș învață într-un final să meargă, așa și noi învățăm să mergem cu Dumnezeu.

Noi ne luptăm din răspuțeri aici, deoarece este străin de noi gândul de a ne trăi viața la umbra Celui atoatevăzător. Totuși, odată ce ne aventurăm cu succes în primii noștri pași și gustăm acest lucru, începe o nouă viață, care ne întărește sufletul.

CUM FUNCȚIONEAZĂ...

Să vă împărtășesc cum funcționează acest principiu pentru mine, trecându-vă printr-o zi tipică a mea. Nu vreau să vă fiu exemplu, dar poate că exemplul meu vă va ajuta să vă găsiți propria umblare întărită.

Începutul fiecărei noi zile reprezintă pentru mine începutul unui nou meci în jocul vieții. Am nevoie de timp să stau strâns lipit de Antrenorul meu. Așa că mă asigur că am timpul acesta. Mă trezesc pe la cinci dimineața și ies să alerg pe afară. Imaginați-vă cam cum e. Noi locuim într-o vale de o sălbăcie virgină, la marginea Parcului Național Glacier. Vârfuri de munte abrupte și masive ne flanchează la est și munți împăduriți ne mărginesc la vest. Este un loc retras și liniștit. Când ies pe ușă, tot ceea ce îmi întâmpină simțurile face parte din creația lui Dumnezeu. Când o pornesc pe cărare în jos spre râu, când zăresc licăririle zorilor care se apropie sau poate când iau prin surprindere o căprioară care paște, mintea mea începe să devină conștientă de Cel care le-a făcut pe toate. El e acolo – întotdeauna e acolo! Gândurile mele se îndreaptă spre persoanele din viața mea. Îi aduc pe toți în fața Lui, rugându-L ca pe fiecare în parte să-l conducă și să-l binecuvânteze, căci El îl cunoaște cel mai bine. Îi împărtășesc îngrijorările mele, nevoia mea după intervenția și protecția Lui și recunosc supraviețuirea Lui constantă în viața mea.

Mă întorc acasă treaz de-a binelea și vioi. După duș, mă așez la birou, deschid Biblia și citesc cam o jumătate de oră. Acest timp pe care-l petrec adâncit în Cuvântul lui Dumnezeu este esențial dacă vreau să Îi recunosc

Întărirea

vocea și principiile. Vocea lui Dumnezeu nu este singura care ne atrage atenția. Propria noastră raționare omenească – ceea ce numesc “discuție cu mine însumi” – este o voce foarte puternică, iar atunci când ea e tot ce avem, pare dreaptă. Raționările altora ne influențează și ele gândurile și opiniile. Și, bineînțeles, avem un dușman care lucrează constant pentru a ne conduce spre fundături. Putem să confundăm cu ușurință aceste voci cu cea a lui Dumnezeu și să le urmăm, crezând că Îl urmăm pe Dumnezeu. Putem fi sinceri, dar s-ar putea, sincer, să ne înșelăm. Principiile lui Dumnezeu, așa cum sunt ele prezentate în Cuvântul Său, ne oferă testul cu ajutorul căruia să discernem cine este cel ce vorbește inimilor noastre.

Nu putem niciodată să epuizăm Scripturile. Doar pentru că am citit Biblia din scoartă-n scoartă și pentru că știu toate povestirile și unde se găsesc textele cu care să dovedesc o doctrină sau alta, nu sunt îndreptățit să cred că nu am nevoie de timp zilnic petrecut în Cuvântul lui Dumnezeu. Principiile lui Dumnezeu se dezvoltă continuu. Înțelegerea mea despre cum trebuia să aplic un principiu ieri era suficientă pentru ieri. Dar astăzi, experiența trebuie să se adâncească. Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna proaspăt, deoarece are proprietatea de a ne pătrunde adânc în inimi în oricare fază a experienței noastre ne-am afla.

După aproximativ o jumătate de oră petrecută în Cuvântul lui Dumnezeu, mintea mea este, de obicei, tăcută. A fost golită de “discuțiile cu mine însumi” și umplută cu principiile lui Dumnezeu. Procesele gândirii mele sunt supuse Lui. Intru apoi în timpul de liniște. Îngenunchez și mă închin lui Dumnezeu, laudându-L pentru cine este și mulțumindu-I pentru mâna Lui care intervine în viața mea și în viețile celorlalți. Vorbesc cu El cum aș vorbi cu un prieten, împărtășindu-I bucuriile, îngrijorările, durerile și planurile mele. Îi mărturisesc defectele mele și îi cer harul lui care curăță și întărește. Mă angajez ca, de-a lungul întregii zile, să fiu atent la vocea conștiinței mele, în deplină concordanță cu principiile Cuvântului Său. Și, cel mai important lucru, *ascult*.

Majoritatea oamenilor Îl privesc pe Dumnezeu ca pe un soi de curier și Îi dau o listă cu ceea ce și-ar dori ca El să facă pentru ei. Deși e loc în rugăciune și pentru împărtășirea nevoilor noastre lui Dumnezeu, este mult mai vital pentru noi să ne predăm în mod conștient viața lui Dumnezeu. Decât să-I spunem ce să facă, mai degrabă să cultivăm, din partea noastră,

o dispoziție de *a asculta cu atenție de El* de-a lungul întregii zile. Noi nu Îl controlăm pe Dumnezeu. Nu putem spune: “Uite, am zece minute la dispoziție. Soptește-mi instrucțiunile pentru ziua de azi.” Asta înseamnă să-L controlezi pe Dumnezeu.

Îi dau lui Dumnezeu oportunitatea de a-mi impresiona mintea în timp ce mă aflu pe genunchi. Dacă mintea mea nu este tăcută, folosesc un text din Scriptură ca să îmi fac mintea să se concentreze asupra vocii lui Dumnezeu pentru mine. Dacă mă lupt cu ceva, adesea merg afară să mă plimb și să vorbesc cu Dumnezeu cu voce tare. Această comuniune este esențială ca să mă facă sensibil la călăuzirea Lui de-a lungul întregii zile și ca să mă motiveze să acționez așa cum mă îndeamnă El.

UN RITM ECHILIBRAT

De-a lungul anilor, am descoperit că, diminuând zgomotul de fundal din viața mea, am reușit să fiu mai atent la Antrenorul meu. Sunt, din fire, o persoană activă și, de preferință, sunt un alergător fără saț, ca un iepure. Antrenorul meu a lucrat cu mine în ce privește acest aspect, ca să îmi mai încetinească ritmul și să ajung la un echilibru, deoarece, dacă alerg prea repede, nu-L mai aud atât de ușor atunci când îmi vorbește inimii mele. Răspunsurile automate la situațiile din viața de zi cu zi tind să preia controlul. Așa că am eliminat televizorul, radioul, ziarele și revistele. Mulți oameni întâmpină dificultăți atunci când se află într-un mediu liniștit, însă eu am ajuns să tânjesc după liniște, deoarece, astfel, pot să disting mai repede vocea Antrenorului meu, care mă conduce spre câștigarea meciului. Pe măsură ce cooperez în felul acesta, un nou simțământ al prezenței lui Dumnezeu în viața mea începe să pună stăpânire pe mine. Și pe măsură ce încep să merg în lumina acestui nou simțământ, manierele mi se schimbă. Atitudinea față de ceilalți mi se mai cizelează. Atenția cu care pun nevoile celorlalți înaintea nevoilor proprii capătă o nouă dimensiune. Descopăr că mai bune sunt căile lui Dumnezeu decât cele proprii. Aceasta înseamnă să ai o credință vie – o credință conectată la un Mântuitor prezent.

Întărirea

DE PE GENUNCHI, ÎN PICIOARE

Acum e momentul să-mi încep ziua. În timp ce ies din micuțul meu birou, arunc o privire spre dormitorul pe care eu și Sally îl împărțim și observ că nu este făcut patul. Am învățat că, atunci când Îl lași pe Dumnezeu să-ți conducă viața, El îți cere să faci lucruri pe care firea ta pământească nu vrea să le facă. Cobor scările, dar neliniștea din inimă îmi sugerează delicat că ar trebui să merg înapoi sus și să fac patul.

Dar, Doamne, ... asta e sarcina lui Sally!

“Cine deține controlul, Jim?” În acest punct, decizia este întotdeauna a mea.

Ei bine, Doamne, cred că ar fi un gest frumos pentru Sally a mea.

“Da, Jim, l-ar aprecia cu siguranță.”

*OK, Doamne. Nu voia mea, ci voia Ta să se facă. Hai că fac patul.*²²

Este atât de simplu. O sensibilitate față de voința lui Dumnezeu în opoziție cu a mea.

Cinci minute mai târziu, sunt gata pentru altarul familial. Cântăm o cântare, îngenunchem pentru rugăciune, citim câteva paragrafe care să ne încurajeze într-o manieră creștinească și discutăm în detaliu semnificația lor pentru noi. Închidem cu o rugăciune, iar Sally începe să pregătească masa.

Mă îndrept spre biroul meu, ca să îmi încep datoriile zilei respective. Dar, aruncând o privire peste umăr, o văd pe Sally a mea nu doar pregătind mâncarea, ci și strângând și împăturind rufele spălate, apoi punând altele în mașina de spălat. Vocea aceea ca un susur blând a Antrenorului meu îmi spune: *“Ar avea cu siguranță nevoie de ceva ajutor și încurajare.”*

Dar, Doamne, ... chiar vreau să mă apuc de treabă, dar de treaba mea, nu a ei!

Suntem cu toții foarte egoiști într-un fel sau altul. Pentru mine, se pare că a termina treburile este un lucru mai important decât oamenii. Sunt într-un dezechilibru. Cu toții suntem într-un dezechilibru, tinzând când spre stânga, când spre dreapta. Dar voi consimți eu să pivotez în jurul punctului din mijloc? Meditez la aceasta câteva clipe, după care îmi supun voința Antrenorului meu. Sally este mișcată privindu-mă cum curăț bucătăria și strâng rufe. Iubesc zâmbetul acela al ei, care vine din adâncul

²² Vezi Luca 22:42.

inimii și îi umple fața de strălucire. Dragostea exprimată noaptea începe – întotdeauna începe – cu dragostea exprimată de-a lungul întregii zile. Nu că aceasta ar fi motivația sau ținta noastră, dar este o realitate care explică de ce atât de mulți bărbați se trezesc cu o parteneră rece seara. Haideți, măi băieți! Gândiți-vă puțin! Dacă rolurile ar fi inversate, spuneți-mi: cât de afectuoși ați mai fi cu un soț care fuge de voi toată ziua, dar aleargă după voi noaptea?

Luăm masa împreună, într-o atmosferă plăcută, fără televizor, ziare, radio sau alte lucruri care să ne capteze atenția, ci discutând despre viețile noastre, despre copiii și viitorul nostru. Este o discuție vie, deschisă, revigorantă. Spălăm vasele împreună, iar paharul lui Sally a mea este plin. Este plină de viață și îndrăgostită. Acțiunile mele făcute în ascultare de Antrenorul meu o încurajează. Cât de puține femei primesc măcar atâta considerație pe parcursul unei zile! Nu e de mirare că instituția căsătoriei este ștearsă și perimată. Mai mult, ce fel de pastor aș fi fost eu dacă aș fi scris și aș fi predicat despre viața creștină, dar acasă aș fi tratat-o pe Sally ca pe un coș de gunoi?

Nu am făcut decât să-L ascult pe Antrenorul meu atunci când mi-a spus ce schemă de joc să folosesc în continuare. Băieți, nu e complicat deloc. Tot ce se cere este moarte față de voința și calea mea proprie. Aceasta înseamnă să trăiești la umbra Mântuitorului. Acum, situația poate varia de la caz la caz și circumstanțele pot fi diferite, dar principiul rămâne același: “Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.”²³ Iată-mă, Doamne; folosește-mă ca pe o unealtă a neprihănirii Tale. Fie ca, în toate zilele vieții mele de-acum încolo, să trăiesc nu pentru mine, ci în folosul celor dragi ai mei.

Aceasta merge dincolo de religie și are de-a face cu însăși inima creștinismului, care este Calvarul. Calvarul înseamnă jertfirea vieții mele în folosul celorlalți. Nu vreau să vedeți această jertfire ca pe un lucru groaznic. Dimpotrivă, sunt probabil cel mai fericit soț și tată din întreaga lume, cel mai împlinit bărbat. Este greu să faci trecerea de la o viață în care ai fost propriul stăpân la una condusă în mod divin. Însă beneficiile unei căsnicii reînsuflețite și reîmprospătate și ale unei familii unite și rezistente sunt imense.

²³ Matei 26:39.

IEPURE VS. ȚESTOASĂ

În sfârșit, reușesc să-mi încep munca la birou. Adesea am de dus la bun sfârșit sarcini monumentale, cum, de altfel, fiecare are în meseria lui. Lucrarea la care ne-a chemat Dumnezeu s-a dezvoltat și astăzi implică mulți oameni cu sarcinile lor specifice. După cum spuneam, sunt un alergător fără saț, un iepure, căruia îi place să rezolve lucrurile rapid. Problema este că unii dintre cei cu care lucrez sunt țestoase și au nevoie de timp pentru a face ceva. Dumnezeu a creat atât țestoasele, cât și iepurii. Totuși, iepurii pun adesea o presiune atât de mare pe țestoase, încât acestea nu mai vor nimic altceva decât să se ascundă în carapacea lor; la rândul lor, țestoasele devin adesea atât de prinse în efortul lor de a face ceva, încât uită că scopul este, de fapt, să treacă linia de sosire.

În această zi tipică din viața mea pe care v-o relatez, scriu niște scrisori de răspuns la unele întrebări venite de la persoane care au urmărit DVD-urile mele, dar la fel de bine aș fi putut face ultimele retușuri la un CD sau ceva legat de publicarea unei cărți. Însă invariabil cineva, undeva, nu-și face treaba și este ghinionul meu să fiu acela care să repare lucrurile și să termine treaba. De curând, a trebuit să sun o țestoasă care părea să aibă două viteze – târziu și mai târziu – și două turații – întârziat și cu totul deraiat. Acest proiect avusese deja termenul de predare amânat o dată, iar acum tot ceea ce primesc sunt niște scuze. Simt pericolul de a recurge la firea mea pământească, în loc să mă confrunt cu acest om în Spirit. Ca iepure, mi-ar fi extrem de ușor să calc în picioare această țestoasă, și îmi dau seama de acest lucru. Nu știu unde te găsești tu în acest scenariu – dacă ești țestoasa care trebuie să-și lepede carapacea sau iepurile care trebuie să încetinească ritmul. În ambele situații, fiecare trebuie să-și găsească punctul de echilibru în Hristos. Fiecare are nevoie de o schimbare a firii care să îi dea tărie, de un Antrenor divin care să-l supravegheze.

Am sunat și am simțit cum crește tensiunea. Acesta este punctul în care cei mai mulți dintre noi ne pierdem dependența de Dumnezeu și luăm lucrurile în mâinile noastre. Prezența lui Isus parcă se pierde încet, în timp ce noi ne încredem din ce în ce mai mult în propriile noastre gânduri, emoții, abilități și tehnici de rezolvare a problemelor sau în absența lor.

TOUCHDOWN!²⁴

Am făcut o pauză la telefon, dar tăcerea mea spunea multe. Ce fac? Mă consult cu Antrenorul meu pentru a adopta o abordare nouă, care să ne ajute pe amândoi să ajungem la linia de sosire în aceeași echipă. Acesta este ceea ce eu numesc extraordinarul schimb. Îi dau problemele mele lui Dumnezeu în schimbul păcii și soluției Lui. Când am început prima dată să folosesc metoda aceasta, îmi lua 15-20 de minute ca să obțin autocontrolul în Hristos, însă acum pot obține ceea ce caut în doar câteva clipe. Sunt ca un alergător care începe alergând un kilometru în zece minute, apoi, prin antrenament, timpul scade la opt minute, și apoi la șase minute, pentru ca, în final, să ajungă la patru minute. La fel este și în viața de creștin: acele lucruri care, la început, ne luau foarte mult timp ne iau din ce în ce mai puțin timp, pe măsură ce căpătăm experiență.

Dintr-o dată, îmi vine o idee nouă și îi spun prietenului meu testoașă: “Ce ai face dacă ai fi în locul meu? Sunt înfrânt și am nevoie de ajutorul tău.”

Simt o schimbare de atitudine la celălalt capăt al firului, pe măsură ce atitudinea lui se înmoaie și începe să caute o soluție împreună cu mine. Îmi răspunde: “Înțeleg situația dificilă în care te afli, Jim. Lasă-mă să mă mai gândesc la ea și te sun eu mai târziu.”

Acum, munca mea nu s-a terminat. Dumnezeu vrea să mă învețe și mai mult și să mă facă să mă rog pentru acest om, în timp ce se gândește la situația noastră. Mă surprind rugându-mă: “Doamne, prin harul Tău – prin prezența, înțelepciunea și tăria Ta – atinge-l pe acest om într-un mod care să-i miște inima. Ajută-mă să rămân liniștit în Tine, indiferent de rezultat. Ajută-mă să înțeleg că Tu ești mult mai interesat de caracter decât de linia de sosire și că e treaba Ta, nu a mea, aceea de a duce la bun sfârșit această lucrare.”

Nu mă pot ruga în felul acesta pentru altcineva decât dacă inima mea este atrasă către a lui și dacă, în locul dezamăgirii, cultiv un interes profund și sincer pentru individ în calitatea lui de ființă umană prețioasă. Acesta este secretul care face ca Isus să nu se stingă în mijlocul grijilor zilnice și care mă ajută să nu las emoțiile, gândurile și înțelepciunea mea să preia controlul. Acest schimb extraordinar – gândurile, emoțiile și sentimentele

²⁴ În fotbalul american, un “gol” în valoare de 6 puncte.

Întărirea

mele în schimbul înțelepciunii și viziunii de joc a Antrenorului meu – mă ajută să înscriu!

Schimbul acesta extraordinar ne așteaptă tot timpul și în tot locul, însă depinde de noi să cerem un time-out, dacă ziua, împrejurările sau sentimentele preiau controlul. Pentru mine, este o pauză în mijlocul bătăliei, ca să îmi amintesc cine deține controlul. Atunci când suntem îndeajuns de motivați pentru a filtra totul prin prisma Antrenorului nostru divin, are loc schimbul acesta extraordinar. Aceasta este întărirea noastră, dar este a noastră doar dacă ne conectăm la sursa de putere – din nou și din nou și din nou.

Testoasa mea mă sună într-un sfârșit, asigurându-mă că materialul meu va fi gata în douăzeci și patru de ore, iar eu sper să se țină de cuvânt. Dar, indiferent dacă se ține sau nu de cuvânt, eu rămân mai degrabă liniștit decât descurajat.

CÂTEVA MOMENTE DE RELAXARE

Acum e ora prânzului și ziua mea m-a epuizat treptat. Însă mi-a și dat energie. Îmi invit soția la câteva momente de relaxare în leagănul nostru de afară. În timp ce sorbim dintr-un pahar apa rece, proaspătă, a unui pârau de munte, sunt tentat să aduc în conversația noastră bagajul de scepticism la adresa țestoasei mele. Antrenorul meu îmi sugerează: *“Jim, înviorează-ți soția. Nu adăuga acest bagaj zilei ei. Întreab-o cum merge noul capitol al cărții ei. Păstrează conversația proactivă, nu reactivă.”*

Acesta este un joc nou. Din nou, Antrenorul meu mă pune în fața unei alegeri. Viața mea parcă ar fi făcută dintr-o mulțime de alegeri. Dumnezeu zice: *“Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.”*²⁵ Aceasta este adevărata viață de creștin. Este mai mult decât o simplă doctrină; ea înseamnă o viață de credință, de predare și de dependență de Acela care ne iubește cu o iubire veșnică.

EL SE IMPLICĂ

După amiază, una dintre sarcinile mele este aceea de a construi câteva căsuțe pentru păsări în noua miriște care a apărut în urma incendiului care cuprinsese un colț din proprietatea noastră. Îmi adun uneltele și materialele de care cred că am nevoie, inclusiv o foarfecă mică pentru sârmă.

²⁵ Iosua 24:15; sublinierea autorului.

Un gând îmi vine în minte: “*De ce nu iei la tine și foarfeca mare pentru sârmă?*”

E o idee prostească, mă gândesc. Nu am nevoie decât de cea mică. Clemele din sârmă de la aceste căsuțe sunt subțiri. Alung ideea din minte fără a sta pe gânduri și mă grăbesc să îmi termin treaba. La vreo 400 de metri de garaj, montez acele căsuțe. Pentru a termina, trebuie să îndepărtez câteva cleme din sârmă și, ca să fac acest lucru, iau foarfeca mică de sârmă. Încerc să îmi fac treaba cu ea, dar îmi dau seama că nu merge, deoarece unul dintre vârfuri s-a rupt. Trebuie să mă întorc până la garaj ca să iau foarfeca mai mare. Pe drum, mă minunez de grija pe care mi-o poartă Antrenorul meu. El se implică chiar și în cele mai mici detalii ale vieții mele și vrea să mă salveze de lipsa mea de prevedere – doar în cazul în care ascult. Îmi reînnoiesc consimțământul de a mă lăsa condus de El.

TIME-OUT

Tot restul după-amiezii, sunt bombardat de telefoane, de un oaspete neașteptat și de o mare dezamăgire. Generatorul nostru, singura sursă de curent electric, sfârâie. În acea după-amiază, n-am făcut aproape nimic din ce aș fi vrut să fac. Tot ce am făcut a fost sub *tirania urgentului*. Iar mie îmi place să termin treburile pe care vreau să le fac!

La șase și jumătate seara, soția mă privește cu ochii aceia cercetători ai ei, care spun: “Îți ajung sarcinile pe care le-ai avut de îndeplinit astăzi. Hai să mergem la o plimbare în josul râului.”

Mă lupt în inima mea. Mai bine aș pune mâna să repar generatorul. Iepurele dinăuntru meu bate din picior de enervare și ar vrea să-i dau frâu liber. Sunt ispitit să spun: “Du-te fără mine. Am prea multe pe cap.”

Dar simt o Voce înceată și blândă care îmi spune: “*Veniți singuri la o parte și odihniți-vă puțin.*”²⁶ Din nou, lupta are ca miză cine deține controlul. Știu ce ar trebui să fac, însă nu e o problemă de cunoaștere. E o problemă de aplicare. Voi ceda tiraniei urgentului? Alegerea mea este făcută.

“Hai să mergem! Generatorul poate să aștepte până mâine.”

Iepurele meu este supus. Dumnezeu câștigă, căsnicia mea câștigă și eu de asemenea!

²⁶ Vezi Marcu 6:31.

Întărirea

Când mă duc la culcare în acea seară, îmi dau seama că în viața mea este Cineva care, dacă îi dau mână liberă, va lucra în mine un caracter nou, o căsnicie revigorată și o familie restaurată. Cum aş putea spune “nu”? Câtă îndrăzneală din partea mea să cred că aş fi reuşit vreodată să-mi conduc viața de unul singur. Cât de îndelung răbdător a fost Domnul cu mine, încât m-a aşteptat să remarc interesul Său suprem pentru bunăstarea mea!

Care a fost diferența dintre Petru și Iuda? Amândoi au fost ucenici ai lui Hristos și s-au bucurat să se numere printre prietenii intimi ai Lui. Amândoi au avut grave defecte de caracter. Amândoi erau obișnuiți să fie propriii lor antrenori. Amândurora le-a fost dată ocazia să renunțe la controlul asupra propriilor lor vieți și să-L lase pe Hristos la cârmă. Petru s-a lăsat schimbat. Iuda nu. Exemplul căruia dintre ei îl urmezi?

“DOAMNE, CE VREI SĂ FAC?”

Dacă ți-ai dat seama că ai jucat după propria tactică de joc, de ce să nu te lași schimbat acum? De ce să nu încerci această metodă măcar 30 de zile? Ce ai de pierdut? Timp de doar 30 de zile, concentrează-te pur și simplu asupra întrebării pe care Saul a pus-o atunci când în sfârșit a încetat să mai joace după propria tactică de joc și a început să asculte de Antrenorul său divin: “Doamne, ce vrei să fac?”²⁷ Aceasta e întrebarea pe care trebuie să ți-o pui atunci când te scoli, când îți duci la îndeplinire treburile zilnice și când te culci. Lasă-L pe Dumnezeu să te aibă – atât cât poți – timp de 30 de zile. Joacă doar după tactica lui de joc așa cum o înțelegi. Fă din soția și din copiii tăi o prioritate. Trăiește ca să-I cinstești numele prin orice conversație pe care o porți și orice activitate pe care o faci de-a lungul zilei.

Ce ai să descoperi va fi uimitor. Am provocat o mulțime de bărbați să încerce acest program care schimbă viața și mulți dintre ei s-au întors la mine și mi-au spus: “Dumnezeu este real... Este acolo... Îmi vorbește cu adevărat! Soția mea, copiii mei și prietenii mei – toți văd o schimbare în viața mea. Recunosc care sunt punctele în care i-am rănit pe cei dragi și găsesc puterea de a le vindeca rănilile. Am crezut că o să am o mulțime de restricții. Dar mă simt atât de liber!”

²⁷ Fapte 9:6.

Haide! Urcă la bord! 30 de zile nu înseamnă mult timp! Pur și simplu nu mai ține cont de nimic și lasă-L pe Dumnezeu să fie Antrenorul tău!

CAPITOLUL 4

ÎNTĂRIREA

Întrebări pentru introspecție sau discuții de grup

1. Ce mi-a transmis Duhul Sfânt când am citit acest capitol? Am de gând să răspund?
2. Va schimba cu ceva experiența mea zilnică noua înțelegere cu privire la harul lui Dumnezeu?
3. Dacă cineva ar întreba-o pe soția mea după ce tactică joc, ce ar spune ea? Mă autoguvernez sau mă guvernează Dumnezeu?
4. Ce lucruri atenuează conștientizarea de către mine a prezenței lui Dumnezeu?
5. Ce lucruri din viața mea trebuie reduse la tăcere?
6. Când îmi încep ziua și interacționez cu cei dragi, vor spune ei că mă văd predându-mă Antrenorului meu divin?
7. Simt ei rezultatele practice ale faptului că Îl ascult pe Antrenorul meu divin?
8. Dacă mă gândesc la felul în care muncesc, ce este mai important pentru mine: să îmi termin treaba sau să îmi găsesc echilibrul în Hristos?
9. Când Duhul Sfânt îmi șoptește la ureche, răspund în mod constant?
10. Care este răspunsul meu la provocarea celor 30 de zile?

SECȚIUNEA A II-A

Refacerea relațiilor

Da, poți!

CAPITOLUL 5
SUFLETE RĂNITE

CAPITOLUL 6
FAMILIA PE PRIMUL LOC

CAPITOLUL 7
“ĂSTA-I BĂRBATUL MEU!”

CAPITOLUL 8
INTIMITATEA: UN PRODUS SECUNDAR

CAPITOLUL 9
“SUNT ALĂTURI DE TINE – PUNCT!”

CAPITOLUL 10
CUM SE ZIDESC BĂRBAȚII

CAPITOLUL 11
UN PRIETEN PENTRU MINE

Suflete rănite



Frații nedreptățiți sunt mai greu de câștigat decât o cetate întărită, și certurile lor sunt tot așa de greu de înlăturat ca zăvoarele unei case împărătești.

– Proverbe 18:19

Era una dintre acele zile *grele* la serviciu. Totul părea să meargă prost. Aveam clienți cu probleme, greutăți cu angajații, un telefon care suna în mod constant și un munte de hârtii pe birou ce părea nesfârșit. Până la amiază, deja capul îmi vâjâia, aveam un nod în gât și tot ce îmi doream era să merg acasă, să mă prăbușesc în șezlong și doar să vegetez.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce se petrecea acasă în timp ce eu înaintam cu greutate prin acea zi stresantă de la birou; în timp ce își făcea treaba, soția mea, Sally, vorbea cu băiatul nostru de patru ani, Matthew.

“Matthew, știi că ziua lui tati o să fie peste doar patru zile? Nu ar fi amuzant să planificăm ceva special pentru el?”

Ochii lui Matthew au început să strălucească și roțițele din mintea lui ingenioasă au început să se învârtă. Își iubea tatăl și era suficient de mare ca să știe că zilele de naștere erau o ocazie specială, amuzantă. A început să se gândească la toate lucrurile pe care le putea face pentru ziua lui tati. La început, mi-a făcut câteva desene și le-a pus într-o cutie de pantofi. Mai era încă loc în acea cutie, așa că a mers afară și a luat câteva comori din natură pe care știa că aveam să le apreciez. A împachetat cu entuziasm

acea cutiuță prețioasă, așa cum numai un băiețel de patru ani o putea face și i-a pus în vârf o fundă. Apoi a așteptat nerăbdător să vin acasă. Patru zile înseamnă o veșnicie pentru un băiat de patru ani și nu avea cum să aștepte atât de mult pentru a-mi da cadoul. Mai putea să suporte doar până la sfârșitul acelei zile! Știa că tata avea să fie la fel de încântat de cadou cum era și el.

Când mi-a auzit mașina, a ieșit să mă întâmpine la ușă, plin de plăcere. M-am îndreptat cu pași rapizi spre casă având un singur lucru în minte – să vegetez în șezlongul meu! Abia l-am zărit pe băiețelul entuziasmat în timp ce îl dădeam la o parte, îndreptându-mă spre sufragerie. M-a urmărit și când, în sfârșit, m-am așezat, s-a pus în fața mea, nemaifiind în stare să se abțină.

“Tată, tată!”, aproape că striga, “am un cadou de ziua ta pentru tine!”

L-am privit cu ochi oboșiți și cu o durere cumplită de cap, și toată tensiunea zilei s-a dezlănțuit.

“Matthew, lasă-mă în pace!”, i-am poruncit dur. “Nici măcar *nu* e ziua mea.”

Chiar dacă gâtul mă dureau îngrozitor, am putut să-i văd fața mică lăsându-se în jos pe măsură ce asimila respingerea mea. Plăcerea, încântarea și așteptarea parcă i se scurseseră prin picioare în pământ. Cu inima frântă, s-a retras să-și ascundă lacrimile în brațele mamei sale. Sufletul lui s-a închis față de mine.

ÎMPINGÂND BIATA BROASCĂ ȚESTOASĂ ÎNAPOI ÎN CARAPACE

Am făcut-o cu toții, nu-i așa? Cu toții ne-am trezit vorbindu-le aspru celor pe care îi iubim. “Prostule, uite ce-ai făcut.” “Chiar nu poți să faci nimic bine?” “De câte ori trebuie să-ți repet același lucru?” “Cască bine ochii!” “Ce-ai pățit? Ce e în neregulă cu tine?” Îmi amintesc de o ocazie în care urmăream îndeaproape un grup de băieți care necăjeau o broască țestoasă. O împingeau cu toții cu bețe și bineînțeles că aceasta s-a tras în carapacea ei și nu a mai ieșit de acolo pentru nimic în lume. Asta se întâmplă și cu soțiile și cu copiii noștri atunci când îi împungem prin cuvinte dure și pline de nepăsare. Unii se vor retrage în liniște, în timp ce alții vor reacționa cu mânie, dar toți își vor închide sufletele față de noi – și exact asta a făcut și Matthew.

Știți, eram “creștin”, prezbiter în biserică, atunci când m-am purtat atât de dur cu Matthew. Prinsesem repede doctrinele biblice sănătoase, aveam un stil de viață conservator și eram activ în a duce mai departe Evanghelia. Totuși, aceste lucruri nu erau suficiente pentru a mă salva de la a construi un zid de despărțire între mine și unul dintre cei pe care îi iubeam cel mai mult. Din acea zi, am descoperit că sunt zeci de feluri în care putem închista sufletele celor dragi și cred că și eu am făcut-o de multe ori, dar în acest capitol voi aminti doar câteva dintre aceste metode.

“PROSTULE!”

Un prieten al meu își construia o casă și soția lui s-a oferit să-l ajute. Nu avea practic niciun fel de experiență, dar era nerăbdătoare și doritoare să ajute. A rugat-o să țină de capătul unei foi de furnir de 10 x 20, în timp ce el o trecea prin ferăstrăul circular. În timp ce foaia trecea prin ferăstrău, ea a încercat să țină de amândouă părțile tăieturii, dar, în lipsa ei de experiență, a lăsat capetele să se îndoaie, făcând ciudată ultima tăietură.

“Ce-i cu tine?”, a tipat el. “Nu știi cum să ții o foaie de furnir?”

“Credeam că asta fac – o țin. Nu mi-ai spus că trebuia să știu ceva în mod special pentru a o ține.”

“Ei bine, credeam că este un lucru evident pentru cine are ochi!”, a rânjit el sarcastic în timp ce a luat bucata de cherestea și a lovit-o cu piciorul.

Acest tip de atitudine face ca persoanele să se închidă unele față de celelalte și omoară comunicarea reală. Transmite un mesaj de superioritate, care spune: “Eu sunt deștept. Tu ești prost. Nu poți să te coordonezi și tu?” Izbucnirile emoționale schimbătoare distrug încrederea atât de necesară pentru o comunicare de calitate și, desigur, omoară afecțiunea.

Același lucru obținem și dacă îi cicălim pe cei dragi, sperând că astfel îi vom motiva să se conformeze regulilor. “Nu-ți faci niciodată curat în cameră.” “Niciodată nu-ți îndeplinești treburile în gospodărie cum trebuie.” “Nu ajungi niciodată la timp.” “Întotdeauna arzi pâinea prăjită.” “Niciodată nu-ți aduci aminte să închizi căldura când pleci.” “Nu mai vrei să ieșim în oraș așa cum obișnuiam s-o facem.” “Nu mai ești interesat(ă) de mine ca altădată.” “Întotdeauna lași dezastru în urma ta.” De fiecare dată când rostești cuvintele *niciodată* sau *întotdeauna* produci suferință!

CONSTRUIND ZIDURI – CĂRĂMIDĂ DUPĂ CĂRĂMIDĂ

Un alt mod prin care îi putem răni pe cei dragi este adesea unul în totalitate nonverbal. O facem atunci când considerăm ideile și opiniile lor ca fiind neimportante; ne dăm ochii peste cap când vorbesc sau afișăm o expresie nerăbdătoare ori dezgustată. Aceste atitudini comunică cu voce tare faptul că abia așteptăm să-și termine ideea stupidă. Câteodată chiar reacționăm neîncrezători: “De unde ți-a venit ideea asta?”

Îi rănește din nou, nu-i așa? Ei simt respingerea și o altă cărămidă se adaugă zidului care ne desparte încet, dar sigur.

Să fim prea ocupați pentru a ne păsa de ei sau pentru a-i asculta este probabil modul cel mai ușor de a-i face pe cei la care ținem să se închidă față de noi. Dușmanul sufletelor noastre lucrează în mod sânguinos pentru a ne umple timpul și atenția cu nenumărate sarcini, lăsându-ne practic extenuați fizic și mintal. Suntem atât de preocupați de lucrurile urgente încât nu mai pricepem aluziile subtile pe care cei dragi le fac pentru a ne capta atenția. Știu că așa am făcut și eu. “Nu acum... mai târziu.” “Mai târziu... când n-o să mai fiu atât de presat.” “Mai târziu... când lucrurile se vor mai potoli.” Dar acest mai târziu nu vine niciodată, iar ei așteaptă și iar așteaptă până când descoperă că lumea are timp pentru ei; până când copiii noștri găsesc un tânăr sau o tânără ce are timp pentru ei; sau chiar până când soția noastră descoperă un alt bărbat care are timp pentru ea atunci când noi suntem prea ocupați, prea stresați, prea obosiți, prea ambițioși, dându-ne prea multă importanță sau poate prea orbi să le acordăm timpul după care tânjesc cu atâta disperare.

A face ceea ce trebuie într-un mod cu totul greșit este adesea blestemul rolului de părinte. Orice copil are nevoie de disciplină. Majoritatea părinților încearcă s-o impună, dar mulți dintre noi eșuează în a-i face pe cei dragi – copilul sau familia – să beneficieze de pe urma ei, pentru că disciplinăm atunci când suntem mânioși. Cerem, mai degrabă decât să educăm, intimidăm, mai degrabă decât să instruim și apoi, ca să punem capac, îi insultăm chiar în fața prietenilor lor atunci când greșesc, pentru că e posibil ca ei să nu înțeleagă ceea ce considerăm noi că ar trebui, sau nu îi apreciem pentru ceea ce știu și înțeleg. “Pentru că așa spun eu” nu este un motiv foarte bun pentru a impune ascultare! În ciuda imaginii

minunate pe care o avem despre noi înșine, copiii noștri ne văd așa cum suntem – cu tot cu defecte. Cumva, trebuie să rupem lanțul, să oprim ciclul și să procedăm în mod diferit decât am făcut-o până acum. Și prin puterea harului lui Dumnezeu, putem.

RETRAGERE PRECAUTĂ

Odată, Sally și cu mine am mers pe jos până la o casă în curtea căreia se juca un cățeluș drăguț. Iubesc animalele, dar când m-am aplecat să-l mângâi, bietului de el i s-a făcut frică și s-a dat înapoi! “Lasă-mă să încerc eu”, s-a oferit Sally și s-a aplecat să mângâie cățelul. Acesta i-a răspuns plin de căldură, dând cu bucurie din coadă.

“Ei, ca să vezi!”, am exclamat. “Lasă-mă și pe mine acum.” Din nou cățelușul a scheunat și s-a tras înapoi.

Sally s-a uitat trist la mine și a zis: “Bărbatul din această casă maltratează câinele.”

Am întâlnit mulți copii asemenea acestui cățeluș, care se ghemuiesc în timp ce așteaptă o nouă insultă și un nou cuvânt aspru. Alții sunt la fel ca acea broască țestoasă, retrași într-o carapace dură, protectoare, de care nimeni nu trece. Unii se prefac a fi veseli, dar sufletul lor este închis pentru ceilalți. Inima mea este alături de acești tineri și încerc să-i scot din astfel de situații ori de câte ori pot. Făcând acest lucru, am descoperit că poveștile lor individuale au un numitor comun – și anume un suflet rănit.

ALUNGÂNDU-I

Cassy era o fată în vârstă de 15 ani, drăguță și manierată, pe care o întâlnisem la un seminar de weekend. Ea tânjea să-și împărtășească visurile, speranțele, țelurile și sentimentele cu părinții ei, dar ei erau pur și simplu necomunicativi și indisponibili. I-am întâlnit pe părinții ei, niște oameni de treabă, drăguți, exact așa cum mi-i descriesese fiica lor. Tatăl ei era pastor, iar mama profesoară. Aveau o reputație extraordinară în comunitatea din care făceau parte datorită muncii pe care o făceau și abilităților lor. Erau supărați pe fiica lor, care se încurcase cu un tânăr al cărui caracter era, după părerea lor, îndoielnic. Pur și simplu nu reușeau să înțeleagă cum putea ea să iubească un “ratat” ca el.

Mi-am dat imediat seama de ce. Prietenul ei “ratat” era alături de ea; o asculta, râdea împreună cu ea, îi dăruia din timpul lui. Ea era prețioasă în ochii lui. Nu mai simțise acest lucru până atunci. Nu era de mirare că fata a crezut în mod greșit că este îndrăgostită. Picioarele abia îi mai atingeau pământul, pentru că era prima oară în viața ei când îi erau împlinite nevoile emoționale de bază. Din nefericire, multe tinere își pierd capul așa. Ce se întâmplă cu fiica ta? Lași un vid emoțional în inima fiicei tale sau în a cea a fiului tău sau a soției tale? Chiar vrei să-i lași vulnerabili în fața acelor care ar putea profita de ei?

Când l-am întâlnit prima oară, Luke era cel mai de treabă adolescent pe care îl puteai întâlni, și cu toate acestea părinții lui îl tot sâcâiau cu câte un lucru sau altul. Născut din prima căsnicie a tatălui său, s-a trezit dintr-o dată într-o familie amestecată, formată din tatăl său, mama sa vitregă și fiul acestora. Îi era destul de greu să fie “al lui” într-o familie de “ai noștri”, dar chiar și pentru un observator nu foarte atent era evident că mama îl favoriza pe cel care era carne din carnea ei, se grăbea să dea vina pe copilul mai mare și ezita să corecteze greșelile propriului copil. Tatăl său se alia cu mama vitregă, iar Luke nu mai avea niciun alt loc sigur în care să se retragă decât carapacea sa. Nu putea să le fie niciodată pe plac, nu putea să le câștige aprobarea sau să fie acceptat. Suferința creștea. Ceea ce, la început, era doar o retragere de protecție a degenerat într-un comportament rebel și antisocial. Părinții lui au văzut în acest comportament dovada finală a faptului că era un scandalagiu. Când a împlinit 18 ani, a plecat de acasă, relația cu părinții fiind practic distrusă, și nu pentru că Luke își propusese să fie rău, ci pentru că sufletul lui fusese în mod continuu rănit. Cum rămâne cu Luke din viața ta? Găsește el în tine un loc sigur de adăpost?

Brian avea personalitatea unui învingător, gata oricând să ofere un zâmbet, așa că abia când am ajuns să-l cunoaștem mai bine pe acest tânăr de 19 ani, ne-am dat seama că avea probleme grave cu părinții. Crescut și școlarizat acasă într-o familie de fermieri religioși, dar relativ săraci din vestul Virginiei, experiența sa în ceea ce privește lumea era indiscutabil redusă. Avea totuși aceeași dorință ca orice alt tânăr, aceea de a se realiza – de a fi cineva – dar nu era avantajat de felul în care fusese educat. Din cauza unei proaste organizări, educația lui școlară făcută acasă era

deficitară, ajungând probabil la un nivel mai mic de opt clase primare, deși era acum un bărbat adult. Muncea să-și obțină diploma GED²⁸, pentru a se putea gândi mai departe la facultate, dar nu avea dezvoltate multe abilități de învățare, așa că era mai interesat de fete decât de cărți. Se simțea lăsat în urmă de cei de-o seamă cu el, și era supărat pe părinții lui pentru că-l lăsaseră să ajungă la vârsta maturității cu atât de multe obstacole pe care trebuia să le treacă. Eșecul părinților lui de a recunoaște elementele lipsă din educația pe care o făceau ei acasă i-a transmis mesajul subtil, dar puternic, că nu merita să se investească în el – un mesaj cu care probabil că se va lupta toată viața lui.

Dar tu? Ai primit mesaje asemănătoare pe măsură ce creștea? Le transmiți la rândul tău mai departe?

Un bărbat îmi povestea despre copiii săi și, într-un moment personal de cercetare, mi-a mărturisit: “Nu copiii noștri fug de acasă, ci noi îi gonim.” Ce îți spune Duhul Sfânt chiar în acest moment? Care sunt modalitățile prin care ridici ziduri de despărțire între tine și cei dragi ai tăi?

LISTA DE VERIFICARE

Următoarea listă este sumarul a zece căi principale pe care le folosim cel mai des pentru a-i răni pe cei pe care-i iubim. Pe măsură ce te uiți pe listă, te încurajez să-ți notezi ceea ce Dumnezeu îți spune. Dacă ești dispus să sapi mai adânc și ai curajul să fii vulnerabil, arată lista soției și copiilor tăi, cerându-le părerea.

- Îți jignești în mod regulat fiul, fiica sau soția?
- Există dispute în familia ta?
- Le ții predici?
- Folosești cuvinte aspre?
- Te porți cu ei ca și cum părerile lor nici nu ar conta?
- Ești prea *ocupat* ca să-i asculți sau să le răspunzi?
- Disciplinezi la mânie?
- Spui “nu” fără să dai motive?
- Îi insulti în fața altora?
- Țipi la ei atunci când știi deja că au greșit?

²⁸ GED – abreviere de la *General Education Development* (“Dezvoltarea Educației Generale”).

Dacă recunoști că acest proces de erodare are loc în relațiile tale, dacă simți că inima copiilor tăi sau a soției tale se închide față de tine, există totuși speranță! Această speranță se bazează pe cinci principii biblice solide, care îți garantează succesul – atunci când le aplici.

1. “DOAMNE, CE VREI SĂ FAC?” (FAPTE 9:6)

Acesta nu este altceva decât principiul întăririi despre care am vorbit în detaliu capitolul trecut. Înseamnă să-L lăsăm pe Dumnezeu cu totul la cârma vieții noastre. El este stăpânul gândurilor mele, al emoțiilor mele, a tot ceea ce iese pe gura mea și al tuturor exprimărilor mele nonverbale. Rămân deschis la tot ce are El să-mi spună pe parcursul întregii zile, și atunci când mă face conștient de faptul că sufletul cuiva se închide din cauza mea, pot păși în Marea Provocare. Îi predau Lui modalitatea care nu funcționează, iar El îmi arată o abordare nouă.

Bineînțeles că, la început, acest lucru poate părea ciudat, dar luarea unor decizii repetate de a ceda în fața lui Dumnezeu și cultivarea conștientizării faptului că vocea Lui ne vorbește, toate acestea dezvoltă o conștiință sensibilă. O astfel de atitudine a dat pe față Iosua când a zis: “Ce spune Domnul meu robului Său?”²⁹

Vă mai amintiți de prietenul meu care îi vorbea aspru soției sale pentru că nu știa să-l ajute cu ferăstrăul? Așa cum vă puteți da seama, soția lui a regretat că se oferise să-l ajute. S-a retras la o distanță sigură, iar el se întreba de ce. A doua zi dimineată, în timp ce se ruga lui Dumnezeu să-i cerceteze sufletul, Duhul Sfânt i-a arătat atitudinea lui aspră, de superioritate, și a pus în el nevoia de a-și cere scuze. S-a luptat cu mândria lui, dar, în final, și-a călcat pe inimă și a abordat-o pe soția sa.

“Am greșit, draga mea. Nu aveam niciun drept să-ți vorbesc așa – chiar dacă ți-aș fi spus înainte cum ar fi trebuit să ții acea foaie de furnir. Mă ierți?”

Lacrimile s-au strâns în ochii ei și zidul s-a prăbușit. Căldura a înlocuit răceala și un zâmbet a luminat fața ei tristă. Nu a fost greu, nu-i așa? O, a fost greu pentru firea lui pământescă, dar nu a fost complicat. Dumnezeu are soluții care funcționează, numai de am asculta și ne-am supune.

²⁹ Iosua 5:14.

2. “UN RĂSPUNS BLÂND POTOLEȘTE MÂNIA” (PROVERBE 15:1).

Blândețea reușește să risipească durerea, mânia și revolta. Vă amintiți de băietelul meu, Matthew, și de cadoul de la el pe care l-am respins și de cât de frântă era inima lui? Ei bine, stând în șezlongul meu și încercând să mă relaxez, mă simțeam absolut îngrozitor, așa cum numai cineva care greșește în mod prostesc se poate simți. Auzeam cum Domnul apela la inima mea, pentru a îndrepta lucrurile, așa că am mers la băiatul meu, mi-am cerut scuze pentru comportamentul meu și l-am rugat cu blândețe și bunătate să-mi arate cadoul.

Sally l-a încurajat să se întoarcă spre mine și în curând avea să stea în poala mea, ajutându-mă să-mi deschid cadoul. Când am manifestat un interes real, când m-am purtat blând și iubitor, când i-am arătat că-mi pasă de el și de cadoul pe care mi-l pregătise, s-a relaxat și zidul care se ridicase atunci când i-am zis acele cuvinte aspre s-a dărâmat.

Poate că știți pe cineva care are nevoie să audă cuvinte blânde din partea voastră. Dacă e așa, nu mai amânați. Când ne predăm lui Hristos, blândețea Lui ne inundă, iar rezultatele vor fi profunde. Încă un avertisment, mai ales în cazul adolescenților dumneavoastră care s-au simțit răniți mult mai mult timp decât s-a simțit micuțul meu Matthew la vârsta de patru ani și care e posibil să nu răspundă la fel de repede pe cât a făcut-o el. E posibil ca și ei să aibă ceva cuvinte aspre și dureroase de aruncat. Aveți răbdare și reveniți într-una cu un răspuns blând. Nu-i presați să-și deschidă sufletele imediat. Trebuie să vadă că sunteți cu adevărat demni de încredere înainte să-și scoată capul din carapace.

3. “VENIȚI TOTUȘI SĂ NE JUDECĂM” (ISAIA 1:18).

Soți, prieteni, chiar și copii – toți visează adesea cu ochii deschiși și doresc mai mult decât orice altceva ca, într-o zi, cineva, să-i înțeleagă – să înțeleagă ceea ce simt, ce gândesc și cât de mult suferă. Adesea nici nu le pasă că nu ești de acord cu ei, atât timp cât știu că cineva îi înțelege și ține la ei. A fost experiența mea și a numeroșilor bărbați pe care i-am consiliat aceea că, dacă le oferim celor dragi timp, încurajare, dacă suntem deschiși față de ei, vor putea și de obicei ne vor și spune ce simt. Un prieten al meu îmi spunea că, dacă vrei cu adevărat să știi ce simte soția

lui, trebuie să faci o plimbare de cel puțin cinci kilometri cu ea. Are nevoie să comunice cale de cinci kilometri pentru a ajunge la acel punct în care să se simtă atât de în siguranță, încât să împărtășească într-adevăr ce are pe suflet.

Când există acest tip de încredere și de comunicare intimă, atunci puteți începe să vă “judecați” împreună și să vă gândiți la soluții. Câteodată este nevoie de un astfel de angajament dacă vrem să ajungem la inimile soțiilor, copiilor și prietenilor noștri. E posibil să fie nevoie de plimbări *l-u-n-g-i* cu ei, de multe discuții, e posibil să fie nevoie să tăcem și să-i lăsăm pe ei să vorbească sau să-i îndemnăm cu blândețe să ne împărtășească gândurile lor.

În familia noastră, una dintre cele mai bune metode de a preveni neînțelegerile și cuvintele aspre este aceea de a avea o modalitate prestabilită de a ne confrunța cu problemele și doleanțele pe care fiecare dintre noi le-ar putea avea din când în când. Numim această metodă consiliu de familie. Oricare dintre noi, indiferent de vârstă, poate cere să se întrunească consiliul de familie pentru a spune orice îngrijorare l-ar măcina, iar întreaga familie va ține cont de problema sau plângerea respectivă. Fiecărui îi este acordată șansa de a vorbi și de a se exprima, fără să-i fie teamă de pedeapsă, atât timp cât o face într-un mod respectuos. Odată ce problema a fost prezentată, nimeni nu are voie să vorbească decât dacă vine cu o soluție. Acest lucru elimină dezbaterile la nesfârșit și justificarea de sine care “fac din țânțar armăsar”, lucruri care nu ne aduc cu nimic mai aproape de găsirea unei soluții.

Îmi aduc aminte de ziua în care Matthew a cerut întrunirea unui consiliu de familie. Îmi dădeam seama că e supărat, dar nu îmi venea în minte ce aș fi putut face eu pentru a-l supăra, așa că am concluzionat că trebuia să fie vina mamei sau a fratelui, deci ei o “încurcaseră”, ca să spun așa. Iată de ce, când a venit momentul să ne reunim, am fost uimit când el s-a uitat direct spre mine și mi-a spus: “Despre tine e vorba, tată. Ai folosit noul meu ferăstrău cu lanț fără să-mi ceri voie.”

Trebuie să recunosc că am fost puternic ispitit să mă justific – până la urmă, sunt bărbatul în casă și pot face tot ce vreau, nu-i așa? Dar, cum stăteam acolo și mă gândeam în rugăciune la ce spunea el, mi-am adus aminte că eu insistam întotdeauna ca băieții mei să-mi ceară voie pentru

a-mi folosi uneltele. Faptul că le ceream să-mi folosească uneltele cu responsabilitate era o modalitate prin care infiltram în ei un simț al răspunderii și al respectului pentru proprietatea personală. Acum Matthew își procurase prima lui unealtă importantă. În acea dimineață lucrasem în afara casei și mai aveam doar vreo două crăci mici de tăiat. În timp ce mă duceam să-mi iau ferăstrăul, l-am văzut pe al lui chiar lângă mine. Era așa mic și drăguț; m-am gândit că ar fi mai ușor să-l folosesc pe acela decât să-l iau pe cel mare al meu și, în plus, cine nu vrea să încerce o unealtă nouă și strălucitoare? Așa că, fără să mai stau pe gânduri, am împrumutat-o ca să tai acele câteva crengi care îmi mai rămăseseră. Matthew și-a auzit ferăstrăul mergând și m-a privit în timp ce îl foloseam. Se simțise jignit pentru că nu-i cerusem voie să-l folosesc.

“Ei bine, Matthew, nu am un text biblic pentru această situație, dar când eram mici, ni se spunea mereu că ceea ce nouă nu ne place, nu trebuie să facem nici noi altora. Îmi pare rău că ți-am luat ferăstrăul fără să-ți cer voie. Te rog să mă ierți. Pe viitor îți voi cere voie.”

Doar de atât a fost nevoie. Sentimentul lui că fusese nedreptățit s-a topit, iar armonia a fost restaurată. Era un lucru minor, dar tocmai aceste lucruri mici, neglijate, sunt cele care schilodesc relațiile și aduc o recoltă de amărăciune și nefericire.

Acest lucru ne duce la următorul principiu:

4. “DACĂ NE MĂRTURISIM PĂCATELE, EL ESTE CREDINCIOS ȘI DREPT, CA SĂ NE IERTE PĂCATELE” (1 IOAN 1:9).

În timp ce scriam acest capitol, am apelat la băieții mei, pentru că aveam nevoie de o ilustrare a unui moment când le-am rănit sentimentele și am dat pe față un temperament iritat și intimidant. În linii mari, știam că-mi pierdusem controlul de multe ori și că de multe ori a trebuit să revin și să mă împac cu ei. Îmi aduc aminte că acesta era lucrul cel mai greu pe care trebuia să-l fac, și, credeți-mă, se pare că a trebuit să-l fac de multe ori!

Așa că i-am întrebat pe băieți, imaginându-mi că-și vor aduce aminte de cel puțin câteva incidente. Andrew s-a gândit și apoi a spus: “Știi că au fost astfel de ocazii, dar nu-mi vine în minte nici una în mod special.”

Matthew nici măcar nu a mai stat pe gânduri. “Eu doar iert și uit”, a exclamat el bucuros, ca și cum aș fi fost pe jumătate nebun dacă mi-aș fi imaginat că el adăpostise sentimente negative cu privire la mine sau chiar amintiri de acest fel.

Într-un fel, poate că aveau dreptate. Ei înțeleseseră iertarea mai bine decât crezusem eu că o făcuseră. Nu era nici pe departe un exemplu de felul celui pe care îl căutam eu, dar slăvit să fie Domnul că așa am aflat că nu existau răni ascunse între mine și băieții mei. De aceea, este cu mult mai bine să înduri o umilire de moment, admitând că ai greșit și mărturisindu-ți erorile, decât să culegi o viață întreagă o recoltă de înstrăinare.

5. “CINE CUGETĂ LA CUVÂNTUL DOMNULUI GĂSEȘTE FERICIREA” (PROVERBE 16:20).

Găsim “fericirea” atunci când suntem dispuși să nu ne mai rănim unii pe alții – când ne luăm timp să ne analizăm felul în care ne raportăm la cei dragi în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Rareori adevărata înțelepciune răsare din reacțiile involuntare pe care le avem față de viață. Dacă ne oprim înainte de a reacționa, Antrenorul nostru ne poate conduce să ne rezolvăm problemele într-un mod mai înțelept. Este greu să deschizi o cale de comunicare, în special dacă pentru mult timp s-au spus puține cuvinte în afară de câteva aspre și jignitoare. Totuși, o astfel de cale poate fi deschisă. Cred că nu e niciodată prea târziu să mergi la cei pe care îi iubești și să-i întrebi dacă ai făcut sau faci ceva care îi supără. Iar dacă punem astfel de întrebări, trebuie să ne asigurăm că le dăm suficient timp să răspundă și că ascultăm cu adevărat ceea ce spun – fără a corecta anumite detalii. Perspectiva lor este validă, chiar dacă este diferită de a noastră.

Cunosc un bărbat care simțea că obiceiul său de a vorbi aspru era atât de înrădăcinat, încât, la început, nu avea încredere în el că va putea să vorbească blând, așa că a început să le scrie bilețele pline de dragoste membrilor familiei sale. Faceți tot ce vă stă în putere și nu lăsați ca aceste răni să mai supureze nici măcar o zi. Poți lua aceste principii și poți începe să le aplici chiar de astăzi – așa cum a făcut un bărbat pe nume Charlie.

NU MAI AȘTEPTA NICI O ZI ÎN PLUS!

Charlie nu era o persoană bisericoasă și nici nu fusese la vreun seminar de-al meu. Era manager de vânzări la nivel național pentru o companie mare și se afla în zona noastră pentru a-l supraveghea pe agentul local de vânzări, Reggie, care se întâmpla să fie un bun prieten de-al nostru. În timp ce verificau o expunere într-unul din magazine, Reggie îi povestea lui Charlie cu entuziasm despre noi – despre mutarea noastră la munte, umblarea noastră cu Dumnezeu, familia noastră. Exact atunci, noi am apărut de după colț, iar Reggie a fost încântat să ne prezinte.

Charlie nu părea deloc interesat, dar l-am invitat să ia micul dejun cu noi a doua zi dimineată. El nu a promis nimic, așa că i-am spus că aveam să pregătim un loc pentru el, în caz că venea. Dacă nu, nu se întâmpla nimic. Ei bine, a venit! Ne-a asaltat cu întrebări și i-a observat atent pe băieții noștri. După o vizită plină de viață, s-a ridicat să plece. M-am simțit îndemnat să-i ofer două dintre prezentările mele pe CD și i le-am dat spunându-i că, dacă are de gând să le arunce, nu i le mai ofer. Dacă are de gând să le asculte, atunci i le ofer cadou. Le-a acceptat.

Au trecut aproape două luni până să primesc această scrisoare de la el.

Dragă Jim,

Îți mulțumesc foarte mult pentru că mi-ai dat ocazia să te vizitez în octombrie. Vreau să știi că a fost o experiență minunată pentru mine, una pe care nu o voi uita niciodată. Pentru că locuim zi de zi în această lume secularizată, mulți dintre noi nu mai reușesc să vadă ceea ce contează cu adevărat.

Mi-ai oferit două CD-uri cu mesajele tale. Am ascultat întâi mesajul cu privire la simplificare și am râs pe alocuri, pentru că, din când în când, cu toții ne lăsăm prinși atât de ușor în lucrurile materiale. Cu siguranță că știi ce voiai să spui și, deși nu am fost niciodată atât de materialisti, încă mai alergăm după “lucruri” în loc să urmărim relațiile dintre noi și relația cu Dumnezeu, care ne-au fost oferite. Acest mesaj mi-a reamintit cu blândețe ce anume trebuie să urmăresc.

Suflete rănite

Trebuie să fiu cinstit în ceea ce privește cel de-al doilea mesaj, Suflete Rănite. Dacă, la primul CD, am râs puțin, ei bine, la cel de-al doilea, nu am mai râs. M-a durut. Mult! Și asta numai pentru că îmi vorbeai mie. Îmi doresc să fi auzit acea predică acum 15 ani; m-ar fi scutit de neplăcerea de a învăța aceste lucruri pe pielea mea.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă în acea săptămână a fost să vorbesc cu soția și copiii mei, să le cer scuze că i-am rănit atâția ani și să îmi iau angajamentul față de ei că mă voi schimba. În multe aspecte am fost un tată bun și cred că și ei ar spune același lucru, dar în aspectele cele mai importante nu am fost. Le-am împărtășit predica ta și regretul că nu o auzisem cu mulți ani înainte. Totuși, știm cu toții că Domnul ne oferă șansa să ne schimbăm dacă în inimile noastre suntem hotărâți să ne schimbăm. Iar eu sunt hotărât!

În ultimele șase săptămâni am avut parte, ca familie, de plimbări și discuții mai bune decât am avut în ultimii 15 ani. Apreciez sincer mesajul pe care mi l-ai dat în acea zi și nici eu, nici familia mea nu-l vom uita!

Cu sinceritate,
Charlie

Charlie e un bărbat curajos! Și tu poți fi. Dacă Dumnezeu îți arată că și tu îi rănești pe cei pe care îi iubești, nu te descuraja și nu fi mulțumit cu tine însuși. Asta înseamnă puterea pe care ți-o dă harul lui Dumnezeu. Recunoaște pur și simplu unde greșești – în primul rând în fața lui Dumnezeu și apoi și în fața celor pe care i-ai rănit. Lasă-l pe Dumnezeu să-ți conducă viața și ceea ce El lucrează în mintea ta aplică în relațiile pe care le ai. Dacă te surprinzi revenind la vechile obiceiuri, nu renunța. Nu uita, pe Dumnezeu nu-L interesează de câte ori cazi, ci de câte ori te ridici. Roadele pe care le vei culege pe măsură ce zidurile de despărțire cad te vor răsplăti peste măsură. Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze cu curajul de a te confrunta cu tine însuși, cu integritatea de a îndrepta lucrurile acolo unde este nevoie, cu dorința de a simți împreună cu cei dragi și cu telul de a deveni ceea ce El te-a făcut să fii!

CAPITOLUL 5

SUFLETE RĂNITE

Întrebări pentru introspecție sau discuții de grup

1. Este aceasta o problemă în familia mea?
2. Îmi rănesc soția în mod constant?
3. Care dintre domeniile din lista din acest capitol constituie o problemă și în căminul meu?
4. Petrec eu în fiecare zi timp cu cei dragi, pentru a veni în întâmpinarea nevoilor lor personale?
5. Am încercat să clarific vechile răni din trecut?
6. Știu cum să-mi refac relațiile?
 - a. “Doamne, ce vrei să fac?”
 - b. “Un răspuns blând potolește mânia.”
 - c. “Veniți totuși să ne judecăm.”
 - d. “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele.”
 - e. “Cine cugetă la Cuvântul Domnului, găsește fericirea.”
7. Mă angajez să o iau de la capăt cu cei dragi?
8. Ce îmi cere Dumnezeu să fac acum?

Familia pe primul loc



*Să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința.
(Căci, dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de
Biserica lui Dumnezeu?)” – 1 Timotei 3:4, 5*

Un fermier își ara câmpul din apropierea unui canal. Era o zi fierbinte și digul râului părea un loc îmbietor pentru fiul său care dorea să se joace. Micuțul arunca fericit cu pietre și bețe în șuvoiul care curgea cu grăbire în timp ce tatăl său ara brazdă după brazdă, lăsând un mic nor de praf în urma lui. Din când în când, fermierul se uita să vadă unde se află fiul său, îngrijorat de șuvoiul care alerga în canal, dar când a văzut că totul era bine, s-a relaxat și și-a lăsat mintea să se preocupe de pregătirea câmpului pentru plantat.

Dintr-o dată, *nu* a mai fost totul în regulă.

“Ajutor, tată, ajutor!”

Uitându-se în direcția din care venea strigătul disperat, tatăl a văzut că fiul său dispăruse. S-a urcat repede pe tractorul în mișcare și abia a putut zări mâna fiului său prinzând ramura unei sălcii subțiri, care atârna jos. Curentul rece și murdar îi trăgea picioarele băiatului în josul râului, făcând să slăbească, încet, dar sigur, puterea cu care apucase ramura. Acesta era momentul de pericol extrem de care toți tații se tem. Trebuia să facă ceva. Fermierul a strigat să-și încurajeze fiul.

“Ține-te bine, fiule! Ține-te bine... până mai ar o altă brazdă!”

De necrezut, veți spune. Aș vrea să fie așa. Dar prieteni, acel bărbat sunt eu. Și probabil că și dumneavoastră. Cum pot să spun așa ceva? Pot să o spun pentru că văd acest lucru întâmplându-se zi de zi!

Tații sunt prea acaparați de grijile vieții și de propriile interese egoiste – navigatul pe internet, problemele cu animalele de casă, hobby-urile, cărțile pe care le citesc, prietenii, sportul și orice altceva – în timp ce aceia pe care îi iubesc se luptă cu șuvoiul vieții ce curge atât de repede, încât este pe cale să-i copleșească și să-i înecce.

Oamenii de afaceri sunt prea ocupați ca să vegheze asupra adevăratelor nevoi ale familiilor lor. Acești oameni nu-și conduc afacerile, ci afacerile îi conduc pe ei. Afacerile lor îi acaparează. Ei trăiesc pentru aceste afaceri.

Slujbașii, predicatorii, evangheliștii, conducătorii locali, administratorii bisericii, toți veghează asupra nevoilor externe ale congregațiilor lor, ale bisericilor lor, ale întregii lumi, în timp ce nevoile interne ale propriilor lor familii sunt neglijate, ignorate sau amânate pentru o recoltă aparent mai promițătoare și mai importantă.

Famiiliile noastre se zbat în lupta cu apa, în timp ce noi ezităm să ne dăm jos din tractor, și totuși familia este însăși baza societății. Dacă familia eșuează, societatea se destramă. Famiiliile sunt un lucru unic în structura civilizației, ceea ce înseamnă că nicio țară, niciun stat și niciun program federal nu le poate rezolva problemele, nici chiar cu miliarde de dolari investiți anual.

De ce? Pentru că nu de dolari e nevoie. Ci este nevoie de *tați*! Tați adevărați în adevăratul sens al cuvântului; tați care să spună familiilor lor: “Ține-te bine! Voi fi lângă tine! Ține-te bine! Vin acum! Ține-te bine, voi fi alături de tine și, împreună, vom ieși din canal, pas cu pas. Ia-mă de mână și-ți voi arăta calea!” Copiii noștri au nevoie să audă aceste cuvinte de la noi atunci când cei de-o seamă cu ei îi presează să facă compromisuri. Soțiile noastre au nevoie de aceste cuvinte atunci când sunt obosite sau când au probleme.

DEFECȚI!

În schimb, bărbații de azi sunt defecti. Sunt defecti pentru că nu mai sunt patriarhii căminelor lor, nu mai sunt preoții familiilor lor, uneori nu

mai sunt nici măcar protectorii sau susținătorii căminelor lor. De fapt, în prea multe cămine, tata este pur și simplu absent! Un om care eșuează în ceea ce privește aceste roluri de bază este defect indiferent de realizările lui în domeniul politicii, al profesiei sau al sportului. Familiile noastre au astăzi probleme pentru că nimeni nu-l poate repara pe tata!

Când tatăl este defect, ai o familie defectă. O familie cu defecțiuni înseamnă o biserică cu defecțiuni. Mulți oameni bine intenționați vor să rezolve problemele bisericii prin programe și reforme. Dar nu poți face acest lucru dacă nu te ocupi de problemele tatălui. Atunci când acesta este reparat, el reunește familia. Iar familiile reunite vor reface biserica.

Acesta este și programul pe care l-a folosit Hristos. El nu a încercat să schimbe națiunea iudaică de sus în jos. În schimb, el a lucrat cu oamenii, unul câte unul. A lucrat cu Nicodim, cu centurionul roman, cu Matei, cu vameșul, cu Petru și cu Andrei, cu pescarii și chiar cu demonizatul care trăia în mormintele din Decapole. El a lucrat cu ei pentru a-i conecta la singura sursă de putere – El Însuși. Când s-au prins de El, caracterele lor au fost transformate, iar ei și-au schimbat familiile, comunitățile în care trăiau, ba chiar “au răscolit lumea”³⁰.

Același lucru e valabil și pentru noi. Hristos caută să ne atragă pe fiecare dintre noi într-o legătură vie cu El, care să ne transforme gândurile, sentimentele și obiceiurile, astfel încât acestea să devină asemenea cu ale Sale. Astfel întăriți, putem deveni ghizi pentru familiile noastre, conducând, jucându-ne, vorbind, învățând, corectând și, mai presus de orice, călăuzind în ceea ce înseamnă pentru noi Calea, Adevărul și Viața.

UN ȘOARECE ÎN CUTIA CU PRĂJITURI

Când lucrurile merg bine acasă, ele sunt în regulă peste tot. Iar atunci când ceva este în neregulă acasă, nu vă amăgiți singuri. Nu trăiți un creștinism adevărat – indiferent de cunoștințele, de zelul sau de activitatea dumneavoastră. Nu vă pot spune de câte ori am întâlnit copii ai unor pastori de seamă, care mi-au spus, nefericiți și cu ochii plecați: “Tata nu are timp pentru mine. Este prea ocupat.” Luăm această tristă reprezentare greșită a creștinismului, care ne-a îndepărtat copiii de noi și încercăm s-o vindem lumii.

³⁰ Fapte 17:6.

Încercăm cu nerăbdare să ne exportăm religia, dar se pare că uităm ceva. Faptul că un șoarece se află în cutia cu prăjituri nu face din el o prăjitură. Și doar simplul fapt că mergem la biserică și că stăm împreună ca soț și soție nu ne face creștini. A fi creștin înseamnă să trăiești viața Dăătorului de viață. Înseamnă să-ți asculți zi de zi Antrenorul divin și să-I urmezi tactica de joc în toate tranzacțiile vieții. Înseamnă să ne dăm pe noi pentru cei dragi așa cum Hristos S-a dat pe Sine pentru biserica Sa.

Dacă aceasta este cu adevărat experiența noastră, de ce atunci rata divorțurilor din biserică o egalează pe cea din afara bisericii? Avem cu adevărat ceva de oferit? Dacă-i așa, de ce căsniciile noastre se află într-o încurcătură la fel de mare ca a lor? Cum putem îndrepta căsniciile celorlalți, când acelea din biserica noastră se destramă? E ceva ce ne scapă aici?

ADUNAREA ȘI SCĂDEREA

Cred că problema noastră este aceea că am pierdut din vedere ordinea din Evanghelii. Aceasta seamănă foarte mult cu matematica, în sensul că trebuie să stăpânești foarte bine operațiile de bază înainte de a spera să abordezi operații mai complexe. Trebuie să stăpânești adunarea și scăderea înainte de a trece la înmulțire și împărțire³¹.

Adunarea și scăderea în termenii creștinismului înseamnă să înveți să colaborezi cu Duhul Sfânt³². Acesta este dat tuturor³³. Asta înseamnă că Dumnezeu este prezent în viața fiecărui individ – căutând să-i câștige, rugându-i stăruitor, făcându-le semn, încercând să-i salveze în prezent, chiar acum. Dar asta nu face din ei creștini. Fiecare persoană – creștin sau nu – poate vedea mâna lui Dumnezeu în viața ei, dacă își ia timp s-o caute, dar asta nu înseamnă că este mântuită. Dumnezeu poate să te iubească și să țină la tine, și totuși să fii un șoarece în cutia cu prăjituri³⁴.

Dumnezeu este supărat³⁵ atunci când noi nu trecem de stadiul în care ne bucurăm de beneficiile binecuvântărilor Sale. Acceptăm Harul Său ca dar și ne mândrim cu el altora, spunându-le și lor să ia acest dar³⁶. Dar lui

³¹ Vezi Luca 16:10.

³² Vezi Matei 6:33.

³³ Vezi Efeseni 4:7.

³⁴ Vezi Matei 5:45.

³⁵ Vezi Galateni 2:21.

³⁶ Vezi 2 Corinteni 6:1.

Familia pe primul loc

Dumnezeu nu vrea ca noi doar să primim darul. Vrea să-l și deschidem³⁷. Când deschidem darul Harului Său, descoperim că acesta ne transformă dintr-un șoarece într-o prăjitură³⁸.

Căminele noastre sunt pentru noi atât teren de testare, cât și școală³⁹. Felul în care ne comportăm acasă ne descoperă dacă răspundem într-adevăr harului divin sau dacă doar ne amăgim pe noi înșine. Soții își vor iubi soțiile cu același devotament plin de sacrificiu de sine care L-a adus și pe Isus la cruce⁴⁰. Tații le vor oferi copiilor din timpul lor, vor manifesta interes față de ei și îi vor asculta, la fel cum Tatăl nostru ceresc se dă pe Sine copiilor Săi⁴¹. Căminul va deveni un mic paradis pe pământ, pentru că totul este făcut cu decență și în ordine⁴², iar credințioșia atât în lucrurile mici, cât și în cele mari devine regulă⁴³.

Acestea sunt adunarea și scăderea în creștinism. Dacă nu poți să aduni și să scazi, nu contează cât de sincer ești. Înmulțirea și împărțirea ta – lucrarea ta în afara căminului și evanghelizarea – îți vor ieși greșit. Dacă un bărbat eșuează în a îndeplini nevoile reale ale familiei sale, nu este doar un biet creștin, este mai rău decât un necredincios⁴⁴. Ce e mai dezgustător? Un șoarece pe câmp sau un șoarece într-o cutie cu prăjituri?

Creștinismul trebuie trăit acasă, unde, consider eu, este cel mai greu de trăit o viață de creștin. Dacă nu-ți poți trăi creștinismul acasă, nu încerca să-l dai altuia. Dar dacă îl poți trăi acasă, atunci îl poți trăi oriunde. Abia atunci este timpul să-l exporti.

Isus a spus: “*Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea.*”⁴⁵ Despre ce Evanghelie vorbește El? Este vorba despre Evanghelia harului Său!⁴⁶ Este Evanghelia care schimbă șoarecele într-o prăjitură! Când experimentezi puterea transformatoare a lui Dumnezeu în viața ta, ai de împărțit ceva de o adevărată valoare.

³⁷ Vezi Efeseni 2:8-10.

³⁸ Vezi 1 Corinteni 5:17.

³⁹ Vezi 1 Timotei 3:4, 5.

⁴⁰ Vezi Efeseni 5:25-33.

⁴¹ Vezi Efeseni 6:4.

⁴² Vezi 1 Corinteni 14:40.

⁴³ Vezi Luca 16:10.

⁴⁴ Vezi 1 Timotei 5:8.

⁴⁵ Vezi Matei 24:14.

⁴⁶ Vezi Galateni 1:6.

Slujirea înseamnă pur și simplu să împărtășim cu familiile Evanghelia care *ne-a salvat și ne salvează* pe noi și pe familiile noastre. Înseamnă să învățăm familiile cum să trăiască dincolo de tendințele firii pământești. Înseamnă să le instruim cu privire la adevărurile frumoase ale lui Dumnezeu și să le prevenim în ceea ce privește contrafacerile istețe ale dușmanului. Evanghelizarea înseamnă pur și simplu să împlinim în viețile celorlalți ceea ce deja s-a realizat în viața noastră. Înseamnă pur și simplu să aplicăm și în alte căsnicii ce a fost aplicat în ale noastre. Înseamnă să le arătăm și altor familii ce a funcționat în familia noastră. Aceasta este ordinea Evangheliei.

Cum putem consolida biserica dacă nu ne-am consolidat căsniciile? Cum putem consolida comunitatea dacă nu ne-am consolidat propriile familii? Ei bine, prieteni, nu putem! Pur și simplu nu putem. Indiferent de cât de plină de succes *pare* lucrarea noastră pentru Dumnezeu din afară, dacă felul nostru de creștinism încă îi permite eului să facă ce vrea cu noi și să-și ivească hidosu-i chip în mod regulat – în special în cămin – nu merită să-l transmitem lumii. Ceea ce dăm lumii este de fapt o reprezentare greșită și îi va induce în eroare pe alții, în ciuda sincerității noastre.

Îmi dau seama că unii ar putea crede că, prin aceste cuvinte, sunt împotriva transmiterii creștinismului lumii. Sunt cu totul în favoarea acestui lucru. Cred că adevărata problemă nu este dacă creștinismul merită exportat. Cu siguranță merită. Ceea ce trebuie cu adevărat să ne întrebăm pe noi înșine este: “Este *tipul meu* de creștinism – cel pe care îl trăiesc împreună cu familia mea, în spatele ușilor închise – unul care să merite a fi exportat?” Aceasta este adevărata întrebare. Este acest export motivat de o revărsare adevărată a umblării noastre zilnice cu Dumnezeu sau a devenit un substitut pentru Hristos Însuși și un mod convenabil de a ne distra de la confruntarea cu lucruri cu care nu știm cum să ne luptăm?

Știu că este o idee care ne pune pe gânduri, pentru că la fel mi s-a întâmplat și mie când m-am confruntat pentru prima oară cu ea. Cu toate acestea, mi-am dat seama că întrebările dificile formează adesea baza pentru o creștere personală profundă în relația cu Dumnezeu. Așa că nu vă feriți de ele. Înfrunțați-le fără ocolișuri.

LIDER ȘI IMPOSTOR

Îmi amintesc foarte bine de un bărbat care a venit să mă vadă în timpul unor întâlniri de weekend. Nu era doar pastor; era un conducător al bisericii cu o poziție înaltă, răspunzând de multe biserici, activități de slujire, angajați și instituții. S-a așezat lângă mine la prânz la o masă aglomerată, m-a privit direct în ochi și mi-a spus: “Jim, sunt un lider și un impostor.”

Eram uimit, nu atât de mult de cuvintele sale, cât de recunoașterea sa sinceră. L-am privit în ochi și am găsit în ei o suferință sinceră. “De ce spui asta?”, l-am cercetat cu blândețe.

“Atunci când îmi vizitez bisericile, când sunt sus la amvon, arăt cu adevărat ca un lider de denominațiune. Îmi joc rolul. Sunt un lider – exact ce se așteaptă oamenii să vadă. Dar...” spuse el, uitându-se la soția lui care se afla lângă el, “când sunt acasă, nu mă mai pot preface, iar creștinismul meu este o înșelăciune.” Ochii mei i-au întâlnit pe cei ai soției lui, care a dat din cap cu tristețe. Lăudat să fie Domnul pentru bărbații cinstiți, pentru slujbașii cinstiți și pentru conducătorii de biserică cinstiți, care au curajul să se privească în oglindă și să spună: “Sunt un impostor.” Domnul poate lucra cu astfel de bărbați.

Bărbați, trebuie să ne confruntăm într-un mod serios și onest cu întrebarea: sunt eu un lider sau un impostor? Merită creștinismul meu să fie exportat? Este o problemă vitală pe care trebuie cu toții să o luăm în considerare, și tocmai acest timp de introspecție este cel care m-a motivat să iau hotărâri grele, dar de o importanță vitală – schimbări care m-au pus în opoziție cu mulți dintre membrii bisericii care aveau o înțelepciune convențională în ceea ce privește lucrarea de slujire a altora. În cele din urmă, mi-a revoluționat nu numai înțelegerea personală, ci și lucrarea.

TREIZECI DE ANI LINIȘTIȚI

Această revoluție a început pe măsură ce studiam viața lui Hristos și am început să mă întreb de ce petrecuse Isus treizeci de ani liniștiți acasă? Vreau să spun, câți oameni bolnavi au murit în timpul acesta, oameni pe care El i-ar fi putut salva? Câte inimi cinstite, dar ignorante, s-au luptat de-a lungul anilor cu întrebări fără răspuns? Câte văduve nu și-au îngropat fiii fără ca Dătătorul de viață să intervină? De ce și-a petrecut El atât timp din viața Sa îndeplinind activitatea lumească a unui tâmplar, în timp ce

nevoile lumii erau așa de mari? Ce făcea El? Avea vreun scop în tot ce făcea?

De-a lungul timpului, mi-am dat seama că terenul Său de antrenament era căminul, la fel cum era și pentru mine. S-a antrenat întâmpinând nevoile părinților Săi, nevoile fraților și surorilor Sale și nevoile căminului Său. Despre acești ani, știm puține lucruri, cu excepția faptului că El a crescut în ochii oamenilor și în ochii lui Dumnezeu.

Această perioadă de obscuritate liniștită a fost timpul în care El a importat. Hristos, Exemplul nostru perfect, a importat până când produsul a fost într-atât de bun încât să poată fi exportat. O, cât mi-aș dori să învățăm din exemplul Său! Cât de puține lucruri se spun despre cei treizeci de ani liniștiți care L-au pregătit pentru cei trei ani și jumătate de slujire activă. Prea adesea, suntem atât de ocupați încercând să copiem anii de slujire activă, încât pierdem cu totul din vedere lecția acelor ani timpurii, care reprezintă cea mai mare parte a vieții Sale. De fapt, Isus nu a abandonat niciodată datoriile căminului pentru o lucrare mai mare. Chiar și atunci când murea pe cruce, chiar când soarta întregii lumi atârna în balanță, chiar atunci când îndura un chin mental și fizic de neînțeles, era îngrijorat de datoriile căminului. S-a uitat blând la fața lovită de durere a mamei Sale, știind că ea nu înțelegea de ce El permitea să fie omorât. Cu blândețe, cu cea mai mare blândețe, S-a îndreptat spre ea într-un ultim act de iubire. “Mamă, uită-te la ucenicul meu iubit, Ioan. De acum înainte, el va fi fiul tău și se va îngriji de tine.” Iar lui Ioan i-a zis stăruitor: “Iată mama ta.”⁴⁷

În mijlocul celei mai mari crize pe care a cunoscut-o vreodată omenirea, Isus nu Și-a uitat datoriile căminului. El nu a zis: “Mamă, așteaptă până trece criza.” Nu S-a scuzat, zicând: “Mamă, îmi pare rău că nu mă pot ocupa de problemele tale acum – port soarta întregii lumi” sau “Durerea este prea mare ca să mă ocup de temerile tale.” Chiar și atunci când murea pentru păcatele tale și ale mele, Hristos a pus familia pe primul loc. El i-a vorbit lui Ioan și “din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă.”⁴⁸

Isus nu Și-a uitat mama și la asta m-am referit atunci când am vorbit despre ordinea Evangheliei – întâi propriul cămin, apoi lucrarea în afara

⁴⁷ Vezi Ioan 19:26, 27.

⁴⁸ Ioan 19:27.

lui. Am întâlnit atât de mulți bărbați care fac invers. Ne neglijăm soțiile și copiii pentru o lucrare pe care o considerăm mai importantă, aceea de a da mărturie și de a sluji în afara căminului, de a îndeplini datoriile și responsabilitățile față de biserică. O, dacă fiecare biserică s-ar baza pe ordinea Evangheliei! Până nu vom face acest lucru, nu vom putea schimba lumea. Dacă îmbrățișăm acest principiu, așa cum a făcut Hristos, vom fi întăriți să realizăm o lucrare măreață într-un timp scurt, asemenea celei pe care a făcut-o Hristos în doar trei ani și jumătate.

ADEVĂRATA MĂSURĂ

Cu toate acestea, bărbații nu sunt prinși întotdeauna în lucrarea de evanghelizare. Am văzut numeroși bărbați care și-au neglijat prima lucrare de acasă din cauza afacerilor lor sau a propriilor interese egoiste sau hobby-uri. Mulți dintre acești bărbați sunt admirați ca lideri în biserică și comunitatea lor, dar adevărata măsură a bărbăției este dată de viața de familie. Ceea ce ești acasă reprezintă ceea ce ești cu adevărat. Felul în care te porți cu partenerul și cu copiii tăi, atunci când nu te vede nimeni, reprezintă adevărata măsură a caracterului tău. Copiii, familiile noastre și, într-o măsură mai mică, cei pe care încercăm să-i păstorum, resping Evanghelia nu atât de mult pentru că Îl resping pe Dumnezeu, ci pentru ceea ce văd, sau poate pentru ceea ce nu văd în noi. Așa cum a spus odată Mahatma Gandhi: “Îmi place Hristosul vostru. Nu-mi plac creștinii voștri. Creștinii voștri nu seamănă deloc cu Hristosul vostru.”

Vă fac aceste cuvinte să vă simțiți prost? Dacă-i așa, nu sunteți singurii. Mulți găsesc acest concept dificil de acceptat din cauza faptului că aplicarea lui are implicații care transformă viața. Spus mai direct, “ne face să ne clătinăm”! Să mă explic. Predicam în Europa chiar pe acest subiect, spunând că, dacă tabăra noastră – adică al nostru cămin – este în pericol, nu avem ce căuta în primele linii. Printre ascultători era și un cuplu foarte talentat, sincer, zelos, tânăr și plăcut, care se aruncase din toată inima în slujba Evangheliei. La acel moment, conduceau studii biblice în douăsprezece case diferite! Toată lumea îi considera lucrători foarte eficienți și creștini înflăcărați. Dar când cei doi au auzit această perspectivă simplă, dar profundă, asupra ordinii Evangheliei, și-au dat seama că aveau o problemă.

Mi-au spus după aceea: “Jim, noi am pus slujirea mai presus de Mântuitorul nostru. Exportăm, când de fapt nu am importat. Am încercat să-i salvăm pe alții care se înecau în păcat, când, de fapt, nici noi nu știm cum să înotăm. De exemplu, ne aflam pe drum spre unul dintre studiile noastre biblice și tot timpul până acolo ne-am certat și ciondănit, totuși, când cei la care trebuia să ajungem ne-au deschis ușa, eram tot un zâmbet, spunând: ‘Sunteți gata să aflați mai multe despre a doua venire a Domnului și Mântuitorului nostru? Sunteți pregătiți pentru venirea lui Hristos?’ Am avut un studiu minunat, corect din punct de vedere biblic și înălțător. Apoi, ne-am întors la mașină și ne-am continuat cearta și ciondăneala exact de unde le lăsaserăm.”

Așa se întâmplă și în viața ta? Dacă un ecran de film s-ar lăsa în jos în spatele tău, în timp ce stai în biserică, predici, predai studii biblice sau îți conduci afacerile, și ar începe să se deruleze un film care te-ar prezenta pe tine așa cum te-ai comportat acasă în ultima săptămână, te-ai simți în largul tău? Practica din viața de zi cu zi s-ar potrivi cu ceea ce mărturisești?

FLUTURI

Acest cuplu a început să se trezească. Au început să-și dea seama că își confundaseră cu adevărat datoria. Ei și-au adus aminte de cuvintele lui Hristos: “Nu orișicine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce *face* voia Tatălui Meu care este în ceruri.”⁴⁹ După cum observați, textul nu vorbește despre cel ce “*știe* voia Tatălui Meu”. Ci despre cel ce “*face* voia Tatălui Meu”. Ei au descoperit că convertirea lor la creștinism s-a restrâns la doctrină și părere. Au experimentat o convertire intelectuală mai degrabă decât una a inimii. Iată de ce evanghelizarea lor nu era de fapt o evanghelizare. Era mai degrabă ceea ce eu numesc “bisericiizare” sau “adevărizare”. Însemna să le prezinți oamenilor o biserică și un sistem de adevăruri fără a-i lega de un Mântuitor viu.

Acești doi tineri s-au uitat la viața lor și au ajuns la concluzia că aveau altă lucrare asupra căreia trebuiau să vegheze. În esență, au admis că erau omizi și că trebuiau să intre în gogoșa lor de mătase pentru a coopera la metamorfoza transformatoare a lui Dumnezeu. Când aveau să devină fluturi acasă, puteau fi “ființe noi” oriunde. Aceasta este diferența dintre

⁴⁹ Matei 7:21, sublinierea autorului.

o omidă care mărturisește și pretinde că este un fluture și o omidă cu adevărat transformată în fluture. Cea originală este mult mai convingătoare. Apoi îi pot încuraja și pe alții, spunându-le că și ei se pot schimba – că nu trebuie să se mai târască pe burtă; că pot zbura pe deasupra încercărilor și ispitelor vieții de zi cu zi. Nu s-au arătat egoiști sau critici cu alții; pur și simplu au descoperit o metodă nouă, mai bună, de a le sluji altora și au vrut să capete propriile aripi.

Alții nu au văzut lucrurile ca ei. Au înțeles greșit dorințele acestui cuplu tânăr și s-au înfuriat pe mine. Zvonul a ajuns până la mine în Montana – “Nu-l invitați pe Jim Hohnberger să vorbească în bisericile voastre. Este împotriva lucrării în afara bisericii. Se opune evanghelizării!”

UN NONCONFORMIST

Din ce ați citit până acum în acest capitol, știți destule încât să vă dați seama că nu sunt împotriva lucrării în afara bisericii, dar adevărul nu poate concura niciodată cu bârfa. Adevărul este că sunt un nonconformist, care încearcă să înfrunte și să combată o greșeală care ne jefuiește bisericile de adevărata sursă de putere. Este o greșeală care, la un anumit moment, m-a amăgit pe mine, poate că acum te amăgește și pe tine și cu siguranță a amăgit multe biserici creștine.

Îmi amintesc foarte bine de un bărbat. Era un bărbat înzestrat cu multe talente. Avusese succes și în alte domenii până să intre în lucrarea de slujire. Cu toate acestea, când l-am cunoscut mai bine, mi-am dat seama că familia lui era la pământ, iar copiii săi nu erau în regulă. Cel puțin unul dintre fiii săi trăia cu o femeie cu care nu era căsătorit. Inima mea suferea pentru această situație tristă, care este, din nefericire, prea obișnuită printre bărbații din conducere.

Totuși, i-am împărtășit felul în care înțelegeam eu ordinea Evangheliei și nevoia sa de a importa, înainte de a încerca să exporte. El doar a dat din cap dezaprobator spre mine, uimit: “Jim, ești singurul care îmi spune că nu sunt potrivit pentru slujire. Toți ceilalți îmi spun: ‘Avem nevoie de talentele și de abilitățile tale’. Mă văd ca pe un reformator în mijlocul unei biserici lumești.”

Nu a fost dispus să-și pună în ordine prioritățile din viața sa și cu tristețe am văzut, câteva luni mai târziu, cum lucrarea lui s-a prăbușit la

scurt timp după divorțul său. Nu este singurul care suferă de pe urma aceleiași iluzii – credința că importanța lucrării pe care o fac depășește eșecurile din viața de cămin.

TABĂRA ÎN ORDINE

Moise era condamnat la aceeași greșeală fundamentală, dar Dumnezeu l-a oprit din drumul pe care pornise. Moise pornise la porunca lui Dumnezeu să elibereze pe Israel din robie, când un înger al Domnului l-a întâlnit pe cale și l-a amenințat cu moartea. De ce? Pentru că Moise neglijase o datorie cunoscută în familia sa. Uitase să-și taie împrejur fiul, iar Domnul nu avea să-l lase să-și continue misiunea până când nu avea să-și aducă la îndeplinire datoria.⁵⁰

Este posibil ca bărbații să nu considere importante datoriile căminului, dar, în final, acestea influențează slujirea publică. Orice general vă va spune că starea taberei determină rezultatul campaniei întreprinse. Cu toate acestea, diavolul încearcă în mod continuu să ne convingă că aceste reguli nu se aplică împrejurărilor unice în care ne aflăm noi. Ne spune că bătăliile sunt prea grele, iar recompensele prea puține. Exagerează în privința obstacolelor și ne ține într-un tipar pe care l-am perpetuat de la o generație la alta. Din nou și din nou cădem în capcana minciunilor și a intimidărilor sale, rămânând închistați într-un stereotip care nu ne aduce decât suferință și eșec.

Nu trebuie să fie așa. Planul lui Dumnezeu de a pune familia pe primul loc este simplu și plin de succes și va aduce mai multă dulceață în viața ta decât îți poți închipui! Poate fi astfel, pentru că Isus a deschis calea și El știe care sunt pașii pe care trebuie să-i facem. Dacă pur și simplu asculti sugestiile Lui și-L urmezi, vei începe să culegi roade care nu se pot compara cu nimic altceva.

CIOCOLATĂ... CIOCOLATĂ... CIOCOLATĂ

Aroma ciocolatei a umplut aerul până să deschidem ușa. Sally s-a uitat la mine cu îngrijorare. Pe măsură ce intram în casa mamei ei, puteam vedea bomboane de ciocolată de toate varietățile posibile, răcindu-se pe orice suprafață disponibilă din bucătărie, sala de mese și sufragerie.

⁵⁰ Vezi Exod 4:24.

Familia pe primul loc

Mama lui Sally ne-a întâmpinat călduros. “După cum puteți vedea, astăzi am făcut bomboane! A fost așa de distractiv.”

Am început să urc pe scara în spirală pentru a-i duce la culcare pe cei doi băieți ai noștri. Mă apropiam de capătul scărilor întunecate, când am auzit o parte a conversației dintre Sally și mama ei. Mi-am aruncat o privire spre bucătărie și am văzut-o pe mama lui Sally ținând în fața ei un platou cu ciocolată ispititoare. “Ia”, îi spunea ea. “Jim nu va ști niciodată. Sunt preferatele tale!”

Sally era palidă la față, iar în ochi i se putea citi frica. A crescut într-un cămin unde sufletul i-a fost rănit și neglijat în mod continuu, iar nevoile emoționale de bază aproape că nu i-au fost niciodată îndeplinite. A învățat să umple acel vid de dragoste cu mâncare, în special ciocolată. Acum, că locuiam în munți de ceva vreme, ea învăța că Dumnezeu avea metode mai bune de a-i întâmpina nevoia de dragoste decât ciocolata și se străduia să-și depășească această dependență. Vă luptați, dumneavoastră sau vreun cunoscut de-al dumneavoastră, cu o astfel de problemă? Dacă da, atunci știți ce puternice pot fi aceste impulsuri de a-ți face pe plac “doar puțin”.

Veniserăm înapoi în Wisconsin să ne vizităm familiile, iar eu m-am oferit să-l ajut pe pastorul local cu vizite și studii biblice. Ne planificaserăm toată ziua următoare și știam că se baza pe mine. Sally și băieții aveau să-și petreacă timpul cu mama ei. În acea noapte și dimineața devreme, în timp ce vorbeam cu Dumnezeu, în mintea mea se ducea o luptă. Dumnezeu îmi spunea: *“Jim, trebuie să te dai jos de pe tractor și să o salvezi pe Sally înainte ca această ispită să o tragă în jos! Când tabăra ți-e în pericol, nu ai ce căuta în primele linii.”* Când Sally a mea se luptă cu o ispită grea, înseamnă că tabăra mea este în pericol. Deja îi promisesem pastorului că îi voi dedica timpul meu. Oare angajamentul meu anterior nu avea întâietate în fața luptelor personale ale soției mele? Nu ar fi trebuit ca ea să fie în stare să se descurce singură cu această problemă? Nu sunt acele studii biblice mai importante decât “un lucru minor”, cum ar fi ciocolata?

La ora nouă și jumătate dimineața, s-a auzit o bătaie la ușă. Pastorul m-a salutat voios. “Ești gata de plecare, Jim?”

“Frate pastor, îmi pare foarte rău, dar nu pot merge cu dumneavoastră astăzi.”

“Ce? Chiar mă bazam pe dumneavoastră. Ce s-a întâmplat?”

“Ei bine, pastore, când tabăra îți este în pericol, nu ai ce căuta în primele rânduri. Sally a mea se luptă cu o ispită puternică și trebuie să fiu astăzi alături de ea. Dumnezeu a pus acest lucru pe sufletul meu și am încredere că tot El îți va da și ție astăzi exact lucrurile de care ai nevoie.”

Sally a auzit discuția pe care o avusesem cu pastorul și, când m-am întors de la ușă, pe obrajii ei minunați se rostogoleau lacrimi. “O să stai cu mine?”

“Sunt alături de tine, draga mea. Vom înfrunta această problemă împreună!”

Și exact asta am și făcut. Când am văzut că tentația din casă devenea prea puternică, eu și băieții am luat-o în parc să ne jucăm leapșa. “Alergați-o pe mama, băieți! Alergați repede și prindeți-o.” Am trecut prin acea zi împreună și Sally a învins ispita ciocolatei. A putut învinge, pentru că dragostea mea pentru ea a făcut ca dragostea lui Dumnezeu pentru ea să devină mai palpabilă. Sclipirea pe care victoria o dădea ochilor ei și bucuria care se revărsa din inima ei au făcut din tabăra mea un paradis!

Bărbați, care sunt tractoarele care ne ocupă timpul și atenția, în timp ce aceia pe care îi iubim se prind de ramura subțire de salcie, iar curenții murdari ai vieții amenință să-i ducă la vale? Să nu mai așteptăm nici măcar o clipă. Să ne dăm acum jos de pe acele tractoare și să ne coborâm în canal pentru a-i salva pe micuții noștri Johnny și Susie. Să o îmbrățișăm pe fata cu care ne-am căsătorit. Pas cu pas, împreună, putem ieși cu toții din canal!

CAPITOLUL 6

FAMILIA PE PRIMUL LOC

Întrebări pentru introspecție sau discuții de grup

1. Care lucru este cu adevărat pe primul loc în viața mea? Care este pe locul al doilea?
2. Pe ce loc se situează cu adevărat familia mea, zilnic?
3. Cât timp și atenție le acord membrilor familiei mele, zilnic? Dar săptămânal?
4. Îmi cunosc cu adevărat copiii?
5. Sunt cuvintele textului din 1 Timotei 3:4, 5 o realitate în viața mea?
6. Ce am de gând să elimin pentru a face din familia mea o prioritate?
7. Sunt eu un lider și în același timp un impostor?
8. Dacă ar trebui ca familia mea să mă strige după cea mai puternică trăsătură de caracter a mea, cum m-ar striga?
9. De ce mi se pare așa-a-a de greu să mă dedic lor?
10. Când voi începe să-i pun pe ei pe primul loc?

“Ăsta-i bărbatul meu!”



“Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi.”

– Apocalipsa 2:4, 5

Senzația de furnicăre și de arsură pe care o simt în timp ce brațul îmi amortește mă distrage. O piatră mă împunge în sold și undeva, aproape de gleznă, o insectă profită de situație și mi se urcă pe picior, gâdilându-mă. Dar aceste distrageri ale atenției sunt minore în comparație cu femeia în compania căreia mă aflu. Îmi îndoi degetele, încercând să aduc ceva sânge înapoi în brațul meu, astfel încât să mai pot sta așa câteva momente în plus, cu Sally cuibărită în brațele mele; pentru că mă simt atât de bine, încât nu pot lăsa ca niște mici inconveniențe să mă întrerupă. Sunt la o întâlnire cu Sally.

Îmi aduc aminte de acea oră de chimie din liceu, când Sally a intrat în clasă și s-a așezat în spatele meu. Am știut de atunci că fata aceasta avea ceva special! Mă mai întâlnisem și cu alte fete, pe unele dintre ele chiar le plăcusem, dar între mine și Sally era mai multă “chimie” decât era în acea clasă de chimie, iar acest lucru a făcut ca relația noastră să fie deosebită de toate celelalte. M-am simțit atras de ea într-un mod special încă de la prima noastră întâlnire, când purta un tricou cu dungi albastre și albe și niște pantaloni scurți albi. Ce amintiri frumoase!

“Ăsta-i bărbatul meu!”

Acum, când mă durea brațul, stăteam amândoi întinși pe trifoiul verde, ea având capul pe pieptul meu. În timp ce ea studia norii, eu o studiam pe ea, care vorbea și vorbea și vorbea. Nu că nu mi-ar plăcea ceea ce spune, pentru că îmi place cu siguranță, dar ceea ce mi se pare foarte plăcut acum este sunetul vocii ei și mă minunez de prezența ei, admirându-i frumusețea simplă, plăcută și respirând frumosul parfum al minunatului ei păr. Ce fată specială este!

AMINTIRI DULCI-AMĂRUI

Vă mai aduceți aminte de vremea când dragostea dumneavoastră era așa – proaspătă, vibrantă și vie? Când trăiați doar pentru a fi unul cu celălalt? Cred că mulți dintre noi își amintesc și, cu toate acestea, majoritatea au suferit din cauza procesului lent de eroziune care ne fură experiența primei noastre iubiri. Amintirile fericite ale ocaziilor speciale se pierd odată cu trecerea anilor și ne întrebăm dacă vor mai reveni – poate că atunci când ne izolăm, ne gândim noi, sau poate că așa trebuie să fie.

A fost o experiență dulce-amăruie pentru mine aceea de a-mi reaminti de bucuriile din perioada curteniei noastre și de faptul că le-am lăsat uitării de-a lungul anilor. Am descoperit în acest proces de aducere aminte câteva elemente-cheie în a reaprinde flăcările dragostei în căsnicia mea. Pentru că am vorbit cu multe sute de bărbați despre căsniciile lor, știu că sunt mari șanse ca și tu să ai aceleași tendințe pe care le am și eu, adică acelea de a nu-i da atenție soției mele, de a fi prea ocupat, de a permite ca dragostea mea să se răcească sau de a o trata ca pe un obiect. Așa că nu o să te critic cu privire la ce ai făcut sau nu. Și eu m-am aflat în aceeași situație și poate că există un câștig în faptul că îți împărtășesc mai mult din ceea ce am trăit cu Sally; pentru că și noi am mers pe drumul pe care mergi și tu.

CUM I-AM CÂȘTIGAT INIMA

Fata mea, Sally, era complicată. Venea dintr-o familie atât de diferită, de dificilă și de complexă, încât abia îi puteam înțelege luptele și nu aveam niciun punct de referință pentru experiențele ei. Cu toate acestea, ori de câte ori ne plimbam printr-o pajiște sau stăteam pe o stâncă, ea îmi împărtășea câte ceva din ceea ce trăise și aștepta să vadă cum reacționam.

Mult timp, timiditatea și teama de a fi respinsă au făcut ca discuțiile să se rezume la lucruri generale. Dar când am încurajat-o în întrebările pe care le punea și când i-am apreciat gândurile, s-a relaxat și a fost în stare să-și deschidă sufletul și să fie ea însăși. Eram adolescent, dar am ascultat plin de compasiune, manifestând înțelegere și empatie. Când consideram că aveam ceva folositor să-i spun, îi ofeream soluții. Cu cât îmi împărtășea mai mult din experiența ei și găsea la mine acceptare, cu atât mai multă încredere avea în mine. În curând, am devenit confidentul ei. I-am ascultat suferințele, bucuriile, visurile și dezamăgirile. Am învățat de timpuriu că, atunci când vorbeam cu această fată complexă și fascinantă, trebuia să sap pentru a găsi semnificațiile a tot ce spunea și să evaluez ceea ce voia să zică mai degrabă decât ceea ce zisese. Mi-am dat seama că ea nu comunica în același mod în care o făceam eu, iar acest lucru nu avea nimic de-a face cu inteligența sau cu abilitatea ei, ci mai degrabă cu felul ei unic în care se exprima ca femeie.

În curând, eram de nedespărțit. Ne-am trezit parcurgând drumul vieții umăr lângă umăr ca niște adevărați tovarăși.

Acum știi ce am făcut pentru Sally, dar dă-mi voie să îți spun ce a făcut ea pentru mine, un lucru deloc complicat. M-a tratat ca pe un rege, iar mie mi-a plăcut la nebunie lucrul acesta. Nu-mi puteam imagina pe nimeni altcineva cu care să vreau să-mi petrec timpul. În acele vremuri, atunci când interesele erau concentrate numai și numai pe o persoană, se spunea că era un fel de logodnă neoficială. Nu știu cum i se mai spune acum. Faptul că mă întâlneam cu Sally era fericire curată, și am început să ne vedem doar unul cu altul, fără ca măcar să discutăm despre acest lucru.

DRAGOSTEA VIEȚII MELE!

Am avut mult mai multe discuții profunde cu Sally decât am avut cu oricare altă femeie și curând mi-am dat seama că sunt atras de sufletul și de caracterul ei, precum și de felul în care arăta. Avea propria personalitate și o modalitate plăcută de a comunica. Nu era ca majoritatea fetelor – falsă, cu nasul pe sus sau plângăcioasă atunci când trebuia să escaladeze stânci ori să sară peste pâraie sau pietre. Îi plăcea să se simtă bine la fel de mult ca și mie și era dispusă să riște și să depună efort pentru a ne recrea

“Ăsta-i bărbatul meu!”

într-un mod plăcut. A devenit lumina ochilor mei și nimic din ceea ce trebuia să fac pentru cea pe care o iubeam nu mi se părea prea greu.

Am copleșit-o cu afecțiune și cu atenție. Căutam lucruri la ea pentru care să o complimentez. Obişnuiam să fac lucruri mici pentru ea – îi spălam mașina, reparam acoperișul casei mamei sale și chiar o ajutam cu vasele, pentru că totul era o bucurie alături de “iubirea mea”. Nu sunt sigur dacă am fost vreodată în viață așa de atent. Adică, îi deschideam ușa de *fiecare* dată. O ajutam să-și pună sau să-și dea jos haina. Dacă uita ceva, nu era mare lucru, ne întorceam după el. Dacă spunea ceva greșit, râdeam, ca să treacă momentul. Dacă avea nevoie de ajutor, veneam. Dacă făcea vreo greșeală, o ștergeam imediat din minte. Nu exista sensibilitate, bunătate sau amabilitate de care să nu fac uz pentru Sally, pentru că *eram îndrăgostit de ea*. Sigur, și Sally avea părți mai puțin bune, aproape toată lumea are. Dar păreau minore, ne semnificative, în comparație cu părțile ei bune.

Pe măsură ce Sally se bucura zi de zi de aceste atenții, s-a îndrăgostit de mine până peste urechi. Eram domnul Grijuliu și Sally s-a gândit: *Ăsta-i bărbatul de care am nevoie. Va avea grijă de mine, va ieși în întâmpinarea nevoilor mele și îmi va respecta ideile. Este protectorul meu, cel care mă susține financiar și dragostea vieții mele! Mă prețuiește. Mă încurajează. E în stare să facă orice pentru mine. Nu am fost niciodată atât de iubită, de apreciată. Da, m-aș mărita bucuroasă cu acest băiat!*

IREZISTIBILĂ!

Cu cât petreceam mai mult timp cu Sally, cu atât o găseam mai irezistibilă. Am renunțat de bună voie la toate bucuriile și plăcerile mele de dinainte pentru a fi cu ea. În timpul facultății, când eram separați de mulți kilometri, îmi sacrificam cu bucurie timpul petrecut cu amicii mei, cu jocurile mele de fotbal sau cu vânătoarea. Renunțam la orice stătea în calea mea, atunci când voiam s-o văd pe Sally.

Într-un weekend, o furtună de zăpadă îngrozitoare, cu vifor și cu nămeți, făcuse să se închidă drumurile. Sally știa că trebuia să ne întâlnim, dar acum acest lucru părea imposibil. Nu se putea călători. Poliția închisese autostrăzile. Nimeni nu putea trece... dar eu am apărut la întâlnire. Să o urmăresc pe Sally devenise plăcerea și scopul meu. Ea se transformase în prioritatea vieții mele și îmi puteam refuza orice plăcere, mai puțin aceea

de a fi cu ea. Cu mult timp înainte de a ne căsători, Sally și cu mine deveniserăm una în sentimente. Am plecat în luna de miere știind că vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți – așa cum se spune în toate poveștile, și pentru un timp căsnicia noastră chiar a fost așa.

ÎNCEPUTURI NEVINOVATE

Când am absolvit facultatea, ne-am întors în orașul natal și ne-am cumpărat o casă nou-nouță. Mi-aș dori ca să fi putut vedea mica noastră căsuță și dumneavoastră. Era în întregime goală, cu excepția unui mobilier de dormitor folosit! Nu aveam nici măcar un frigider sau un aragaz! Aveam un ventilator Coleman și un grătar Weber și mâncam pe scările din spate sau ne întindeam pe covorul din sufragerie, imaginându-ne ziua când aveam să ne cumpărăm mobilierul visat. Vorbeam, râdeam, flirtam și ne alergam unul pe altul de parcă am fi fost niște copii. Casa noastră era plină de dragoste, bună dispoziție și de prietenie. Experiența noastră era una plăcută și trăiam cu nevinovata credință că aveam să reușim.

Și apoi *viața* a dat buzna.

Am fost trimis la perfecționare în New York pentru 30 de zile. Nu am fost niciodată despărțiți atât de mult timp, nici măcar în timpul facultății. Eram hotărât să aduc bani în casă și, dacă de aceasta era nevoie, aveam s-o fac, iar noi aveam să supraviețuim.

EROZIUNEA ÎNCEPE

Nu m-am gândit la asta atunci, dar era pentru prima oară, de când am început să mă întâlnesc cu Sally, când am pus ceva mai presus de ea. Credeam că o fac pentru Sally. Este un lucru tipic pentru distracțiile și ispitele pe care ni le pune în față diavolul, acela de a le face să pară atât de bune, de utile și de necesare. Sally și cu mine am căzut în capcana de a ne sacrifica relația pentru a înainta în afaceri și, când m-am întors 30 de zile mai târziu, am găsit o casă goală. Sally lucra de la trei după-amiaza până la unsprezece noaptea ca asistentă într-un spital, iar eu veneam în fiecare seară într-o casă goală și pustie. Pentru a umple golul, am început să practic diferite sporturi, cum ar fi vânătoarea și rachetbalul⁵¹ și am început să ies cu băieții.

⁵¹ Un sport asemănător cu handbalul, dar care se joacă cu o rachetă scurtă.

“Ăsta-i bărbatul meu!”

Sally venea acasă când ziua mea se terminase de mult și dormea încă atunci când eu plecam la muncă dimineața. Se trezea într-o casă pustie și se simțea la fel de izolată și de singură ca și mine. Trebuia să-și umple timpul, acum că eu eram din ce în ce mai puțin disponibil, așa că stătea cu prietenele, făcea cumpărături și făcea diverse lucruri. Amândoi am pornit la drum cu dorința sinceră de a petrece timp unul cu celălalt, dar cumva aglomerația vieții a devenit mai importantă decât a fi unul cu celălalt. Munca noastră din greu a dus în cele din urmă la succes financiar și odată cu acesta au venit și o casă nouă, mai mare (de data aceasta mobilată), mașini noi, și apoi o altă casă mai bună decât cealaltă. Afacerea mea a prosperat, și săptămânile s-au transformat în luni, și apoi în ani, pe măsură ce ne consolidam averea.

ÎNLOCUITĂ

Am descoperit că succesul lumesc o făcea pe Sally să nu mai fie atât de irezistibilă. Îmi plăceau încă onestitatea și sinceritatea ei, dar nu mai eram îndrăgostit de ea. Nu mai ocupa primul loc pe lista mea de priorități. Cum atențiile mele erau din ce în ce mai puține, și Sally a simțit aceeași schimbare în ceea ce privea sentimentele ei. Ea a trecut de la a fi îndrăgostită și de la a se simți cea mai apreciată femeie din lume – la propriu în culmea fericirii – la a fi doar o persoană familiară. Dacă aș fi putut să-i citesc sentimentele în acel moment, ele nu ar fi spus: “Ăsta-i bărbatul meu”, ci: “Ăsta *a fost* bărbatul meu. O, ce mult l-am iubit și cât mi-aș dori ca el să fie ce a fost odată.”

Rosemary, una dintre prietenele lui Sally, ne-a spus povestea celei de-a douăzeci și cincia aniversări a căsătoriei ei. Soțul ei era un om de succes și împreună formau un cuplu inteligent, articulat, cu o casă mare și frumoasă, pe care Sally și cu mine nu puteam decât s-o admirăm și să sperăm că într-o zi o vom avea și noi. În weekend-ul în care își sărbătoreau aniversarea, soțul ei era plecat cu amicii la pescuit, dar ea nu era îngrijorată. Știa că avea să se întoarcă la timp pentru aniversarea lor.

Dar nu a apărut. În schimb, a trimis două duzini de trandafiri.

Când s-a întors o zi mai târziu, a găsit trandafirii ruși în bucăți și aruncați la gunoi. Cearta a fost una dură. “Îți pasă mai mult de ziua de pescuit cu prietenii tăi decât de mine!”

A fost luat prin surprindere. “Rosemary, nu înțeleg. De obicei, cu ocazia aniversării noastre îți trimit o duzină de trandafiri, dar, pentru că am fost plecat, ți-am trimis două duzini, pentru a mă revanșa.” Pur și simplu nu înțelegea. Nu putea să conceapă că o femeie nu se poate simți apreciată când reprezintă pentru el mai puțin interes decât ziua de deschidere a sezonului de pescuit... sau afacerile sale... sau internetul... sau orice altceva. Nici cu douăzeci de duzini de trandafiri nu avea cum să se revanșeze pentru absența sa. Nimic nu poate înlocui inima unui soț care își prețuiește cu adevărat soția.

NU EU!

Nu la mult timp după ce Sally mi-a povestit experiența lui Rosemary, am plecat împreună cu un alt cuplu și cu fiul lor adolescent într-o excursie și un picnic de weekend. Rita a plănuțit cu atenție un picnic somptuos pentru familia ei și a încărcat coșul, iar Sally a făcut același lucru pentru noi. Ne-am întâlnit la locul unde începea drumul, iar Sally și Rita s-au dus până la toaletă. Cât au fost plecate, Troy, fiul lor adolescent, a zărit coșul cel mare și l-a întrebat pe tatăl său: “Cari tu coșul?”

“Nu”, a răspuns el. “Mama l-a încărcat, las-o pe ea să-l care!” Și, văzând-o pe soția lui ieșind de la baie, s-a întors și a început să meargă pe potecă în fața noastră. Mă simțeam prost pentru ei și-mi făceam de lucru cu propriul coș.

“Mamă, nu înțeleg atitudinea lui tata”, a spus Troy nelămurit, în timp ce își pune a coșul pe umeri. “De ce este așa de egoist?”

“Fiule, pe tatăl tău nu-l mai interesează persoana mea de ani de zile. Își urmărește doar nevoile sale. Egoismul înlocuiește mult prea ușor dragostea.” Și zâmbind la noi pentru a mai destinde atmosfera ciudată, îl urmă pe cărare.

Eram șocat și întristat. Încercător că nu voi face niciodată ceva atât de prostesc, eram teribil de inconștient de faptul că avansasem destul de mult în a o ignora pe Sally.

În această perioadă, am devenit creștini, dar acest lucru nu ne-a schimbat căsnicia. Tot studiul meu din Biblie și erudiția nu m-au schimbat în acel bărbat atent care căutase cândva în mod sincer afecțiunea și dragostea lui Sally. Acum eram un afacerist stresat, un soț distant și un

“Ăsta-i bărbatul meu!”

tată care pretindea să i se împlinească nevoile, în timp ce ignora poverile soției sale. Devenisem un om mândru de cunoștințele mele religioase, dar golit de transformarea spirituală adevărată, pretinzând în fața tuturor, chiar și a mea, că eram creștin. Problema era că nu o puteam păcăli pe Sally, ea trăia cu mine. Știa care era adevărata stare a vieții mele spirituale. Și mai rău era faptul că, în propria-i călătorie spirituală, în inima ei se născuse dorința ca soțul ei să devină liderul spiritual al căminului. Au! – ăsta-s eu! Nu se pune problema că nu voiam, dar pur și simplu nu aveam idee cum să fac. Nu credeam că o puteam face.

PUNCTUL DE COTITURĂ

O ceartă prostească pe tema unor cartofi prăjiți au scos lucrurile la iveală. Pe măsură ce eu și Sally vorbeam și vorbeam, comunicând cu adevărat pentru prima oară în ani de zile, ne-am dat seama că fuseserăm mai fericiți în casa noastră goală, când nu aveam absolut nimic și eram îndrăgostiți unul de celălalt, decât eram acum, când aveam tot ceea ce banii puteau cumpăra. Pentru noi, acesta a fost un moment în care a trebuit să luăm o decizie. Aveam să mergem în continuare pe calea pe care eram și să terminăm prin a divorța sau a fi înstrăinați sau doar a coabita? Sau aveam să schimbăm lucrurile? Am hotărât să ne reordonăm viețile. Ceea ce voiam cu adevărat era să fim niște creștini vii. Voiam ca prin căminul nostru să fim dovada unui creștinism activ, nu doar cu numele. Voiam să fim din nou îndrăgostiți și doream ca în căsnicia noastră să se îndeplinească toate angajamentele pe care ni le luaserăm la început. Pentru a realiza aceste lucruri, am ajuns la concluzia că trebuia să vindem tot și să ne mutăm în sălbăticie, dar am ajuns acolo cu o căsnicie care avea nevoie serioasă de reabilitare.

HOTĂRÂȚI, DAR ÎN PANĂ DE IDEI

Lucrurile cu care ne-am confruntat atunci când ne-am stabilit în mica noastră cabană de bușteni aproape că ne copleșeau. Eram hotărâți să ne refacem familia și căsnicia, dar nu aveam nici cea mai mică idee cu ce să începem. Cumva, ne dădeam seama că soluția era să ne regăsim acea umblare autentică cu Dumnezeu, dar era ca și cum am fi băjbâit prin întuneric. Treptat, ne-am dat seama că Dumnezeu dorea să ne fie mai

mult decât Cineva căruia să ne închinăm, mai mult chiar decât un Prieten cu care să comunicăm dimineața și seara. El dorea să ne fie un Călăuzitor constant pe parcursul întregii zile – în fiecare moment al zilei.

Când am prins această viziune, am știut că vreau să trăiesc această experiență. Așa că am încercat și am eșuat în mod lamentabil. Am încercat din nou și din nou cu același rezultat deprimant și apoi am avut parte de mici succese, care m-au încurajat să merg înainte. Împărtășesc acest lucru cu tine pentru că, dacă dorești să îți transformi experiența cu Dumnezeu, este foarte probabil ca și tu să trăiești aceleași lucruri. Se întâmplă așa nu pentru că Dumnezeu ne-ar predestina eșecul, ci pentru că vechile noastre obiceiuri de a răspunde fără a gândi sunt adânc înrădăcinate în ființa noastră. E nevoie de mult exercițiu pentru a învăța nu doar să gândim înainte de a acționa sau a vorbi, dar și să-L întrebăm pe Dumnezeu ce ar trebui să facem în orice situație. Câteodată, avem nevoie de acele eșecuri repetate pentru a învăța să nu ne încredem în propria înțelepciune și să ne punem nădejdea în înțelepciunea și știința lui Dumnezeu. Pe Dumnezeu nu-L interesează atât de mult eșecurile noastre pe cât Îl interesează ce facem cu ele. Mergem la El pentru a învăța din încercările noastre ratate cum să ne iubim soțiile? Ne redresăm și încercăm din nou? Asta Îl interesează pe El cu adevărat, pentru că știe că, dacă nu renunțăm, în cele din urmă vom avea succes – și că acel succes va da naștere la un succes și mai mare.

Am găsit câteva lucruri care m-au ajutat în această luptă. Cel mai important era controlul asupra timpului meu. Prin schimbarea stilului de viață și prin reducerea la minimum a consumului necesar vieții, am scăzut costul vieții și asta a însemnat că a trebuit să muncesc mai puțin. Astfel, aveam mai mult timp pe care să îl investesc în familia mea – în căsnicia mea.

REAPRINDEREA PASIUNII

Am început să fac toate acele lucruri pe care obișnuiam să le fac când eram îndrăgostiți. Oricum, am descoperit că ceea ce faci atunci când ești îndrăgostit este ușor. Ceea ce faci atunci când iubești, dar nu mai ești îndrăgostit este mult mai greu, pentru că nu mai există acel val de sentimente bune care să funcționeze ca un catalizator al negării de sine. Am început să fac lucrurile așa cum le făceam pe vremea când eram prieteni

“Ăsta-i bărbatul meu!”

și mă întrebam de ce Sally nu era mai receptivă – la urma urmei, făceam ce voia, nu? Am ajuns la concluzia că Sally este destul de isteată. Aștepta să vadă dacă sunt constant și demn de încredere. Mai crezuse despre mine și mai înainte, când eram prieteni, că eram Domnul Perfecțiune și își dăduse seama, după ce se măritase cu mine, că nu eram așa de grozav. Soția ta s-ar putea să privească și să aștepte o vreme, pentru a vedea dacă ești schimbat cu adevărat. Cea mai bună metodă este să faci ceea ce Dumnezeu îți cere și să nu te îngrijorezi în privința rezultatelor. Lasă-le în întregime pe seama lui Dumnezeu.

NICIODATĂ NU E PREA TÂRZIU!

Câțiva dintre soții pe care i-am consiliat nu au o poveste de curtenie cu soțiile lor de care să-și aducă aminte. Dorința, nesiguranța, sau alt bagaj emoțional au fost cele care i-au împins unul în brațele celuilalt. Este cazul lor lipsit de speranță? Deloc! Am auzit spunându-se că, alături de Hristos, nu este niciodată prea târziu să avem o copilărie fericită. Același lucru este valabil și pentru curtenie. Cu Hristos, nu e niciodată prea târziu să aplici principiile Sale la căsnicia ta. Atunci când noi, bărbații, începem să ne concentrăm asupra a ceea ce Hristos vrea ca noi să gândim, să simțim, să spunem sau să facem cu soțiile noastre, mai degrabă decât să ne concentrăm asupra a ceea ce trecutul nostru ne-a programat să facem, atunci putem aduce cerul pe pământ pentru prima oară.

Cheia constă în a încerca să înțelegi ce a făcut-o pe soția ta să se simtă neiubită și să nu mai faci acel lucru și, în același timp, să descoperi ce o face să se simtă prețuită și să începi să faci acele lucruri. Vei descoperi probabil, ca și mine, că renunțarea la sine de care e nevoie sapă adânc și, la început, vei simți că eșuezi de mai multe ori decât câștigi. Dar dacă vii din nou și din nou la Dumnezeu și dacă încerci ceea ce îți sugerează El, succesele tale vor depăși în cele din urmă greșelile grosolane.

DIN NOU IREZISTIBILĂ

Ia ghiciți, băieți! Funcționează! Știu ce vă spun – a mers în dreptul meu! Dar a funcționat în sens invers. Am crezut că acțiunile mele vor reaprinde dragostea ei pentru mine, dar, în schimb, ele au reaprins dragostea mea pentru ea, lucru care a avut drept efect o reînviere a flăcării dragostei

din inima ei. Atunci când m-am purtat cu ea ca și când ar fi fost irezistibilă, ea a devenit treptat irezistibilă din nou. Sclipirea dragostei s-a întors în viața noastră. Am început să ne simțim bine împreună. Din nou flirtam și ne jucam. Nu era doar o căutare fizică, ci o îndrăgostire de ea, de ceea ce era Sally – cu personalitatea, cu caracterul și cu gândurile ei. Îmi dau seama acum, cu mult mai mult decât atunci, că acest lucru înseamnă mult mai mult pentru o femeie decât simpla dorință fizică. O femeie vrea să fie iubită, cu adevărat iubită, și prețuită pentru ceea ce este. Acest lucru îi merge la inimă și o face să îi răspundă soțului ei cu admirație, trezește prietenia și încrederea, permițându-i să iubească încă o dată. Funcționează, domnilor, funcționează! Am vrut să strig de pe acoperișul casei – eram din nou îndrăgostiți. Cu adevărat s-a putut întâmpla din nou. Dumnezeu a făcut această minune în viața mea și știu că El o poate face și în viețile voastre.

ĂSTA-I BĂRBATUL MEU!

O durere bruscă, ascuțită, lângă gleznă mă face să sar în picioare pentru a pocni o muscă ce mă sâcăie și o dă pe Sally la o parte.

“Ai fost foarte tăcut cât am stat întinși”, comentează ea. “La ce te gândești?”

“Mă gândeam la tine... la noi, adică. Cum erau lucrurile înainte și cât de bine este acum.”

Ea a zâmbit poznaș. “Mă întrebam ce e în mintea ta când m-ai invitat să ne întâlnim în mijlocul zilei. Ești și acum la fel de neastâmpărat ca întotdeauna.”

“A, și tu nu ești? De ce rânjești asemenea pisicii care a mâncat canarul?”

“Mă gândesc la masa pe care am lăsat-o pentru noi în cuptorul încins.” Mi-a căutat ochii cu timiditate și a continuat: “Am pregătit felurile tale preferate de mâncare.”

“Și ceva special pentru desert?”, am tachinat-o eu.

“Va trebui să aștepti să vezi cu ochii tăi”, spuse ea, sărind în picioare. “Trebuie să mă prinzi ca să afli!”, a strigat ea peste umăr în timp ce alerga spre casă.

Totul părea minunat, dar Sally, ștrengara, mă prinsese în mod intenționat cu pantofii scoși din picioare, lucru care îi dădea ei un avans

“Ăsta-i bărbatul meu!”

considerabil. În cele din urmă, am sărit după ea, râsul nostru risipindu-se peste acea sălbăticie. Nu am prins întreaga panoramă a dragostei noastre până nu am dat buzna în bucătărie, cu sufletul la gură, dar fericit, și am cuprins-o cu brațele mele, dându-i un sărut drăgăstos.

Masa e pusă, iar mâncarea este mai tentantă decât mâncarea din cel mai fin restaurant. Mă uit la Sally, fata pe care am iubit-o toți acești ani, și mă minunez în adâncul meu că astăzi, în viața mea, și nu doar atunci când ne întâlneam, flăcările dragostei încă ard strălucitor. Ea sclipește de dragoste și de bucurie, este o femeie înfloritoare, împlinită. Față în față, ne mai ținem în brațe încă un moment. Se cuibărește aproape de pieptul meu, scoțând un suspin de mulțumire și îmi șoptește: “Ăsta-i bărbatul meu!”

CAPITOLUL 7

“ĂSTA-I BĂRBATUL MEU”

Întrebări pentru introspecție sau discuții de grup

1. Am pierdut bucuriile curteniei cu soția mea?
2. Soția mea ar spune acum: “Ăsta-i bărbatul meu” sau “Ăsta a fost bărbatul meu”?
3. Pe o scară de la A la F, unde m-ar plasa soția mea?
4. Ce a înlocuit-o pe soția mea în gândurile și timpul meu ?
5. Îmi iubesc cu adevărat soția mai mult decât slujba, sportul, prietenii sau lucrarea misionară?
6. Mă sacrific pentru soția mea zilnic?
7. Când mi-am luat ultima oară soția de mână și am mers să ne plimbăm?
8. Când mi-am dat întâlnire cu soția mea ultima oară?
9. Când am ascultat-o cu adevărat ultima oară – pentru a ști ce se petrece în sufletul ei?
10. De ce ar fi nevoie pentru a-mi reaprinde dragostea?
11. Voi întocmi un ghid de reîndrăgostire de soția mea și îl voi urma cu strictețe?
12. O voi trata ca pe o regină în fiecare zi?
13. Sub inspirația Duhului Sfânt, îi voi oferi mici atenții deseori?

Intimitatea: un produs secundar



“Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga.”

– Matei 16:25

Când Phil a venit la mine, mi-am dat seama dintr-o privire că era un bărbat obișnuit să-și atingă scopurile. Venea spre mine foarte încrezător în el însuși, iar fizicul lui îngrijit și bine făcut transmitea forță și vitalitate de sub îmbrăcămintea lejeră, dar scumpă, pe care o purta. Doar părul alb de la tâmpile și privirea cercetătoare și pătrunzătoare îl trădau a fi un bărbat de vârstă mijlocie. Am aflat curând că era un antreprenor de succes, care deținea o serie de firme pe care le vindea întotdeauna cu un profit substanțial. Totuși, pe măsură ce am ajuns să ne cunoaștem unul pe celălalt, a devenit evident că ceva îl tulbura nespus, și nu a trecut mult timp până când problema a ieșit la suprafață.

“Jim, eu... noi... ă, ei bine vreau să spun că... soția mea are nevoie de consiliere.”

Nu era de față nicio soție, dar l-am întrebat: “Care este problema?”

“Atunci când ne-am căsătorit, era foarte afectuoasă, iubitoare, iar dragostea noastră era pasională și fizică.”

“Ce simțai pentru ea atunci?”

Intimitatea: un produs secundar

“Eram atât de îndrăgostit, încât abia dacă mai atingeam pământul cu picioarele, iar din punct de vedere fizic, ei bine, nu ai întâlnit-o încă – când o s-o întâlnești, o să înțelegi. E frumoasă, Jim. Nu i-am putut rezista și nici măcar nu am încercat asta.” O mină mohorâtă i-a înnorat deodată fața și entuziasmul i-a fugit din priviri, în timp ce dădea mână din cap. “Acum e rece, rezervată, la locul ei și, sincer ți-o spun, absentă.”

“Deci tu vrei să-mi spui că la un anumit moment voi doi ați împărtășit o viață de iubire fantastică și o intimitate adevărată – nu doar o unire fizică, și că ați stabilit cu adevărat legături între voi la mai multe niveluri?”

“Exact așa, Jim! A fost atât de minunat, o relație care ne-a adus atâta satisfacție, și acum s-a transformat în ceva teribil de urât. Ai putea să vorbești tu cu Sherry... știi tu, s-o faci să se schimbe?”

“Ar vrea să vorbească cu mine?”

“Da, cred că ar vrea.”

“E în regulă. Ce-ai zice să ne întâlnim mâine după-amiază?”

“Ar fi perfect!”

“Phil, vreau să înțelegi că eu nu particip la această întâlnire nici în calitate de avocat al tău, nici de adversar. Eu nu o să fac altceva decât să pun întrebări și dau sugestii, bazându-mă pe experiența mea căpătată din consilierea multor alți cupluri, din propria mea căsnicie și, lucrul cel mai important, din modul în care înțeleg eu călăuzirea Duhului Sfânt. Eu caut soluții inspirate de Dumnezeu și știu că Dumnezeu dorește ca tu și Sherry să aveți o relație fantastică la toate nivelurile. Totuși, soluțiile Lui nu sunt întotdeauna cele la care ne așteptăm noi.”

“Nu-ți face griji în privința noastră, Jim. Și eu și Sherry vrem ca relația noastră să se îmbunătățească. Se pare doar că nu suntem în stare să rezolvăm problema singuri.”

DESCHIDEREA

După-amiaza următoare, am ieșit toți trei la o plimbare. Le-am explicat amândurora că ce aveam să facem noi era să căutăm soluții, iar, dacă erau menționate probleme, asta era doar în contextul căutării de soluții. “Nu-mi trebuie prea mult timp ca să-mi dau seama care sunt problemele voastre, așa că, dacă veți începe să le menționați de mai multe ori, o să vă amintesc că suntem aici ca să căutăm soluții.” În plimbarea noastră, tocmai

ajunseserăm pe o ulicioară drăguță de țară, iar razele soarelui se reflectau în lăcustele care, la trecerea noastră, săreau în pajiștea de un verde strălucitor care se întindea de-a lungul drumului. Flori de câmp delicate și un gard vechi de piatră înfrumusețau pajiștea. Natura părea că încearcă să dea tot ce are ea mai bun ca să le transmită lui Phil și lui Sherry pacea și dragostea Creatorului ei. Dar conflictul care stătea ascuns sub aparența vieților lor părea să-i facă insensibili la splendida după-amiază.

“Sherry”, am început eu, “Phil mi-a spus că voi doi aveți o problemă în legătură cu intimitatea, că tu ești rece și indiferentă față de el.” S-a întors cu fața spre mine, zburlită și ostilă, și nu mi-a fost greu să-i descifrez privirile. Care spuneau deslușit: “Ai grijă, domnule! Tu nu știi ce se petrece între mine și el, și dacă întreci măsura și îi iei partea, o să ai necazuri cu mine!”

În acel moment, îmi doream ca ea să știe cât de mult simțeam împreună cu ea, să știe că eram aliatul ei care căuta o soluție, și nu adversarul care o condamna și că, totuși, nu puteam să încep cu blândețe. Trebuia să fiu direct. Se așternuseră multe asupra căsniciei lor. De prea multe ori își reprimaseră sentimentele și gândurile, pretinzând că totul este în regulă, când, de fapt, nu era. De prea multe ori această femeie, stimată doamnă, își deschisese inima încercând să găsească o soluție, doar pentru a sfârși rănită și respinsă. Ceva trebuia să se schimbe de data aceasta. Am simțit că Dumnezeu mă conducea în abordarea mea. I-am privit cu atenție fața pentru a găsi câteva indicii și mi-am dat seama că expresia ei ostilă era, în realitate, o mască ce îi ascundea tristețea și rănila – o măsură de protecție care să-i țină sub control vulnerabilitatea. Avea nevoie de un imbold slab pentru ca adevărul să iasă complet la iveală. Așa că, rugându-mă în inima mea, am întrebat-o: “Sherry, e adevărat? Ești indiferentă, distantă și rece cu Phil?”

“Da! Da, sunt rece!”, a lăsat ea să-i scape, cu o durere evidentă în expresia ei. În clipa imediat următoare, aceasta s-a schimbat, de parcă umilința de a fi considerată inadecvată îi inundase fața. Am așteptat ca emoțiile ei să se schimbe din nou. A urmat mânia, așa cum se întâmplă de obicei. Experiența m-a învățat că, odată cu mânia, la suprafață iese și adevărul, iar Sherry nu făcea excepție de la această regulă.

Intimitatea: un produs secundar

“Și dumneavoastră ați fi rece dacă v-ar trata așa cum mă tratează pe mine! Chiar vreți să știți de ce sunt rece?” Pe fața ei se citea provocarea, de parcă ar fi vrut să spună: “Vă provoc să îmi cereți să vă spun adevărata poveste.” Era exact lucrul pe care îl așteptam și pentru care mă rugasem.

“Bineînțeles! Ia-ți cât timp crezi tu că ai nevoie pentru asta. Phil și cu mine nu te vom întrerupe. Spune-mi exact cum au ajuns lucrurile să fie așa cum sunt astăzi.” Am aruncat o privire spre Phil și am observat că nu mai era atât de liniștit.

“De la început?”

“De oriunde vrei să începi, e numai bine.”

VARIANTA EI

“Am fost împreună mulți ani, domnule Hohnberger, mulți ani. În perioada de curtenie, când ne dădeam întâlniri, era... ca-ntr-un basm sau ceva asemănător. Adică, el era prințul meu care venise să mă ia și să mă ducă undeva unde să trăim fericiți până la adânci bătrâneți. Mă trata cum nimeni – și când spun nimeni, înseamnă chiar nimeni – nu mă mai tratase vreodată. Mă respecta. Îi păsa de ideile mele, de țințele mele, chiar și de visele mele prostesti. Cu el, puteam să fiu eu însămi fără să-i pierd dragostea. Eram atât de fericită!” Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce continua. “În luna de miere, a fost pură bucurie. După aceea, trăiam pentru momentele în care eram împreună. Nu aveam nevoie de nimic altceva decât de el și toate necazurile și grijile dispăreau”, a spus ea amar, printre suspine.

“Obișnuia să mă încurajeze în orice aș fi încercat să fac; el era tăria mea, care mă sprijinea întotdeauna. În ochii lui, nu puteam greși. El mă considera perfectă. Eu știam mai bine care era realitatea, dar era atât de plăcut să mă simt atât de prețuită.” A făcut o pauză să-și sufle nasul și să-și șteargă lacrimile. “Însă toate aceste lucruri se întâmplau cu mulți ani în urmă. Tot ce aud acum sunt critici și nemulțumiri. Își iese din pepeni dacă nu gândesc, acționez sau reacționez așa cum consideră el că ar trebui. Este un om ocupat și de succes și trăim o viață îmbelșugată, dar el niciodată nu are timp să repare lucrurile din jurul casei sau să petreacă timp cu copiii. Și atunci când, cu riscul unei explozii de nervi din partea lui, îl încurajez să petreacă timp cu mine sau, cel puțin, cu copiii, este de acord,

însă niciodată nu se ține de cuvânt. Nu vă pot spune cât de înjositor este să vezi că ai trecut de la a fi numărul unu pe lista lui de priorități la a te situa undeva sub știrile de seară sau navigatul pe internet. Aș vrea să iau un ciocan și să fărâm monitorul ăla. Simt că parcă computerul lui este o altă femeie, care îmi fură soțul de lângă familie și de lângă mine.

O, da, îmi aduce flori de ziua mea de naștere sau la aniversarea noastră, dar lipsa de atenție din partea lui tot restul anului mă face să mă simt, atunci când sunt cu el, de parcă aș ieși în oraș la prima întâlnire cu un necunoscut – nu că am mai ieși în oraș. Desigur, mergem la o pizzerie sau la un fast-food atunci când nu avem timp să gătim sau când suntem plecați în călătorie, dar nu îmi mai aduc aminte când a fost ultima oară când am mâncat în oraș, doar noi doi, într-o atmosferă romantică. Și fiindcă tot veni vorba de romantism, el are îndrăzneala să vă spună că nu manifest interes față de el. Aș manifesta interes față de bărbatul potrivit. Am nevoi și dorințe ca orice altă femeie, dar dați-mi voie să vă spun, trec uneori zile fără să purtăm o conversație ca între doi adulți. Îi plăcea să stea de vorbă cu mine, să mă ia de mână în timp ce ne plimbam sau conducea mașina și să mă ia în brațe fără niciun motiv.”

“Când încerc să te iau în brațe, te înțepenești ca o scândură”, a intervenit Phil defensiv.

“Te rog, las-o pe Sherry să spună povestea în felul ei”, i-am reamintit.

“Da, mă înțepenesc când încerci să mă îmbrățișezi, pentru că, acum, singura dată când mă mai iei în brațe este atunci când ne îndreptăm spre dormitor. Abia dacă ne mai cunoaștem unul pe altul, și tu vrei să-ți răspund după ce m-ai ignorat sau te-ai purtat urât cu mine toată săptămâna? Nu pot și nu vreau! Refuz să distrug ce a mai rămas din respectul meu de sine, angajându-mă într-o activitate care nu se reflectă în restul relației noastre. Nu sunt o prostituată. M-aș da cu plăcere bărbatului pe care îl iubesc, dar el s-a dus undeva și nu-l mai pot găsi”, s-a tânguit ea cu o voce stinsă. După un moment, și-a șters lacrimile cu dosul palmei și a continuat: “Refuz să mai fac dragoste atât timp cât nu sunt iubită sau cât nu mă simt iubită. Domnule Hohnberger, am fost credincioasă jurământului meu de căsătorie, dar nu mai pot continua să merg în direcția spre care se îndreaptă lucrurile.”

CE FACEM ACUM?

Ea își vărsase focul acum și, deși cuvintele ei fuseseră ostile uneori, am simțit în amărăciunea ei dangătul teribil al adevărului. “Phil, a povestit Sherry cum stau lucrurile în căminul vostru?”

“Ei bine, nu stau chiar așa, Jim”, a spus el, agităndu-se. “A exagerat unele dintre detalii.”

“Phil, în afară de câteva detalii mărunte, e situația *cam* așa cum a descris-o ea?”

“Poate, destul de”, a mormăit el, refuzând să se uite la mine.

Mingea se afla acum în terenul meu. Amândoi așteptau sentința mea. “Sherry, vreau să-ți spun ceva. Nu te învinovățesc că ești indiferentă, deloc, și atât timp cât Phil continuă să te trateze așa cum te tratează acum, nici eu nu aș avea o relație intimă cu el!”

Fața i s-a luminat. I se puteau citi cu ușurință gândurile. *Vrei să spui că nu urmează să mi se țină o predică despre datoriile de soție? Vrei să spui că îngrijorările mele sunt îndreptățite? Vrei să spui că am dreptate să simt ceea ce simt?*

“Sherry, nu cred că mai e nevoie să stau de vorbă cu tine. Dacă nu te superi, cred că Phil și cu mine trebuie să continuăm conversația *noastră*.” M-a privit și mi-a zâmbit. Phil avea dreptate într-o singură privință; era într-adevăr frumoasă când nu avea ochii în lacrimi. Cu o privire plină de înțeles aruncată lui Phil, Sherry l-a lăsat în voia sorții și s-a întors din drum.

MIEZUL PROBLEMEI

Phil s-a prăbușit pe o piatră mare din apropiere. “Jim, nu asta aveam în minte atunci când te-am rugat să vorbești cu soția mea în legătură cu lipsa noastră de intimitate.”

“Fii sincer, Phil. Chiar îți doreai să încerc niște metode umaniste prin care să o oblig să se comporte așa cum crezi tu că ar trebui? Eu nu am nicio putere magică care să facă relația voastră să meargă mai bine, dar tu ai! Ea încă mai vrea să te iubească, încă te mai iubește în adâncul sufletului ei, însă e o chestie la fel de sigură ca o ecuație matematică – lipsa intimității pe parcursul zilei este egală cu lipsa intimității noaptea.”

“Jim, nu știu, nici măcar nu înțeleg de ce reacționez așa cum o fac uneori. Ea spune ceva și până măcar să-mi dau seama, mă trezesc că țip la ea. Parcă nu pot să mă opresc.

“Phil, ai lucrat vreodată pentru altcineva? Ai avut vreodată un șef?”

“Desigur, fiecare are unul la un anumit moment în viață.”

“A spus vreodată el sau ea lucruri care te-au iritat, care te-au enervat la culme și care te-au scos din sărite?”

“Da, am lucrat odată pentru un astfel de tip. Era un nenorocit de om – atât de îngust la minte. Era un singur mod de a face lucrurile, în felul lui, iar eu am făcut greșeala de a face să meargă ca uns procesul de dirijare a comenzilor către clienții noștri. A avut un acces de furie teribil. Eu aveam dreptate și toată lumea în afară de șeful meu o știa. M-a pus la punct în fața unei săli pline de colegi de serviciu și m-a făcut să mă simt cât un purice.

“Ce ai făcut? Ai țipat la el?”

“Aveam nevoie de slujba aceea și de salariu, așa că mi-am mușcat limba, dar vreau să-ți spun... de îndată ce am putut, am plecat de acolo și mi-am găsit o slujbă mai bună.”

“Nu crezi că ai nevoie de o soție afectuoasă cel puțin la fel de mult ca de un salariu?”

Fața i-a încremenit într-o expresie ciudată, apoi a izbucnit în râs. “Cred că am fost un prost.”

“Nu, doar om... ca și noi, ceilalți. Vezi, Phil, egoismul e o pornire naturală a noastră, a tuturor. Cu natura asta ne naștem. Dumnezeu ne oferă ocazia de a o schimba și de a ne întări prin El, astfel încât să nu mai răspundem în mod automat la impulsurile firii noastre și să țipăm la soțiile noastre, astfel încât să încetăm să le mai tratăm ultimele pe lista noastră de priorități. Dacă ești dispus să acționezi în felul lui Dumnezeu, vei fi șocat să descoperi cât de repede soția ta nu numai că te va ierta, ci va răspunde din nou la sentimentele tale.

Adevărata intimitate dintre un bărbat și o femeie vine din admirația față de celălalt. Pe măsură ce ne pierdem în admirație unul față de altul, ne-o exprimăm în multe, multe feluri. Rămânem uimiți cum o ființă atât de minunată dorește să fie împreună cu noi și să îi pese de noi. Nu considerăm niciun efort prea mare de făcut dacă aceasta o mulțumește.”

O SOLUȚIE SIMPLĂ

“Phil, va trebui să o curtezi încă o dată. Ea are nevoie să vadă că ascuți de Antrenorul tău divin, că te lași condus de El și că îți ții în frâu temperamentul. Ea are nevoie să vadă că tu filtrezi tot ce faci și spui prin Dumnezeu. Pe măsură ce faci aceste lucruri, El te va îndruma cum să-i atingi inima și, pe măsură ce pui în aplicare ideile acestea ale Lui, ea se va convinge că tu ești cu adevărat interesat de ea ca prietenă – nu pentru ceea ce poți obține de la ea, ci pentru persoana drăguță care într-adevăr este. Atunci când te va vedea depunând eforturi – eforturi adevărate – de a te sacrifica de dragul ei, atunci și numai atunci ea se va simți iubită din nou. Atunci când vei face aceste lucruri, ea te va respecta din nou și se va deschide iar cu dragoste către tine, iar tu vei fi repus în poziția pe care o dețineai: în centrul afecțiunii ei.

Sub acest tip de conducere divină, Sherry va fi în centrul atenției tale, timpul petrecut împreună cu ea va deveni scopul tău, iar conversația cu ea te va satisface mai mult decât conversația cu oricine altcineva. Pe măsură ce Dumnezeu vă va atrage inimile în admirație reciprocă, o dragoste mai mare decât suma părților sale va crește între voi. Exact așa a intenționat Dumnezeu să fie. Intimitatea fizică nu este decât expresia finală a unui astfel de proces, iar Dumnezeu se bucură să ne împărtășească acest instrument atât de minunat, prin care inimile noastre sunt legate împreună într-un act plin de încredere și de grijă reciprocă.”

SCHIMBĂRI CRITICE NEDETECTATE

“Totuși, ceea ce se întâmplă în mult prea multe dintre relațiile noastre este că am pierdut unele dintre acele calități speciale pe care soțiile noastre cândva le admirau la noi. Dintr-un bărbat de care sunt îndrăgostite, ne transformăm într-un bărbat de care sunt îngrijorate. Adesea, ele nu știu cum să-și exprime îngrijorările și, la fel de des, noi nu suntem dispuși să ne ocupăm de ele și să rezolvăm dificultățile în mod onest. Astfel, resentimentele curg ca o apă repede, care erodează și sapă pe dedesubt malul abrupt și delicat al intimității. Întocmai ca malul erodat al unei ape, se poate să nu ne dăm seama de cât de critică a devenit situația, decât atunci când malul se prăbușește și ne aruncă în apele crizei conjugale.

Phil, ca și în cazul majorității bărbaților, eșecul tău de a asculta în mod onest și de a te ocupa de îngrijorările ei legitime te face mai puțin bărbat în ochii ei, iar atunci când ea își pierde respectul față de tine, poți fi sigur că vor urma probleme legate de intimitate.”

“Pot s-o aduc înapoi?”

“Poți, dar totul depinde de dispoziția ta de a nu te mai concentra atât de mult asupra încercării de a obține ceea ce dorești, ci asupra încercării de a deveni un bărbat pe care să-l admire – unul pe care nu doar să-l iubească, ci unul căruia să iubească să i se dea, pentru că este iubită și apreciată. Știi asta, Phil, deoarece căsnicia mea nu a fost întotdeauna cum este astăzi.

Ani de zile, Sally a încercat să mențină o relație bună între noi, să vorbească despre necazurile și încercările ei, iar eu întotdeauna i-am dat la o parte îngrijorările ca fiind lipsite de importanță, protesti ori de-a dreptul nebunești. Însă după ce ne-am mutat în sălbăticie, am avut parte de o trezire bruscă la realitate atunci când am descoperit că niciuna dintre acele poveri pe care încercase să mi le împărtășească nu dispăruse, ci fusese pur și simplu îndesată adânc în inimă și ascunsă acolo. Atunci când am fost, în sfârșit, pregătit să mă ocup de ea în mod onest și să *ascult* cu adevărat ce spune, a trebuit să mă confrunt cu o mulțime de probleme din trecut. Am descoperit că, pentru Sally, timpul meu și cuvintele mele care îi confirmau faptul că sunt atent la ea erau mai importante decât orice altceva. Și asta dintr-un motiv. Îi arătam că țineam la ea ascultând ce avea de zis, și nu prin lipsa mea de atenție. Atunci când nu eram atent, știa, iar mesajul pe care i-l transmiteam era că ea nu merita să fie ascultată – că era proastă și tâmpită – și atunci, de ce ar mai fi vrut să aibă relații intime cu cineva care o considera în felul acela? Doar atunci când era ascultată și apreciată se simțea iubită și prețuită. Atunci când se simțea iubită, intimitatea era un produs secundar care venea ușor. Trebuie să mărturisesc că, față de Sally, am avut o curbă de învățare mult mai mare în ce privește întâmpinarea nevoilor partenerului meu. Pentru că, vedeți, Sally înțelesese în mod intuitiv că eu răspundeam cel mai bine la actele iubitoare de servire și îmi întâmpinase în mod minunat nevoile.

Acum, fiecare persoană este diferită și ce contează pentru Sally sau pentru mine s-ar putea să nu conteze pentru tine sau pentru soția ta. Un

lucru e sigur: fiecare are anumite lucruri speciale la care răspunde. Uneori e vorba de daruri, alteori doar de timp lipsit de întreruperi. Pentru alții, ar putea fi atingerile tandre de dragoste sau o combinație de lucruri. Phil, tu îți cunoști soția. Ce anume din ce făceai tu în perioada curteniei îi plăcea?”

RESTAURAREA ROMANTISMULUI

“Jim, în perioada de curtenie, nu aveam mulți bani și locuiam la malul mării, așa că obișnuiam să mergem desculți prin nisip kilometri întregi și să discutăm despre planurile și visurile noastre. Ea era cea mai minunată, cea mai perfectă femeie pe care o cunoscusem vreodată. Munceam și apoi mergeam la facultate și adesea nu eram disponibil până la apusul soarelui, însă nopțile de vară erau calde, iar ea împacheta niște sandviciuri și niște fructe proaspete pregătite special și mergeam la un picnic la lumina lunii pe plaja pustie, înconjurați de sunetele valurilor și cu milioane de stele deasupra. Primul sărut s-a petrecut sub o lună plină de iulie, cu valurile mării spălându-ne picioarele.”

“Când a fost ultima oară când ai mai avut o astfel de părtășie cu ea, când v-ați mai sărutat pe o plajă luminată de lumina lunii sau când ai mai mers ore în șir alături de ea doar bucurându-te de sunetul vocii ei?”

“Nu-mi mai aduc aminte. Cu copiii și afacerea mea, nu mai avem timp pentru astfel de lucruri. Adică, chestia asta se întâmplă cu toate cuplurile, nu-i așa? Luna de miere se termină și te apuci de poverile vieții de adult.”

“Îți place viața așa cum o duci acum sau te-ai întoarce în timp la vremea de dinainte de a fi bogat?”

“Aș schimba-o pe asta cu cea veche într-o clipă dacă aș putea.”

“Dar soția ta?”

“Știu că urăște orele în care lucrez. Chiar și atunci când lichidez o afacere, am întotdeauna una nouă, uneori mai mult de una, înainte de a o lichida pe cea veche. Ea are tot ce se poate cumpăra cu bani, dar nu e fericită.”

“Asta pentru că tu nu poți fi cumpărat cu bani.”

“Chiar crezi asta?”, a întrebat Phil, cu fața înșeninată.

“Desigur! Ia-ți timp să începi să o curtezi din nou, și căsnicia voastră se va ameliora. Afacerile tale îți fură timpul care este al ei, iar ea le urăște

pentru că acestea o jefuiesc de tine. Dacă vei alege să te predai lui Dumnezeu și să-I permiți să te conducă în curtenia ta reînnoită, nu numai că ți se va îmbunătăți căsnicia, dar vei gusta și puțin din paradisul ceresc.”

UN PAS ÎN DIRECȚIA CEA BUNĂ

“Mulțumesc, Jim! Pun pariu că nu ai prea multe cazuri ca al meu de rezolvat, nu?”

“De fapt, Phil, motivul numărul unu pentru care bărbații vin la mine nu este consilierea spirituală; ei nu vin la mine ca să descopere cum să devină soți sau tați mai buni; nici ca să discute cu mine despre planurile lor de a locui la țară sau de a-și schimba cariera. Nu, motivul principal pentru care bărbații îmi cer sfatul este lipsa de intimitate în căsnicia lor.”

Phil a dat din cap uimit, dar eu am continuat: “Știi că tu înțelegi de cât curaj e nevoie pentru a cere un sfat în această problemă, însă ce nu știi tu este cât de mult mi se bucură inima că Dumnezeu v-a condus, pe tine și pe alți bărbați, să *cereți* un sfat. Această experiență, deși uneori e dificilă...”

“Poți s-o mai spui o dată!”, a intervenit Phil. “Și jenantă.”

“Da, e greu, dar ea demonstrează că Dumnezeu ți-a pregătit inima pentru niște schimbări importante, iar dacă tu ești dispus să cooperezi cu Dumnezeu, experimentarea intimității, așa cum este ea exprimată într-o relație de căsătorie, este pe cale să sufere o transformare radicală în bine.”

ASCULTAȚI!

După ce m-am despărțit de Phil, m-am gândit la niște scrisori pe care le promisem de curând. În încercarea mea de a-i înțelege și ajuta pe cei care au probleme legate de intimitate, le-am cerut câtorva femei pe care le cunosc să le scrie soților lor o scrisoare în care să le vorbească despre căsnicia lor și despre motivele pentru care nu voiau să aibă relații intime. Nu aveam idee cât de usturător de elocvente pot fi aceste femei care jignesc. Am mai descoperit că, deși scriau această scrisoare și mi-o citeau, adesea, erau prea îngrijorate de reacțiile soților lor ca cel puțin să înceapă să i-o citească. Pentru mine, aceasta spune multe despre cât de mult au mers aceste căsnicii în direcția greșită.

O femeie a scris următoarea scrisoare:

Intimitatea: un produs secundar

Îmi aduc aminte de scurta noastră perioadă de curtenie cu un amestec de duioșie și tristețe – duioșie când îmi vin în minte toate eforturile tale de a mă cuceri și tristețe când mă gândesc la cât de repede s-au evaporat ele după căsătorie. Îmi spuneai cum, în persoana mea, simțeai că ai găsit o comoară, iar acțiunile tale îmi spuneau că nimic nu era prea bun pentru mine. Eu, în schimb, credeam că am găsit în tine pe cineva care să mă asculte, să mă înțeleagă și căruia să-i pese de mine. Ne făceam planuri împreună să facem din comunicare o prioritate și am jurat să nu lăsăm ca sentimentele rănite să rămână netratate. Ai promis că vom împărți toate poverile vieții, inclusiv datoriile casnice.

Toate aceste lucruri s-au dus pe nesimțite imediat după luna de miere, iar eu am devenit un obiect care trebuia să joace un anumit rol în viața ta. Dintr-odată, comunicarea s-a acrit, sentimentele rănite nu au mai contat, iar tu ai început să dai pe față o irascibilitate și o iritare pe care nu le văzusem în perioada de curtenie. Te plângeai cu amărăciune că nu-ți place să ți se ceară să ajuti la datoriile casnice și am aflat curând că trebuia ca eu să duc orice povară pe care tu nu voiai să o duci, inclusiv încărcătura emoțională a căsniciei. Așteptai de la mine nu doar să îți satisfac nevoile, ci să le și anticipez, fără ca eu să am vreunele.

Nu aveam voie să am propriile mele sentimente sau idei, decât dacă ele nu erau în conflict cu ale tale. Adesea, mă simțeam foarte nesigură când vedeam că tratai funcționarele și casierele cu mai multă considerație decât primeam eu, în calitate de soție a ta. Extrem de nesigură, am tânjit după acceptare din partea ta și singurul moment în care puteam fi sigură că primesc un răspuns tandru de la tine era atunci când făceam dragoste. Se părea că singurul mod în care puteam obține o măsură de acceptare din partea ta era să încerc să te satisfac din punct de vedere fizic, iar nevoile mele emoționale m-au făcut să îți stabilesc foarte puține limite în această privință. Însă, în timp ce tu păraai fericit, eu sufeream din ce în ce mai mult la nivel emoțional, deoarece căsnicia noastră părea că se întemeiază aproape exclusiv pe relația sexuală, iar această intimitate, de una singură, era atât de superficială.

Apoi, totul s-a schimbat odată cu sarcina mea și cu pierderea ei. Stoarsă din punct de vedere emoțional, nu am mai avut puterea să te satisfac fizic, și singurul aspect în care eram acceptată s-a transformat într-un punct nevralgic al relației noastre, un amestec de cerere și dispreț. Nu e vorba că nu m-aș fi străduit îndeajuns. Am încercat tot ce mi-a trecut prin minte, de la cărți cu metode de îmbunătățire a relației intime până la testosteron. Am încercat să strâng doar din dinți și să fac dragoste, dar nimic nu a dat rezultate și, într-un final, mi-am dat seama că nu te-aș putea satisface fizic îndeajuns de mult – nicio femeie nu te-ar putea satisface fizic îndeajuns de mult – ca tu să devii o ființă umană atentă și sensibilă.

Acest eșec m-a condus la Dumnezeu și am descoperit că multe dintre ideile pe care le aveam despre El erau eronate. Am început să-L pun la probă pe Dumnezeu în mod personal și am descoperit că El nu era interesat de rolul pe care îl puteam juca, ci El mă iubea. În loc să mă disprețuiască din cauza rănilor adânci și purulente ale inimii mele, El m-a adus mai aproape de El și, pe măsură ce am început să mă predau fără rezerve Lui, nevoia mea după dragoste și acceptare a fost împlinită. Am învățat că pot fi o persoană și o soție fericită chiar dacă am o căsnicie mizerabilă.

Nu mai simt nevoia să mă “repar” emoțional prin satisfacerea poftelor tale fizice, iar încercările noastre de a face dragoste din ultima vreme mă lasă cu sentimentul că sunt murdară și folosită. Cum poți să mă tratezi ca pe cel mai mare dușman al tău toată ziua sau, mai rău, să mă ignori pur și simplu ca persoană și, apoi, să te aștepti ca noaptea eu să fac dragoste cu tine plină de entuziasm? E ceva ce nu înțeleg și care mă umple de repulsie.

Îți cer să nu te mai concentrezi asupra laturii fizice a relației noastre și să înveți de la Isus cum să fii un salvator în căminul nostru. Doresc cu ardoare ca tu să-L găsești pe Isus într-un mod care să-ți schimbe caracterul și care să ne facă să fim niște parteneri adevărați. Doresc cu ardoare ca experiența noastră de a fi “un singur trup” să fie urmarea unei experiențe de a fi “o singură inimă” în Dumnezeu – nu un substitut ieftin. Deși, de formă, ai fost de acord cu această idee, totuși nu ai urmat-o din toată inima. Te rog, învață

Intimitatea: un produs secundar

de la Dumnezeu cum să fii atent, tandru și delicat în mod constant. Lasă-L să ne lege inimile cu dragostea Sa neegoistă. Lasă-L să refacă bucuriile pierdute ale perioadei noastre de curtenie. Inima mea a fost cândva a ta – poate fi din nou. Dacă ai face asta, ai descoperi în mine o parteneră gata să-ți răspundă cu inima și cu trupul.

Este aceasta și situația ta? Dacă da, Dumnezeu cerurilor are nevoie doar de cooperarea și consimțământul tău de a-ți lăsa trecutul în urmă. Înțelepciunea Sa așteaptă interes din partea ta. Isus este alături de tine, oferindu-ți harul Său care te sprijină să mergi mai departe. Această scrisoare nu este doar un apel, ci și o recomandare pentru majoritatea dintre noi care suntem soți.

O altă femeie a scris: “Ce nu par să înțeleagă bărbații este că toată această înțelepciune convențională în legătură cu ce vor femeile este greșită. O, da, toate suntem atrase de aceleași lucruri de bază în ce privește aspectul fizic, dar ce îl face pe un bărbat cu adevărat irezistibil este un caracter moral puternic și un autocontrol de nezdruccinat. Cu un astfel de bărbat, putem da frâu liber sentimentelor noastre, ne putem relaxa, fără să ne îngrijorăm cu privire la reacțiile lui. Mai mult decât oricare alt factor, *emoțiile schimbătoareucid intimitatea la orice nivel.*”

AUTOMATE?

Auzim ce spun soțiile noastre? Soluția este simplă. Întrebarea este: Vom urma soluția lor?

Femeile sunt diferite de noi, și totuși, cumva, după ce suntem atrași de ele tocmai datorită acestor diferențe, ne căsătorim cu ele și ne așteptăm ca ele să ne semene întru totul, iar aceasta nu merge. Devenim insensibili și avem atitudini greșite, și apoi ne întrebăm de ce lipsește intimitatea din relațiile noastre. Hristos ne-a încurajat să ne iubim soțiile cum a iubit El biserica, iar el a iubit biserica până la moarte. A tot dat de la El până când nu a mai rămas nimic de dat, și dacă nu vă iubiți soțiile în acest fel, nu vă îndepliniți rolul de soț conform Bibliei.

Unii soți au prins ideea că soțiile lor răspund la afecțiune și la căldură, așa că le oferă aceste lucruri ca să obțină ce vor. Însă soțiile noastre nu

sunt automate de dulciuri, în care să introducem din când în când monedele noastre de cuvinte frumoase sau fapte amabile pentru a obține “batonul dulce”. O soție își dă întotdeauna seama când este folosită – când o umpli de “monede” așteptând să primești ceva de la ea. Își mai dă seama și când un soț asemenea lui Hristos o prețuiește. Orice motivație, în afară de cele care te animă atunci când trăiești condus de Dumnezeu și pentru soția ta, este ieftină și scurtcircuitează orice ar putea și ar trebui să fie între voi.

FACEȚI DRAGOSTE TOATĂ ZIUA!

Am cunoscut o altă femeie, căreia îi voi spune Laura. Soțul ei, Brian, dorea ca eu să îi readuc aminte de datoria ei de a-i îndeplini dorințele fizice. În fața unei astfel de cereri, mi-am dat seama imediat că, probabil, nu Laura era problema. Totuși, am fost de acord să mă întâlnesc cu ei, sperând că îi voi putea ajuta să găsească soluția pentru a repara lucrurile.

Laura era asemănătoare multor femei care trec prin situații similare. Era deschisă și onestă și destul de convinsă că lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată.

“Domnule Hohnberger, după mulți ani de frustrări, am ajuns la concluzia că pot alege să fiu ‘fericită’ în căsnicia mea lipsită de dragoste de dragul copiilor. Soțul meu vrea să manifest interes pentru latura sexuală a relației noastre, dar eu nu mă aleg cu nimic din asta. De multe ori durează doar câteva minute și, după ce el este satisfăcut, gata. Nu-l interesează deloc să mă satisfacă și pe mine. Am renunțat la ideea de a mă alege cu ceva din acest act.”

Mai târziu, când am discutat cu Brian între patru ochi, i-am explicat că a face dragoste nu este ceva ce se întâmplă noaptea, ci este ceva ce se întâmplă pe tot parcursul zilei și culminează noaptea, dar mi-am dat seama că nu-l impresionase prea mult ceea ce îi spusese. L-am încurajat să petreacă timp împreună cu Laura, cel puțin o oră, pentru a vorbi, a fi tandru și a face actul sexual plăcut și pentru ea.

“Decât să trec prin toate astea, aș putea la fel de bine să agăț o fată care face trotuarul pentru o partidă de sex oral”, a ripostat el.

“Cu atitudinea asta”, i-am răspuns eu, “trotuarul este singurul loc în care vei mai fi binevenit, sau cel puțin banii tăi vor fi.”

Intimitatea: un produs secundar

Mi se pare greu de analizat o astfel de duritate, dar, din păcate, există femei care trebuie să se confrunte cu ea tot timpul. Am cunoscut odată o femeie atrăgătoare și care arăta destul de bine, și ea mi-a mărturisit că bărbatul ei insistă să stingă lumina atunci când se dezbracă, pentru că nu mai arată la fel de bine ca atunci când s-a căsătorit cu ea. Altă femeie mai în vârstă mi-a povestit că sărutul pe care l-a primit în ziua nunții a fost singurul din toată căsnicia ei; și avusese patru copii!

Bărbaților, ce e în mintea noastră? Cum putem să ne comportăm în felul acesta? Nu vorbesc de îmbunătățirea tehnicii voastre de a face dragoste – deși este loc și aici pentru asta – vorbesc de îmbunătățirea dragostei voastre! Adevăratei dragoste îi pasă de celălalt mai mult decât de sine. Adevărata dragoste nu devalorizează oamenii. I-am spus bărbatului care îi cerea soției să închidă lumina că avea noroc că încă mai făcea dragoste cu el. Eu, unul, n-aș mai dormi în aceeași cameră cu cineva atât de crud. Frumusețea și atracția înseamnă mult mai mult decât calitățile pielii – ele vin din interiorul unei persoane și din unirea a două inimi.

E POSIBIL?

Singurul lucru care făcea situația lui Brian și a Laurei fără speranță era lipsa dorinței de schimbare. Nu trebuie să fie așa. Adesea, poștașul ne aduce vestea proastă că, în ce privește unele cupluri pe care le-am consiliat, eșecul continuă, însă alteori... ei bine, citiți mai departe ca să vedeți ce vreau să zic.

Dragă Jim,

Îți mai aduci aminte de mine? După atâția ani de vremuri grele, nu știu cum să-ți descriu mai bine ce a devenit căsnicia noastră, prin urmare cred că va trebui să folosesc cuvântul pe care eu îl folosesc din ce în ce mai des – al nouălea cer!

N-o să-ți vină să crezi ce schimbări s-au petrecut în viața noastră. Soțul meu și-a vândut afacerea, Jim – A VÂNDUT-O! N-am crezut niciodată că o să ajung să trăiesc ziua în care el să nu mai conducă nicio afacere și să-și ia pur și simplu timp liber, însă a făcut-o; a făcut-o ca să învețe să umble alături de Dumnezeu și ca să petreacă timp cu mine. M-am simțit ca o văduvă al cărei soț a revenit

miraculos la viață. Trecuse atât de mult timp și trebuie să mărturisesc că, la început, am fost neîncrezătoare și mă întrebam ce anume îmi ascundea. M-am gândit că o fi bolnav în fază terminală și nu vrea să-mi spună, dar el era, pentru prima dată de când ne-am căsătorit, interesat de mine. Astăzi, trăiește ca să petreacă timp cu mine așa cum o făcea atunci când ne întâlneam. Sunt atât de fericită. Aș vrea ca fiecare femeie să aibă un bărbat ca el.

Am avut dificultățile noastre, lupte de dus, și știu că nu e întotdeauna ușor. De exemplu, eu nu am avut niciodată un libido atât de mare ca al lui și, din punctul de vedere al relației intime, pot să simt ceva sau nu. Așa cum era el înainte, mai mult nu simteam. Însă s-a schimbat cu totul. Nu mă mai presează și nu mă mai face să mă simt vinovată pentru că nu-l satisfac. În schimb, îi pasă cu adevărat de mine – de mine ca persoană! La început, l-am testat o perioadă. Voiam să văd dacă într-adevăr nu se mai concentrează asupra laturii fizice a relației noastre sau dacă doar mă manipulează. Nu-mi venea să cred! Într-adevăr, el nu se mai concentrează să obțină ceea ce vrea. Și, Jim, lucrul uimitor este că, deoarece el este atât de atent, de tandru și de delicat cu mine, descopăr că și eu îmi doresc, la rândul meu, să fiu foarte sensibilă la nevoile sale fizice, tocmai pentru că sunt diferite de ale mele. S-ar putea să nu ne potrivim întotdeauna perfect, dar ne apropiem unul de celălalt în loc să ne îndepărtăm, iar acest lucru îmi face inima să cânte.

Însă cel mai bun, absolut cel mai bun lucru care s-a întâmplat este că el se schimbă pe interior. Probabil că ar fi jenat să știe că ți-am spus asta, însă astăzi e un bărbat diferit. Cu ajutorul lui Hristos, a lucrat la slăbiciunile sale de caracter și, deși nu este perfect, eu sunt încântată de schimbări. Îmi doresc mai mult decât orice ca el să se apropie și mai mult de Hristos și să continue să crească și să biruiască. Îl admir atât de mult. El se străduiește și, prin puterea lui Dumnezeu, reușește să se schimbe mai mult decât am crezut eu vreodată că e posibil.

Știi, Jim, când văd toate eforturile pe care le depune și modul în care se schimbă pe dinăuntru, descopăr că îmi este aproape imposibil să opun rezistență la vocea lui Dumnezeu care vorbește inimii mele.

Intimitatea: un produs secundar

Zilele noastre dificile de luptă au dus la o renaștere a dragostei și tandreții. Dumnezeu este bun. Cum am spus mai înainte, trăiesc în al nouălea cer.

Îndrăgostită din nou,
Sherry

Aceasta poate fi scrisoarea soției tale dacă te lași condus de Dumnezeu ca să împlinești adevăratele ei nevoi. Adevărata dragoste dumnezeiască și tăgăduitoare de sine este rădăcina relației fizice. Atunci când căutăm doar satisfacție fizică în relația noastră, în general vom avea parte de eșec, însă atunci când căutăm să iubim în mod dezinteresat, altruist, intimitatea fizică iese aproape întotdeauna clocotind la suprafață, ca un produs secundar al dragostei. Dacă vei începe să experimentezi acest lucru, te vei bucura de o pregustare a cerului, nu din cauza produselor secundare, ci datorită faptului că vei fi din nou îndrăgostit de femeia minunată cu care te-ai căsătorit. A fost minunată atunci când te-ai căsătorit cu ea. Poate fi din nou.

CAPITOLUL 8

INTIMITATEA: UN PRODUS SECUNDAR

Întrebări pentru introspecție sau discuții de grup

1. Îmi iubesc soția din motive egoiste? Sau o iubesc pentru ceea ce reprezintă ea?
2. Îmi iubesc soția așa cum un băiețel iubește cornetul de înghețată sau așa cum Hristos își iubește poporul?
3. Mă port urât cu soția toată ziua, considerând că ea trebuie să mi se supună, și apoi mă aștept ca ea să fie plină de entuziasm când facem dragoste noaptea?
4. Petrec mai mult timp cu ziarele, revistele, internetul, e-mailul sau radioul decât cu soția mea? Îmi iau în mod constant timp pe parcursul zilei pentru a comunica în mod deschis?
5. Îmi tratez soția în mod regulat ca pe o regină?

BĂRBAȚI PUTERNICI

6. Îi deschid ușa, o ajut să se îmbrace cu haina, o sun sau îi aduc flori, felicitări sau cadouri fără nicio ocazie specială? O îmbrățișez, îi spun că e drăguță, îi laud mâncarea, fac lucrurile pe care mi le cere să le fac?
7. Sunt răbdător atunci când face greșeli sau când face lucrurile altfel decât le-aș face eu?
8. Știe că fac aceste lucruri pentru că o iubesc, și nu ca să obțin “batonul meu dulce”?
9. Ar spune soția mea că sunt îndrăgostit de ea sau că o iubesc?
10. Voi face eu din ea iarăși lucrul cel mai prețios din viața mea?
11. Sunt gata să fac schimbări în mod onest acolo unde este nevoie de ele?

“Sunt alături de tine – punct!”



Și iată că Eu Sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.

– Matei 28:20

Niciun sunet diferit sau neobișnuit nu trăda insistența celui care suna. Putea să fie un apel telefonic oarecare, dar nu era. Era fiul meu Matthew! La nouă dimineața, în data de 7 octombrie 2004, nu știam că încerca să dea de mine de mai bine de o oră. Am ajuns să asociem trăitul în sălbăticie cu companii telefonice nesperioase. Este o neplăcere pe care am învățat să o suportăm, dar care nu ne place. În această dimineață în special, ea adăuga stres la ziua fiului nostru mai mic Andrew – o zi care deja promitea să fie destul de stresantă!

“Tată, Andrew și Sarah se îndreaptă către spital. I s-a rupt apa! Poți veni?”

“Spune-i lui Andrew că suntem pe drum și că rugăciunile noastre îi însoțesc!”

Am făcut o dezordine teribilă înșfăcând acele lucruri care erau esențiale, cum ar fi portofelele, hainele și camerele de filmat. Am parcurs într-un suflet cei 80 de kilometri de drum de piatră din sălbăticie, care stăteau între noi și cei pe care îi iubeam, față de care ne luaserăm un angajament și cărora le făcuserăm o promisiune pe toată viața. Vedeți, esența posturii de părinte este angajamentul pe care ni-l luăm față de ei,

prin care le spunem: “Sunt alături de tine – punct! Nu contează cât de în vârstă ești, dacă îți duci viața într-un mod cu care sunt de acord sau nu; în vremuri bune și în vremuri rele, sunt alături de tine! De când te-ai născut până când voi muri, o să fiu alături de tine.” Acest angajament de a fi alături de copiii mei este acela care m-a mișcat atât de mult, pe parcursul acelor aparent fără de capăt kilometri care ne despărțeau, pe mine și pe Sally, de nașterea primului nostru nepot.

Să fiu alături de copiii mei a însemnat să mă asigur că le sunt alături atunci când au bătut primul cui, când au doborât primul copac și când au copt prima felie de pâine. A însemnat să stau treaz până târziu atunci când s-au întors de la prima lor întâlnire și să fiu acolo pentru ei atunci când s-au întors de la prima zi de muncă. Lui Andrew îi fusesem alături în toate aceste momente și în multe altele. Pentru acest eveniment atât de important, ne anulaserăm toate întâlnirile timp de două săptămâni înainte și două după data când Sarah trebuia să nască – doar ca să fim acolo pentru a le împărtăși bucuria și a-i sprijini în orice necaz.

Am ajuns în sfârșit și am fost conduși în salon, la numai 10 minute după nașterea micuțului Landon James. Stătea în pătuțul lui, tăcut, dar atent. Însă nu prima întâlnire cu nepotul meu m-a captivat, ci Andrew! Andrew stătea aplecat asupra fiului lui, ținându-i strâns mânuțele în mâinile lui, cu ochii pironiți în ochii lui Landon. O liniște sacră învăluia încăperea. Intensitatea legăturii care se crea între acel copil și tatăl lui era palpabilă. Când, în sfârșit, s-a ridicat și s-a uitat la mine, cred că am văzut în ochii lui noua încărcătură de responsabilitate, povara necunoscutului, amestecată cu bucuria dragostei la intensitate maximă – o celebrare a ceea ce reprezintă, poate, cel mai mare dar pe care Dumnezeu l-a dat familiei omenești – abilitatea de a ne reproduce după propria asemănare.

Când privirile ni s-au întâlnit, nu mi-am putut stăpâni lacrimile, deși am încercat. Privirea lui transmitea ceea ce cuvintele nu putea transmite. Mie, privirea lui îmi spunea: “Doamne, ajută-mă să fiu pentru Landon James ceea ce Tu ai fost pentru mine.”

ANGAJAMENT NECONDIȚIONAT

N-am putut să nu-mi aduc aminte de prima dată când am devenit tată. Nu înțelegeam ce înseamnă să fii tată. Nu-mi dădeam seama de

“Sunt alături de tine – punct!”

angajamentul de care era nevoie pentru a obține rezultatele dorite. Eram complet pregătit să-i ofer un cămin confortabil, mâncare și îmbrăcăminte, o educație superioară și un mediu social bun. Credeam că asta însemna a fi tată.

De-abia când m-am mutat în sălbăcie și am petrecut timp de calitate cu Dumnezeu am ajuns să înțeleg într-un mod nou și cu totul diferit ce înseamnă să fii tată. Am descoperit ce înseamnă să fii tată pe măsură ce am învățat cum e să ai un Tată ceresc – acela la care Biblia face referire cu apelativul Ava (Tată)⁵² – un tătic, pe care te poți bizui că va fi alături de tine.

De-abia atunci când am ajuns să-L cunosc eu însumi pe Dumnezeu, la vârsta de mijloc, am înțeles ce înseamnă cuvintele “Dumnezeu este alături de mine”. El îmi este alături indiferent dacă eu cooperez cu El sau dacă mă opun Lui. El mă iubește la fel, indiferent de ce aș face. El este Ava al meu, Tăticul Dumnezeu. El nu numai că mă iubește, dar își și demonstrează această dragoste prin îndrumările și sfaturile pe care mi le dă. El nu vine niciodată nepoftit, și totuși nu mă abandonează niciodată, este întotdeauna lângă mine și îmi suportă incredibil de mult eșecurile, concepțiile greșite, prostia și rebeliunea fățișă. El promite: “‘Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.’”⁵³ Așa că putem zice plini de încredere: ‘Domnul este ajutorul meu’.”⁵³ Acesta este angajamentul lui Dumnezeu față de mine și față de tine! Mi-au trebuit ani de zile ca să înțeleg în sfârșit, dar acum încep să-l înțeleg pe Tatăl meu Dumnezeu.

Când stăteam în acel salon de spital, cu lacrimile curgându-mi fără rușine pe obraji, mi-am dat seama că Andrew ajunsese la aceeași înțelegere, și asta la o vârstă mai fragedă decât mine. Oricine putea să vadă angajamentul pe care și-l luase stând alături de fiul său în acele prime minute de viață. Avea să fie alături de Landon James – punct! Acesta e un tată adevărat!

A fi tată este atât de simplu, și totuși atât de profund, încât scapă minții majorității dintre noi, poate chiar datorită acestei simplități. Tindem să credem că orice lucru de valoare trebuie să fie dificil și complicat. Nu vreau să minimalizez faptul că a fi un părinte adevărat cere multă renunțare

⁵² Vezi Galateni 4:6.

⁵³ Evrei 13:5, 6.

la sine, însă nu este un lucru complicat. De fapt, în realitate, a fi un tată de tipul *ava*, ca *Ava* al nostru ceresc, nu prezintă decât două feluri de caracteristici, sau două fațete.

DOUĂ FAȚETE ALE DRAGOSTEI

Una este latura blajină, care constă în ceea ce eu numesc virtuți mai delicate. Acestea includ trăsături de caracter ca amabilitatea, blândețea, bunătatea, dragostea și mila. În cămin, acestea sunt exprimate prin renunțarea la sine în folosul celorlalți. Tații de tipul *ava* trăiesc ca să le aducă celorlalți bucurie, chiar dacă asta îi costă timp, dorințe proprii neîmplinite, absența recreerii sau interese nesatisfăcute. Pentru că au gustat din dragostea Tatălui lor ceresc, ei umplu atmosfera căminului cu bucuria care izvorăște din lăuntru lor. Latura blajină a unui tată de tipul *ava* este cea care îl ajută să dea un răspuns blând atunci când se simte provocat, deoarece a învățat să-și filtreze cuvintele și acțiunile prin propriul său *Ava*. Un tată de tipul *ava* suportă cu răbdare toate lucrurile, fiind conștient că Dumnezeu deține controlul chiar și al celor mai neplăcute împrejurări ale vieții.

Însă un tată de tipul *ava* nu este doar blând și delicat; el posedă și virtuți mai ferme. Acestea includ curajul, tăria, energia, perseverența, integritatea și dreptatea. El nu va aștepta ca orice obstacol să fie înlăturat înainte de a acționa. El nu urmează turma. Ci îi conduce pe alții să-L urmeze pe Dumnezeu. El ia o atitudine fermă, așezat la adăpostul lui Dumnezeu, posedând perseverența unui erou în a se opune răului și a promova binele.

Atât virtuțile mai delicate, cât și cele mai ferme sunt esențiale. Totuși, fără *Ava* al nostru ceresc, suntem sortiți unui dezechilibru. Vedeți voi, un bărbat care posedă doar virtuțile mai delicate este la fel de neechilibrat ca și un bărbat care le posedă doar pe cele mai ferme. Dezechilibrul, în oricare dintre extreme, poate perverti aceste trăsături până acolo că ele devin, din virtuți, vicii.

Gândiți-vă la lecțiile din istorie. Neville Chamberlain a fost un bărbat cu un caracter bogat în virtuți delicate, în timp ce Adolf Hitler posedea doar virtuțile ferme, dure. Chamberlain a crezut că poate obține pacea cu orice preț și a rămas în istorie ca un exemplu jalnic al nebuniei de a avea

“Sunt alături de tine – punct!”

o atitudine împăciuitoare. Hitler pleca de la întâlnirile de partid crezând că a obținut totul. Îmbătat de putere și de succes, a crezut că poate cuceri lumea și, astfel, a plantat semințele propriei distrugerii. Tot așa se întâmplă cu fiecare bărbat care crede că își poate exercita aceste virtuți separat de Autorul lor și de echilibrul pe care numai El îl realizează. Separate de Dumnezeu, atât virtuțile ferme, cât și cele delicate ne vor duce, până la urmă, la dezechilibru. Însă atunci când sunt cultivate sub influența Spiritului lui Dumnezeu, ambele fațete ale dragostei ne vor ajuta *să fim alături de copiii noștri – punct!*

Avem cu toții tendința de a cădea într-o extremă sau în alta. Doar în Hristos putem găsi echilibrul și putem cultiva aceste virtuți în scopuri cu adevărat neegoiste. Eu am o tendință naturală puternică de a accentua latura mai fermă, și Dumnezeu a trebuit să lucreze intens cu mine, ca să echilibrez această tendință prin blândețe, iar un text-cheie pe care El l-a folosit ca să mă instruiască a fost Efeseni 6:4.

NUMĂRUL UNU

Majoritatea bărbaților cu care am vorbit au auzit sau au citit cuvintele din Efeseni 6:4: “Și voi, părinților, nu întărați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în mustrarea și învățătura Domnului.” Totuși, se pare că puțini dintre noi au înțeles exact ce înseamnă; eu, unul, știu că nu l-am înțeles atunci când am devenit tată pentru prima dată. Dar când am început să meditez la el împreună cu Tatăl meu cel ceresc, am început să mă întreb ce ar putea El, Tatăl meu, să facă, astfel încât să mă întărească la mânie. Știți ce mi-a venit în minte? Dacă Dumnezeu nu ar avea timp pentru mine, asta m-ar supăra de-a dreptul. Asta m-ar face să vreau să Îi întorc spatele și să plec în lume, la prietenii mei și la nenumărate alte activități mai puțin înălțătoare, care m-ar primi cu brațele deschise și care ar avea timp pentru mine.

Însă cât de des nu le facem noi asta copiilor *noștri*? Cât de des nu simt ei că alte lucruri îi jefuiesc de timpul nostru? Când mi-am dat seama de acest lucru, am început să-mi schimb prioritățile. Voiam să-i fac pe copiii mei să înțeleagă că ei sunt mai importanți decât cariera mea, decât hobby-urile mele, decât prietenii mei, decât sporturile și emisiunile mele preferate, decât internetul și decât ziarele mele. Voiam ca ei să găsească

în mine un tată de tipul *ava*, care să-i învețe la timpul potrivit și care să fie acolo ca să-i mustre în Domnul atunci când era nevoie. Ca să reușesc asta, am pus deoparte fiecare seară, după ora 18:30, ca timp pentru familie. Destul de repede, acesta a devenit timpul favorit al zilei pentru noi. Era timpul în care eu și Sally ne dedicam exclusiv băieților noștri. Aveam astfel timp să ne jucăm, să muncim, să învățăm, să ne antrenăm și să stăm de vorbă cu ei mai mult decât în oricare altă perioadă din zi.

Atunci când ne jucam cu ei, interveneau lucruri care le înfrângeau voința, iar noi trebuia să-i ajutăm să ia niște decizii grele. Atunci când munceam împreună, adesea ieșeau la iveală slăbiciuni ale caracterului care trebuiau corectate, și din nou aveam oportunitatea să lucrăm împreună cu ei la adevărata muncă de o viață – dezvoltarea caracterului. Atunci când stăteam de vorbă, aveam ocazia prețioasă de a vedea adânc în sufletele lor, pe măsură ce ei dădeau la o parte perdeaua și ne împărtășeau ce era în inimile lor.

Am învățat aceste lecții neprețuite în urma unor experiențe dure și a multor pași greșiți. Am învățat că trebuie să-mi sfătuiesc copiii, nu să-i cert. Mi-am dat seama că, așa tineri cum erau, băieții mei erau agenți morali liberi – asta însemnând că aveau capacitatea de a alege între bine și rău. Faptul că le-am antrenat voința de partea binelui, mai degrabă decât să-i forțez cu voința mea superioară, a dat roade bogate în timp. Dacă eu puteam să le antrenez puterea de alegere ca să îndeplinească voia lui Dumnezeu, atunci El putea să-i întărească exact așa cum o face și cu mine atunci când aleg să mă supun Lui. În acest punct, am adoptat eu poziția de antrenor pentru ei, mai degrabă decât de comandant. A mers mult mai bine!

Domnul mi-a arătat clar că trebuia să le fiu instructor și învățător; nu eram *stăpânul* lor. Am început să mă emoționez. Aceste principii erau exact aceleași pe care Dumnezeu le folosea și cu mine și pe care le folosește cu fiecare dintre noi. El spune: “Veniți totuși să ne judecăm.”⁵⁴ Dumnezeuul universului adoptă atitudinea de “Haide, suntem în asta împreună; hai să-i dăm de cap.” Dacă El a putut să facă asta pentru mine, și eu pot, cu siguranță, să fac același lucru pentru propriii mei copii, și asta am căutat să fac.

⁵⁴ Isaia 1:18

“Sunt alături de tine – punct!”

ÎNȘELAT, ȘI TOTUȘI ÎMBOGĂȚIT

Nu o să uit niciodată ziua în care Andrew a venit acasă devastat. Întâlnise, în cadrul firmei sale, o familie de creștini cumsecade. Aveau aceeași credință, același sistem de valori și erau croiți pe același calapod mintal – sau, cel puțin, Andrew așa a crezut. Veniseră la el cu speranța că el îi va ajuta să-și găsească o proprietate la țară potrivită pentru ei – acea proprietate care să devină locul lor special. Andrew le-a arătat o mulțime de posibile proprietăți; clienții le-au examinat și urmau să meargă să le vadă în treacăt pe cele care îi interesau. Andrew apoi urma să aranjeze o întâlnire dacă doreau să vadă mai mult. A depus mult efort și le-a arătat câteva proprietăți, însă nu găsiseră încă acea proprietate care să le captiveze privirile.

Într-o zi, au trecut pe lângă una care părea să prezinte reale posibilități. Au fost captivați, iar proprietarii, care, din întâmplare, erau afară în curte, i-au invitat înăuntru și le-au făcut un tur al proprietății. Le-a plăcut! Andrew ar fi fost atât de fericit să știe că unul dintre locurile pe care el le-a recomandat corespundea, însă nu știa. Nu i-au spus niciodată. Proprietarii au convins această familie de creștini – clienții lui Andrew – să colaboreze direct cu agentul *lor* imobiliar, astfel încât să economisească câteva procente din comision. Cuplul de creștini a cumpărat proprietatea, iar Andrew nu a știut niciodată ce s-a întâmplat până când nu a dat un telefon de rutină. A fost devastat, încrederea lui în oameni a fost momentan ruinată. Avea o mulțime de lucruri cărora trebuia să le facă față – rănilor, respingerea, abuzul și, de fapt, furtul timpului și al talentelor sale. Când s-a întors acasă în seara aceea, Andrew simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva.

Așa că am stat de vorbă. Am discutat despre ce se întâmplase. Am reflectat asupra faptului că, adesea, în viață suntem nevoiți să dăm piept cu ingratitudea și indiferența. Ne-am gândit la viața lui Hristos. Rareori, cei pe care i-a ajutat sau vindecat au fost recunoscători. Am revăzut împreună cu Andrew povestirea celor zece leproși, dintre care doar unul s-a întors să-I mulțumească lui Isus. Andrew a analizat opțiunile sale. Fusesse crescut să trăiască după principii dumnezeiești, făcând binele pentru că așa este corect și tratându-i pe ceilalți așa cum ne tratează Hristos pe noi. Era conștient că nu putea rezulta niciun bine din nutrirea sentimentelor

rănite și a amărăciunii. Într-un final, s-a hotărât să aleagă calea cea mai sigură și să-și predea sentimentele lui Isus. Făcând astfel, a găsit pacea și victoria asupra emoțiilor sale.

Câteva luni mai târziu, familia care abuzase de timpul lui și-a cerut scuze și i-a trimis un cec simbolic pentru benzina pe care a consumat-o. Totuși, ce a contat în acea situație a fost că familia lui – tatăl lui –, și nu cealaltă familie, a fost alături de el, cu o inimă care i-a simțit suferința. Aceasta este latura delicată a tatălui.

CARACTERUL ÎNAINTE DE CONFORT

Și totuși, mai există o latură a faptului de a le fi alături – latura care provoacă! Dumnezeu posedă o latură provocatoare. El ne învață, ne încurajează și ne ajută, însă ne cere și să facem lucruri grele, să luăm decizii dificile, să suferim disconfort și neplăceri, toate divin plănuite ca să ne dea impulsul să creștem. El ne asigură confortul, dar pe El Îl interesează mult mai mult decât confortul – pe El Îl interesează caracterul nostru. A trebuit să învăț de la Dumnezeu cum să întrebuițez virtuțile mai ferme pe care le posedam deja pentru a-i provoca pe fiii mei, la fel cum mă provocase și pe mine Dumnezeu în viață, să-și părăsească zonele de confort și să facă lucruri noi. Aceasta era o experiență cu totul nouă și pentru mine ca și pentru ei. Obişnuiam să consider fermitatea mea o calitate necesară pentru a le porunci fiilor mei, însă sub călăuzirea lui Dumnezeu, fermitatea trebuia să devină imboldul încurajator care să întărească și să direcționeze dezvoltarea caracterelor lor.

Când Matthew și Andrew erau în vârstă de aproximativ opt și zece ani, erau pasionați de călărie. “Tată, n-am putea să avem și noi niște cai?”

“Băieți, ar fi distractiv, nu-i așa?”

“Da, tată, da! Ne iei?”

“Băieți, de ce nu mergeți în vizită pe la doamna Schmidt? Ea are cai. De ce nu încercați să ajungeți la o înțelegere cu ea? O femeie bătrână ca ea sigur are nevoie de ajutorul unor tineri voinici ca voi și poate că ar putea să vă plătească pentru munca voastră lăsându-vă câțva timp să-i călăriți caii.”

Nu le-am spus toate gândurile mele fiilor mei, însă îmi făceam griji. Spațiu să crești cai și locuri de călărit nu erau o problemă în sălbăticie,

“Sunt alături de tine – punct!”

Însă nu voiam să irosesc timp și bani cumpărând frumoasele animale, instalând garduri și grajduri, cumpărând ovăz și fân și plătind facturi la medicul veterinar, doar ca băieții să-și piardă interesul în scurt timp. Așa că am venit cu o alternativă și am ales una care să-i provoace cu adevărat.

Andrew și Matthew s-au privit unul pe altul, și mi-am dat seama la ce se gândeau. Doamna Schmidt era o văduvă bătrână care era atât de severă și de morocănoasă, că mă intimidă și pe mine, iar pe mine nimeni nu mă intimidează! Mă întrebam dacă dorința băieților mei de a călări cai avea să fie mai puternică decât șovăiala de a se apropia de această amazoană bătrână și ursuză.

Dorința lor le-a înfrânt teama și, curând, am văzut doi băieți în blugi cu bretele îndreptându-se pe biciclete, pe drumul plin de praf, spre casa doamnei Schmidt. Trecuseră deja aproape trei ore și mă întrebam ce se întâmplă, dar, în curând, am aflat. Matthew și Andrew s-au întors acasă mai înfuriați și mai umiliți decât i-am văzut eu vreodată.

“Tată, nu este corect!”, a izbucnit Matthew. “Am făcut o înțelegere cu doamna Schmidt să-i plivim de buruieni grădina timp de o oră, iar ea urma să ne plătească fiecăruia cu câte o oră de călărie.”

“Așa că i-am plivit grădina o oră întreagă, nici mai mult, nici mai puțin...”, a început Andrew.

“Și am făcut și o treabă bună!”, a întărit Matthew. “M-a lăsat pe mine să călăresc o jumătate de oră și apoi și pe Andrew pentru o jumătate de oră.”

Andrew a continuat: “Matthew tocmai se pregătea pentru ultima jumătate de oră de călărit, când, deodată, doamna Schmidt a urlat la noi: ‘S-a terminat timpul! Ați călărit destul. Acum plecați acasă.’ Am încercat să discut cu ea, tată. Era foarte clar că, pentru o oră întreagă de muncă, fiecare dintre noi trebuia să călărească o oră întreagă. Dar n-a vrut să cedeze. O ținea într-una cu cât de mult costă un cal, cât de mult costă șeile, cât de multă costă nutrețul și tot așa. Nu-i decât o babă morocănoasă și rea, și cineva ar trebui să o pună la punct. Nu vrei să mergi și să vorbești cu ea, tată? Te rugăm!”

Amândoi băieții se uitau la mine, cu ochii lor care cereau dreptate, fiind siguri că tata era omul momentului pentru ei!

NU EZITA – ÎNFRUNT-O!

După ce m-am rugat la *Ava*, Tatăl meu, pentru înțelepciune, le-am spus: “Băieți, este timpul să deveniți bărbați. Trebuie să învățați să fiți independenți și să le înfrunțați pe doamnele Schmidt cu care o să vă mai întâlniți în lumea asta. Trebuie să vă întoarceți la ea și să îi spuneți în mod politicos care a fost învoiala.”

O, cum se mai zbăteau băieții mei! Să dea iar piept cu maniacă aceea bătrână, despotică și arțăgoasă părea prea mult pentru ei. I-am împins de la spate, m-am rugat cu ei și i-am încurajat până când, într-un final, au pedalat iarăși pe drumul plin de praf până la scena conflictului lor.

S-au întors acasă foarte repede, cu coada între picioare. Merseseră la ușa din spate și bătuseră timid la ușă. Doamna Schmidt a fost surprinsă să-i vadă înapoi atât de repede și s-a făcut foc de mânie. I-a târât în sufragerie, i-a pus să stea jos și le-a turnat aceeași litanie cu cheltuielile unui proprietar de cai și cu cine se credeau ei și cu “sub nicio formă nu o să mai călăriți”. Matthew și Andrew au încercat, cât au putut ei de politicos, să o calmeze și să discute cu ea, dar nu voia să audă. Apoi i-a dat afară pe ușa din spate, trântind-o cu zgomot.

“Tată, e o ființă imposibilă. Nu se poate discuta cu ea. Poate că tu ai reuși, dar noi nu. Tată, trebuie să mergi și să stai de vorbă cu ea tu însuși. Noi nu putem.”

“Îmi pare rău că e atât de greu, dar trebuie să învățați cum să le tratați pe doamnele Schmidt pe care o să le întâlniți în lume.”

“Nu vii și tu cu noi, tată?”

“Nu.” Pe față li s-a întipărit descurajarea. “Dar o să vă spun exact ce trebuie să faceți, și o să meargă! O să faceți ce vă zic eu?”

Două perechi de ochi i-au privit cu suspiciune pe ai mei și apoi băieții au dat încet din cap.

“Doamna Schmidt are un suflet mare ascuns adânc sub comportamentul ei supărăcios. A fost rănită profund cândva, în trecutul ei, așa că îi rănește pe alții pentru ca aceștia să nu o rănească pe ea. Uite ce trebuie să faceți.

Duceți-vă înapoi la ea acasă și bateți la ușă. Va fi mânioasă și mai mult ca sigur că o să vă certe din nou. Voi tăceți din gură până când nu o să mai aibă lucruri de care să se plângă. Apoi, spuneți-i: ‘Doamnă Schmidt, ne dați voie să vă îmbrățișăm și să vă dăm un sărut pe obraz?’”

“Sunt alături de tine – punct!”

Băieții mei nu erau prea siguri de planul acesta, însă aveau destul de multă încredere în mine, încât să-l încerce.

Scenariul s-a petrecut exact așa cum prevăzusem. Doamna Schmidt a deschis ușa pentru a treia oară și, pur și simplu, a explodat. “Ce mai vreți, băieți? Care parte din cuvântul ‘nu’ nu o înțelegeți?” Și s-a lansat într-o nouă tiradă.

Băieții au așteptat cu răbdare până când a terminat combustibilul și apoi s-au uitat la ea cu privirile lor inocente și au întrebat-o simplu: “Doamnă Schmidt, ne dați voie să vă îmbrățișăm și să vă sărutăm pe obraz?”

A urmat un moment de tăcere, după care toate barierele au căzut. Doamna Schmidt le-a deschis ușa și i-a invitat înăuntru. Printre îmbrățișări și săruturi, egoismul ei rece s-a topit.

Băieții mei și-au primit partea cuvenită de călărie și au câștigat o nouă prietenă. După acea zi, doamna Schmidt conta pe Matthew și Andrew să o ajute la treburile mai grele până când a vândut casa și s-a mutat. Totuși, mai mult decât atât, băieții mei au învățat să facă față conflictelor care intimidează și situațiilor în care nu au câștig de cauză și să nu se lase înfrânți de rău, ci să înfrângă răul prin bine. Niciodată în viața mea nu am fost mai mândru de ei ca atunci.

Aceasta a însemnat să-mi folosesc fermitatea pentru a fi alături de băieții mei – punct! Am fost alături de ei ca să-i îndemn ca mai degrabă să dea piept cu o situație dificilă decât să o evite. Virtuțile mai delicate ale milei, exercitate exclusiv în această situație, ar fi împiedicat, de fapt, dezvoltarea băieților mei. Fermitatea manifestată de tatăl lor i-a ajutat să-și dezvolte, la rândul lor, fermitate în suflet.

DEMN DE ÎNCREDERE

Pe măsură ce băieții mei creșteau, eu continuam să învăț de la Tatăl meu ceresc cum să fiu un tată de tipul *ava* pentru ei. Ei au învățat să-mi respecte latura blândă și să o prețuiască pe cea fermă, deoarece știau că inima din spatele amândurora este plină cu dragoste neegoistă pentru ei.

Când Andrew avea 22 de ani și trăia pe cont propriu, pregătindu-se să se căsătorească, am primit această scrisoare de la el:

Dragă tată,

Ai fost întotdeauna și continui să fii tare ca o stâncă atunci când e vorba de principii și cineva la care pot să merg de fiecare dată atunci când am nevoie de încurajare să merg mai departe, tot mai sus.

Când lucrurile nu merg bine în lumea afacerilor, vin întotdeauna acasă știind că tatăl meu va fi acolo ca să discut cu el.

De multe ori, nici măcar nu trebuie să vorbesc cu tine, pentru că simpla ta prezență îmi dă înțelepciune. Știu că nu sunt prea vorbăreț, dar 90% din lucrurile de care am nevoie le învăț doar privindu-te.

Tu ești și ai fost întotdeauna tatăl perfect.

Cu dragoste,

Andrew

În doar câteva cuvinte, Andrew a făcut o descriere binecuvântată a tatălui său de tip *ava* – descriere care prezintă atât latura fermă, cât și pe cea delicată. V-o împărtășesc ca să vă încurajez, nu ca să mă laud, căci știu mai bine decât oricine că numai harul minunat al lui Dumnezeu l-a făcut pe fiul meu să aibă o astfel de imagine despre tatăl său, în ciuda slăbiciunilor mele omenești.

“Ai fost întotdeauna și continui să fii tare ca o stâncă atunci când e vorba de principii”. Problema cu care atât de mulți tineri se confruntă în căminele de creștini este aceea că ei văd atât credința, cât și faptele, dar cele două nu se întâlnesc niciodată. Tații lor sunt fermi și cu pretenții din interese egoiste, însă atunci când principiul se intersectează cu înclinațiile lor, ezită. Tăria lui Isus a fost aceea că El nu a îmbrățișat pur și simplu niște principii; El le-a trăit în fiecare zi.

PRINCIPIU VS. MÂNDRIE

Unul dintre principiile pe care m-am străduit să-l trăiesc în fața băieților mei a fost porunca lui Hristos: “Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.”⁵⁵ Însă nu era ceva care să vină de la sine, iar băieții mei au văzut cum Tatăl ceresc lucrează cu tatăl lor. M-au văzut luptându-mă cu înclinațiile mele puternice spre rău și

⁵⁵ Efeseni 5:25.

“Sunt alături de tine – punct!”

găsind harul care să mă ajute să urmez mai degrabă principiul decât propriile mele dorințe.

Mi-aduc aminte că, odată, m-am înfuriat cumplit pe Sally și am urlat la ea – și asta chiar în fața lui Matthew și a lui Andrew – deoarece cheltuise mai mult pe o pereche de blugi decât consideram eu că ar fi trebuit să cheltuiască. Știam că ar fi putut să cumpere blugii mai ieftin din altă parte și nu voiam să ascult argumentele ei pentru care nu făcuse în felul meu. Eram convins că am dreptate. Domnul mi-a vorbit în dimineața următoare și mi-a arătat lucrurile din alt punct de vedere. Eram dispus să-i cer scuze lui Sally, dar atunci Domnul mi-a amintit că au fost niște ochișori și niște urechiușe care au văzut și auzit și că eu trebuia să-mi recunosc greșeala în prezența lor. Știți, acest lucru a fost mult mai greu! Nu-mi plăcea să mă umilesc în fața fiilor mei, dar Dumnezeu știa că băieții aveau nevoie să vadă că tatăl lor cedează în fața principiului, nu a mândriei.

ÎNTOTDEAUNA ACOLO

Vă aduceți aminte că Andrew scrisese: “cineva la care pot să merg de fiecare dată atunci când am nevoie de încurajare să merg mai departe, tot mai sus”? Nu cu mult timp în urmă, niște prieteni ne-au convins să mergem la schi în Sun Valley, Idaho. În lucrarea noastră, călătorim atât de mult, încât m-am opus inițial ideii de a ne lua timp liber ca să călătorim din nou, însă, într-un final, mi-am dat acordul, iar acum eram pe pârtie pentru una dintre cele mai splendide zile de schi pe care am trăit-o. Zăpada proaspăt căzută era așezată perfect. Strălucirea plăcută a soarelui se potrivea cu căldura prieteniei care mă înconjură, și tocmai începeam să mă îmbib de relaxare și bucurie când... mi-a sunat mobilul. Nu sunt un dependent de telefoane mobile. Îl luasem cu mine pe munte doar ca să putem păstra legătura unul cu altul. Oricum, era Andrew, care avea nevoie să stea de vorbă cu tatăl său!

Zăpada era perfectă, prietenii mă așteptau, însă nu puteam să-l refuz. Îi promisesem lui Andrew că o să fiu alături de el. Fie că sunt în vacanță sau nu, fie că-mi convine sau nu, Andrew este mai important decât oricare dintre pasiunile mele. Le-am spus tuturor să plece fără mine. Îi prindeam eu din urmă mai târziu.

Andrew voia doar să discute o problemă cu mine. Nu avea nevoie de o soluție de la mine; avea nevoie doar de cineva care să-l asculte și era datoră mea – nu, era privilegiul meu pe care mi-l asumam cu bucurie – de a-i fi alături. La sfârșitul conversației noastre, Andrew era pregătit să-și înfrunte problema cu dragoste și curaj. Am plecat schiind după prietenii mei, simțindu-mă încărcat cu energie datorită încrederii pe care fiul meu o avea în mine.

DEMN DE ÎNCREDERE ȘI AMUZANT

Cei doi fii ai mei au personalități și preferințe foarte diferite, și totuși amândoi au nevoie de același angajament din partea tatălui lor. Matthew era în vârstă de 23 de ani când a scris următoarele cuvinte: “Nu știu unde aș fi fost acum fără sfatul și intuiția ta, pe care le prețuiesc și le apreciez extrem de mult. Ești demn de încredere precum un munte și amuzant ca un râu. Odată cu trecerea anilor, m-ai învățat importanța multor lucruri, dar cel mai important este faptul că m-ai învățat că Hristos trebuie să fie punctul central al vieții mele.”

Aici sunt subliniate încă o dată cele două laturi ale tatălui de tip *ava* – latura delicată și cea fermă în ce privește principiile. Mi-a plăcut că a scris despre mine că sunt demn de încredere precum un munte, pentru că el are doar vagi amintiri despre viața în locurile cu relief jos. Puternicii Munți Stâncoși i-au fost camarazi statornici. Erau întotdeauna acolo. Sper că se vor șterge pentru totdeauna din memorie amintirile zilelor de dinainte de a cunoaște mai multe, ale zilelor când nu am fost întotdeauna alături de copiii mei.

A doua metaforă s-ar putea să nu sune ca un compliment pentru unii – mai ales dacă sunt obișnuiți cu apele poluate și urât mirositoare atât de comune în zonele urbane. Atunci trebuie să cunoașteți râul nostru! Brațul de nord al râului Flathead curge la o distanță mică de casa noastră. Este o masă învolburată de ghețar topit care se rostogolește peste o mulțime de pietre în mijlocul grandorii și frumuseții aspre a acestei văi a sălbăticiei supreme. De la cea mai fragedă vârstă a băieților mei, acest râu a fost o sursă nesfârșită de recreere atât în apă, cât și în afara ei, iar lui Matthew îi place la nebunie să practice caiac-canoe. Ghiciți cine l-a învățat și cine

“Sunt alături de tine – punct!”

încă mai adoră să se joace cu el? Da, în ochii fiului meu, sunt la fel de amuzant ca și râul! Sunteți la fel pentru copiii voștri?

REFLECTÂNDU-L PE HRISTOS

Însă a fi tată înseamnă mult mai mult decât a rămâne ferm în ce privește principiile și a fi amuzant. Este sarcina de a le transmite ideea că a-L face pe Hristos primul, ultimul și cel mai bun lucru din viața noastră îi dă acesteia sens și scop, iar cele mai profunde năzuințe și dorințe ale inimii omeneste sunt împlinite. Aceasta este într-adevăr o lucrare de o viață întreagă. Câteodată, nu știi cu siguranță cât din ceea ce tu ai încercat să le transmiți copiilor tăi a fost însușit de sufletele lor. Eu am avut ocazia să aflu acest lucru când Matthew avea vreo 20 și ceva de ani.

“Tată, am fost pus într-o situație atât de jenantă de față cu un client de-al meu astăzi”, a izbucnit el într-o zi, când s-a întors de la serviciu.

“Ce s-a întâmplat?”, l-am întrebat curios.

“Ei bine, l-am dus pe Whale Creek ca să vadă cabana pe care o aveam pe listă și, când am deschis ușa, de pe peretele din spatele canapelei ne-a întâmpinat poza unei femei goale.”

“Ce ai făcut?”

“Păi, nu am știu ce să fac, așa că am închis repede ușa.”

“Apoi?”, am întrebat eu, captivat de ideea că el a închis imediat ușa, în prezența clienților care stăteau în spatele lui.

“I-am rugat să aștepte câteva clipe lângă mașină. Apoi, am intrat înăuntru... însă nu mi-am ridicat privirea, tată. Am întins pur și simplu mâna, am dat poza jos și am împins-o sub canapea. Apoi am adus și clienții înăuntru.”

“Ce le-ai spus? Trebuie că s-au întrebat ce se întâmplă.”

“Le-am explicat că nu s-ar fi convenit să le arăt casa până când nu remediam ceva.”

“Sunt mândru de tine, fiule. Ai rămas ferm la principii și nu e nevoie să-ți spun eu că ai făcut ce trebuia.”

Puritatea biblică la un tânăr este atât de rară astăzi, încât pare ciudată, dar Matthew, până la acel moment, nu văzuse niciodată o portretizare senzuală a formelor feminine, așa că am continuat conversația. “Ce părerea ai avut despre acea poză, Matthew?”

“Tată, a fost ceva dezgustător să o văd atât de degradată. De ce lumea le face acest lucru femeilor?”

O întrebare bună, nu-i așa? Am știut atunci că femeia cu care avea să se căsătorească Matthew nu va trebui să se îngrijoreze niciodată că va fi înjosită sau privită ca un simplu obiect sexual. Sistemul de valori al lui Matthew îl făcea să le respecte atât de mult pe femei, încât nu suporta să vadă nici măcar o femeie anonimă expusă într-o poză. Foarte puțini tineri de vârsta lui ar fi făcut la fel, iar noi suntem cu toții mai săraci pentru pierderea acestor virtuți.

Secretul comportamentului său a fost, cred eu, rezumat în cuvintele pe care mi le-a scris: “Odată cu trecerea anilor, m-ai învățat importanța multor lucruri, dar cel mai important este faptul că m-ai învățat că Hristos trebuie să fie punctul central al vieții mele.”

Matthew a ajuns să adopte această poziție după mulți ani de exemplu, iar aceasta este o lecție serioasă pentru fiecare dintre noi. Ce au văzut copiii voștri în voi noaptea trecută sau săptămâna trecută sau anul trecut? Au văzut un compromis continuu în distracții, limbaj, recreere sau morală? Ce principii îi învățați prin modul în care o tratați pe mama lor? Văd ei în voi o persoană la fel de demnă de încredere ca un munte, o persoană care face din Hristos punctul central al vieții sale în afaceri, căsnicie și cămin?

Dacă nu se întâmplă așa, nu e prea târziu să regăsiți cele două laturi ale unui tată de tip *ava* și să răscumpărați timpul pierdut cu priorități greșite. Dacă vă puneți pe treabă, veți deveni un fiu adevărat al Tatălui *Ava* și un erou pentru copiii și soția voastră. Iată ce m-a învățat fiul meu:

Tu m-ai condus,
Tu mi-ai arătat drumul,
Tu ne-ai arătat care ne e ținta,
Tu ai depășit toate obstacolele.
Pentru că Dumnezeu este călăuzitorul tău,
Tu ești eroul meu.

– Matthew Hohnberger, 1999

“Sunt alături de tine – punct!”

CAPITOLUL 9

“SUNT ALĂTURI DE TINE – PUNCT!”

Întrebări pentru introspecție sau pentru discuții de grup

1. Pentru ce ar spune copiii mei că trăiesc? Știu ei că, pentru mine, nu este nimic mai important pe lume decât ei?
2. Aduce bucurie prezența mea în cămin?
3. Sunt eu înclinat mai mult către manifestarea virtuților delicate sau a celor ferme?
4. Le acord copiilor mei mai multă atenție decât hobby-urilor mele, știrilor mele, sporturilor mele sau activității mele religioase? Petrec, cantitativ și calitativ, timp cu copiii mei în mod constant?
5. Știu ei că pot conta pe mine că-i voi asculta și ajuta atunci când se confruntă cu dezamăgirea? Sunt eu un antrenor pentru copiii mei așa cum Dumnezeu este un antrenor pentru mine?
6. Pot copiii mei să-mi spună ce au pe suflet fără teama de a fi certați, ridiculizați sau ignorați?
7. Le spun eu că sunt mândru de ei? Că am încredere în ei? Că îi iubesc?
8. Îi provoc să dea piept cu lucrurile dificile? Sunt eu alături de ei ca să-i încurajez și să-i instruiesc atunci când dau piept cu aceste lucruri grele?
9. Mă respectă copiii mei pentru că faptele și credința mea se potrivesc? Ar spune ei că sunt eroul lor?
10. Văd ei că o tratez pe mama lor cu respect și tandrețe?

Cum se zidesc bărbați



*Unde este turma care-ți fusese dată, turma de care erai așa de mândru?
– Ieremia 13:20*

Tocmai mă întorsesem acasă de la nunta fiului meu mai mic, Andrew, plin de emoții, de bucurie și de amintiri. Matthew, fiul meu mai mare, se căsătorise cu mai puțin de trei luni înainte, și două nunți într-un răstimp atât de scurt îl termină pe un tată. Mi-am petrecut ziua cufundat în activitățile mele până la șase și jumătate seara. Aceasta fusese perioada mea favorită din zi – ceea ce noi numeam Timpul Familiei, timp pe care mi-l rezervam întotdeauna pentru a-mi strânge familia la joacă, discuții, citit de cărți împreună, lucrat la vreun proiect mai special, dar mai mult decât atât, era timpul pe care mi-l rezervam ca să-i demonstrez fiecărui membru al familiei cât de important era pentru noi. Nu am permis niciodată ca afacerile sau chiar lucrarea mea să ne deranjeze în acest timp. L-am pus deoparte exclusiv pentru o interacțiune de calitate cu băieții mei.

Însă acea seară era liniștită, mult prea liniștită. M-am surprins rezemat de tocul ușii de la dormitorul băieților mei, privind lung la două paturi goale. Se petrecuseră atât de multe în casa asta. Este greu să vă imaginați cât de importantă a devenit această căsuță din bușteni nu doar pentru familia noastră, ci și pentru atâția alții care au fost mișcați de solia noastră de jur împrejurul lumii. Stăteam acolo și mă gândeam la sfârșitul unei ere și începutul alteia.

Cum se zidesc bărbați

M-am așezat pe unul dintre paturi gândindu-mă la ceremoniile prin care băieții își întemeiaseră propriile lor cămine împreună cu cele mai încântătoare fete pe care Providența divină li le putea da. Am zâmbit la amintirea acestora, pentru că fiecare nuntă a fost unică, iar Dumnezeu onorase fiecare nuntă într-un mod foarte special. În plus, avusesem privilegiul plin de bucurie de a oficia la ambele ceremonii. Mi se punea un nod în gât numai când îmi treceau prin fața ochilor aceste amintiri, însă este greu să fii prea mult trist atunci când știi că și copiii tăi împlinesc destinul dat lor de Dumnezeu.

GLUME PRIVATE⁵⁶

Matthew avea 25 de ani, Andrew, 23. Aveau niște caractere puternice, care îi făceau în stare să susțină ceea ce credeau că e bine indiferent de necazurile pe care le-ar fi avut apoi. Ei nu urmează în mod automat turma, fie că sunt acasă, la serviciu, la biserică sau împreună cu necredincioși. Sunt sensibili la vocea lui Dumnezeu, rămânând sub controlul Său.

I-am văzut testați de nenumărate ori în situații delicate. De exemplu, refuzau în mod constant să participe la vorbăria goală și jocurile de culise pe care le practicau oamenii de afaceri și adesea nu înțelegeau o glumă deoarece cuvintele argotice și cu dublu înțeles nu fac parte din vocabularul lor. De fapt, o persoană care lucra cu Matthew mi-a spus: “Jim, s-a întâmplat ceva de care nu sunt mândru, dar mă simt obligat să-ți spun. M-am înfuriat pe fiul tău într-o zi și l-am înjurat în față ceva timp. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să fie atât de calm în fața unui asemenea limbaj.”

Am zâmbit, mai mult mie însumi decât persoanei respective, dar asta l-a enervat la culme. “Râzi de mine?”, a întrebat el. “E cumva vreo glumă privată între tine și Matthew?” Era foarte nesigur pe el, așa cum sunt majoritatea oamenilor care simt nevoia să amplifice întrucâtva forța cuvintelor lor cu ajutorul înjurăturilor.

“Nu”, l-am asigurat eu, “nu râd de tine, doar de situație. Fiul meu are capacitatea de a se stăpâni, dar nu din motivul acesta ți-a răspuns el așa. E o situație amuzantă, pentru că el în viața lui n-a auzit astfel de vorbe și, sincer, probabil că nu înțelegea câtuși de puțin ce spuneai tu.”

⁵⁶ Glumele private sunt acele glume înțelese doar de membrii unui anumit grup, care au cunoștințe comune anterioare.

S-a uitat la mine cu o expresie de îndoială pe față și apoi, când a înțeles pe deplin ce spusese eu, a izbucnit în râs – de data asta râdea de el însuși. În sfârșit, când a putut vorbi din nou, s-a întors spre mine foarte serios, nu mă îndoiam de asta, și mi-a spus: “Ai făcut bine, Jim, că l-ai protejat. E un băiat bun. Aș vrea să nu știu jumătate din prostiile pe care le-am învățat.”

Totuși, testarea nu ia întotdeauna forma unui conflict. Într-adevăr, adeseori, ea vine deghizată în prietenie. Problema este că atunci când susții ceva, oamenii vor să vadă dacă ești într-adevăr credincios principiilor tale sau spui doar vorbe în vânt ca alții. Matthew și Andrew, fiind crescuți în sălbăcie, cu valorile lui Dumnezeu și autocontrolul făcând inerent parte din caracterul lor, erau o curiozitate pentru mulți din colegii lor de muncă. Tineri care să aleagă în mod liber să îmbrățișeze principiile, în absența supravegherii părinților, este un lucru atât de rar în societatea zilelor noastre, încât este normal ca oamenii să vrea să le testeze convingerile.

AVOCATUL DIAVOLULUI

Fiind crescuți într-un cămin simplu, cu hrană sănătoasă și simplă, ei nu au gusturile înclinate către mâncarea nesănătoasă și, prin urmare, apetitul nu are multă putere asupra lor, lucru pe care l-au constatat și colegii lor de muncă. Un domn s-a decis să vadă dacă asta era într-adevăr convingerea lor și a jucat rolul avocatului diavolului atunci când Matthew a venit la birou pentru o ședință. Practic, toată lumea savura niște ecleruri delicioase de ciocolată, dar Matthew a refuzat.

“Haide, e în regulă”, încerca să-l convingă acel om.

“Nu. Mulțumesc oricum.”

“Hai, măi, că e în regulă. Ia unul și gustă. Fratele tău a luat unul la ultima ședință.”

Matthew a zâmbit: “Mulțumesc pentru ospitalitatea ta. Poate că ar trebui să mă explic. Nu e o chestiune de ce am voie sau nu să fac. La urma urmei, sunt major. E o chestiune de alegere și de urmările acestei alegeri asupra vieții și sănătății mele. Sunt foarte atent la cum îmi păstrez sănătatea, iar o masă atât de bogată s-ar putea să aibă un gust bun, însă mă va ajuta ea să am o minte clară sau un corp puternic? Mai cred și că îmi cunosc fratele mult mai bine decât crezi tu. Andrew n-ar mânca niciodată așa

Cum se zidesc bărbați

ceva. Să-l sun pe Andrew și să-l rog să vină aici ca să explici exact ce l-ai văzut că mănâncă?”

“A... nu... nu e nevoie... eu... ă... s-ar putea să mă fi înșelat.”

Când copiii voștri sunt crescuți așa cum au fost crescuți ai mei, oamenii par să simtă nevoia de a-i testa și, ca să facă acest lucru, adesea au încercat să-i monteze pe băieții mei unul împotriva altuia. Oamenii văd acest lucru aproape ca pe un sport. Dar vreau să vă asigur că nici Satana, nici Dumnezeu nu văd lucrurile așa. Lui Satana îi place să-i facă pe oameni să joace vechiul joc “dezbină și cucerește” și, împreună cu complicii lui binevoitori, l-a folosit cu mult succes în familiile de astăzi.

CÂRPACI

Unii dintre aceștia au încercat să se amestece neinvitați în treburile băieților. Faptul că slujim în lucrare și vorbim despre experiențele noastre personale îi face pe unii oameni să simtă că în anumite puncte nu am gândi corect. Sigur, nu e nimic rău în asta, pentru că fiecare este liber să tragă concluzii. Totuși, mi-am dorit adesea ca ei să se fi ocupat de părerile lor diferite într-o manieră mai matură și mai constructivă. Din nefericire, unii simt că este nu doar dreptul lor acela de a ne aduce pe calea cea bună, ci și o datorie a lor ce trebuie îndeplinită cu scrupulozitate.

Din cauza acestor atitudini, de când erau destul de mici, băieții mei au trebuit să se confrunte cu eforturi foarte mari depuse de anumiți adulți de a-i face să acționeze așa cum voiau ei. Practic, aceste persoane își dominau propriii copii și voiau ca ai mei să li se supună în același mod.

Atunci când băieții mei le-au cerut respectuos argumente din Scriptură care să le susțină afirmațiile și pretențiile, acești indivizi nu au fost în stare să-și susțină afirmațiile și am primit plângeri despre cât de “nesupuși” fiul sau fiii mei sunt. Însă sunt fiii mei nesupuși sau, mai degrabă, au fost învățați să gândească cu mintea lor? Cred că a doua variantă este cea corectă. Mai mult, eu nu cred că le facem vreun bine copiilor noștri atunci când nu îi instruiм să gândească și să acționeze ei înșiși. Ca părinți, dorim să ne conducem copiii pe cărarea spre ceruri și cred că asta este ceea ce, în mod sincer, mulți dintre cei care au încercat să-mi influențeze copiii s-au gândit că fac. Mai cred că, atunci când copiii noștri ne cer argumente, ar trebui să fim în stare să le dăm un răspuns bazat pe Cuvântul lui

Dumnezeu și pe bunul simț. Va fi creștinismul transmis în siguranță generației următoare, dacă nu i-am învățat pe tinerii noștri cum să gândească și să discearnă adevărul ei înșiși? Am întâlnit atât de mulți părinți care își iau ca țintă mărginită să facă din copiii lor niște soldăței aliniați frumos și care arată nemaipomenit în ochii părinților lor și ai altora – în ochii altora, mai puțin ai lui Dumnezeu.

Da, am crescut doi bărbați puternici care ies în evidență în mijlocul acestei lumi, al societății noastre decăzute și al bisericii noastre agitate. Sunt la fel de constanți ca acul busolei. Nu pot fi cumpărați sau vânduți. Au devenit ceea ce noi i-am crescut să fie. Privirea mea a dezmiardat cu afecțiune fotografiile băieților de pe peretele din fața mea, în timp ce în memorie mi-au apărut doi băieței dulci și drăgălași, în vârstă de patru și șase ani dormind în aceste două paturi, fericiți și inconștienți de luptele mele ca tată și de angajamentul meu de a face din ei prioritatea mea.

Atunci când ne-am mutat în sălbăția Montanei, am înțeles că voiam să-mi cresc băieții în așa fel, încât să devină niște bărbați adevărați, nu doar niște clone ale societății sau imitatori ai unui creștinism spălăcit, dar habar n-aveam cum să fac asta. Nu aveam nici cea mai mică idee despre *cum* să fiu un tată asemenea lui Dumnezeu!

TIMP

Știam cum să le ofer bunăstarea materială. Eram un om de afaceri prosper. Nu aveau să ducă lipsă niciodată de hrană potrivită, îmbrăcăminte, casă sau educație. Dar nu-mi dădea pace ideea că alți tați, atât din lume, cât și din biserică, au făcut asta și, cu toate acestea, tot au sfârșit prin a avea copii nepregătiți corespunzător pentru viață. Ce lipsea? Cum puteam eu să umplu golul, astfel încât băieții mei să devină bărbați care să rămână în picioare atunci când toți ceilalți se înclină?

Cum stăteam în camera lor în acea seară, Dumnezeu mi-a trecut prin fața ochilor filmul anilor lor de creștere. O să vă împărtășesc ce a funcționat în cazul meu. Lui Dumnezeu nu I s-a părut potrivit să ne dea, mie și lui Sally, fete, așa că o să vorbesc despre cum se zidesc bărbați. Însă aceleași principii se aplică și la creșterea unor femei virtuozose.

Principiul de bază pe care Dumnezeu m-a învățat este foarte simplu, și totuși profund în implicațiile și rezultatele sale. El sună în felul următor:

“În fiecare zi, sunt alături de *tine*! Nu am răspunsuri la toate întrebările tale. Nu am în fața ochilor tot viitorul tău. Însă în fiecare zi, o să merg la Dumnezeu. El și cu mine te vom ajuta să treci peste orice situație cu care te vei confrunta.” Aceasta înseamnă să devin ca bobul de grâu – să-mi dau viața pentru a aduce generația viitoare la maturitate deplină. Acest principiu poate fi sintetizat într-un cuvânt format din patru litere: *timp*. Timp pentru tine! Timp pentru joacă, timp pentru muncă, timp pentru stat de vorbă, timp pentru muștrare și învățătură și timp pentru închinare și rugăciune. Nu am știut acest lucru atunci, dar am pornit pe un drum care avea să le câștige inimile pentru totdeauna!

JUCATUL CU MAȘINUȚELE

Nu mi-a fost ușor la început să-mi iau timp să mă joc cu băieții mei. Am chicotit când mi-am adus aminte acele câteva prime momente de joacă atât de stângace. La urma urmei, eram un om de afaceri de succes. Mă simțeam puțin umilit să mă joc cu mașinuțele! Însă în acest punct a început Dumnezeu să lucreze cu mine. El mi-a spus: “*Jim, lasă la o parte sentimentele de importanță și devino un copilăș.*”

Mi-am scos băieții afară și, folosind niște lemne din pădurea alăturată, am construit împreună cu ei o cutie pentru nisip. Apoi, am mers cu mașina până la râu și am săpat într-un banc de nisip, ca să luăm nisip să o umplem. Bineînțeles, după aceea, am petrecut ore întregi construind drumuri și tuneluri și mergând “*vrum, vrum*” cu mașinuțele noastre. Băieților li s-a părut grozav, iar eu am ajuns să-mi cunosc fiii într-un mod în care nu o mai făcusem niciodată mai înainte. Au început să-și deschidă micile lor inimi în fața mea în mod simplu și natural, pentru că eram acolo cu ei. Am început să înțeleg înțelepciunea lui Dumnezeu.

Ne jucam kickball⁵⁷, de-a v-ați ascunselea, prinselea și o varietate de alte jocuri. Uneori, ne bucuram de un simplu joc de domino sau de un joc cu bile⁵⁸. Nu țineam niciodată scorul – ne jucam doar pentru amuzament. Râdeam și învățam să ne bucurăm unii de alții.

⁵⁷ Un joc de copii cu reguli asemănătoare cu cele din baseball, doar că aici se folosește o minge mai mare, iar mingea este mai degrabă lovită cu piciorul decât cu băta.

⁵⁸ Joc de copii în care o bilă este aruncată cu degetul mare al mâinii spre alte bile, în încercarea de a le scoate în afara unui cerc desenat.

Când Matthew și cu Andrew au mai crescut, expedițiile noastre au devenit mai provocatoare. De la plimbări, am trecut la excursii cu rucsacul, plimbări pe munte cu bicicletele, explorare de peșteri, coborâri cu coarda, schiat, caiac și alpinism. Casa noastră este situată dincolo de râul din Parcul Național Glacier, iar băieții noștri au reușit recordul de a fi cei mai tineri cățăărători care au urcat un număr de vârfuri muntoase.

De-a lungul anilor, familia noastră citise cărțile lui Sam Campbell și, în timp ce Sam își împărtășea experiența pe care a avut-o el când a găsit lacul ascuns din Parcul Provincial Quetico din Canada, lac pe care l-a numit Lacul Sanctuary, imaginația lui Matthew s-a aprins. Fiul nostru Matthew, în vârstă de șaisprezece ani, a fost captivat de ideea de a găsi Lacul Sanctuary – atât de captivat, încât era aproape obsedat de această idee. Nu-și putea imagina o excursie mai minunată decât aceea în care aveam să mergem pe urmele lui Sam ca să descoperim acest lac ascuns “unde va la răsărit de apus și la apus de răsărit”.

“Dar, Matthew”, am protestat eu atunci când m-a întrebat dacă am putea merge în Quetico, “am plecat din Wisconsin și ne-am mutat aici, ca să trăim în această sălbăticie muntoasă extraordinară, și nu i-am explorat încă toate lacurile, nici nu i-am urcat toți munții. De ce trebuie să ne întoarcem în Minnesota de Nord și în sălbăticia canadiană ca să vâslim la canoe? De ce să nu facem ceva mai aproape de casă?”

Dar Matthew continua să viseze și să vorbească despre visurile lui. Am mers la Dumnezeu. *Doamne, ideea lui Matthew pur și simplu nu e practică. Ar fi scumpă și neconvenabilă. Pot să i-o reprim?*

Dumnezeu mi-a spus: *“Investește-te pe tine însuși în visurile lui Matthew. Nu-l face să trăiască exclusiv așa cum vrei tu. Pătrunde-i aspirațiile.”*

Așa că i-am spus lui Matthew că, dacă avea să facă cercetarea și planul necesare acestei expediții, mergeam împreună, toată familia, să găsim Lacul Sanctuary. Matthew și-a făcut partea, iar noi pe a noastră. Am petrecut două săptămâni vâslind la canoe în sălbăticie – doar noi patru. Am rămas cu o mulțime de amintiri de neînlocuit și am găsit într-adevăr Lacul Sanctuary. Și știți ceva? M-am îndrăgostit de acea sălbăticie. Și acum este locul meu favorit de petrecere a vacanțelor sau a unui timp în care “să fiu liniștit” și să-L cunosc pe Dumnezeu.

ROȚIȚE ÎNTR-UN ANGRENAJ BINE UNS

Fiilor mei le plăcea timpul în care eu, tatăl lor, mă jucam cu ei. Se realiza o legătură strânsă între noi. Le transmiteam astfel că îmi plăcea de ei pentru ceea ce erau. Rememorarea acestor amintiri mi-a încălzit inima în acea seară de octombrie. Însă viața nu e numai joacă. E multă muncă de făcut, iar eu am simțit nevoia să-mi educ băieții de o asemenea manieră, încât atunci când aveau să fie bărbați la casa lor, să funcționeze ca o mașină bine unsă. Ne-am dorit ca băieții noștri să devină niște bărbați care să-și asume responsabilitățile și să le ducă până la capăt – nu să caute o cale mai ușoară. Sally și cu mine i-am învățat că ei sunt niște “roțițe” foarte importante în angrenajul familiei noastre și că, atunci când toți muncesc în mod responsabil și cu tragere de inimă, munca nu mai este o povară.

Uitându-mă de jur împrejur prin camera lor, am văzut câteva proiecte pe care băieții le terminaseră singuri și câteva pe care le terminaserăm împreună – cum ar fi instalarea unei lucarne⁵⁹, montarea pereților, a ușilor, a dulapurilor și a decorațiunilor. Mai mult decât tâmplăria, am apreciat ocazia de clădire a caracterului pe care fiecare dintre aceste proiecte a reprezentat-o.

Multe persoane care au venit în contact cu familia noastră atunci când băieții noștri erau mai mari au crezut că așa se nascuseră ei: cooperativi și gata să dea o mână de ajutor, dar adevărul este aproape cu totul opus. Stând acolo, pe patul fiilor mei, încă o mai auzeam pe Sally întrebându-i ca un robot pe Matthew, în vârstă de șase ani, și pe Andrew, în vârstă de patru ani: “V-ați spălat pe dinți? V-ați făcut patul? V-ați pieptănat? Ați făcut...?” Începuse să mă deranjeze acest serviciu parental de aducere aminte, pentru că părea incompatibil cu scopul nostru: acela de a-i ajuta să devină independenți. Dacă tot trebuiau să ajungă independenți într-o bună zi, de ce să nu înceapă din acel moment?

Așa că le-am făcut niște tabele cu sarcinile lor, cum ar fi spălatul pe dinți, făcutul paturilor, așezarea lemnului de lângă sobă, spălatul vaselor și dusul gunoiului. Le-am explicat că aceste sarcini trebuiau îndeplinite așa cum puteau ei mai bine, fără să le mai aducem noi aminte, și, desigur, ne-am adaptat așteptările la vârsta și capacitățile lor.

⁵⁹ Fereastră mică în acoperișul unei case, care servește la iluminarea și aerisirea încăperilor aflate la nivelul podului (n.tr.).

Dacă aceste sarcini nu erau aduse la îndeplinire, aveau să suporte consecințele, cum ar fi câteva sarcini în plus cu ajutorul cărora să-și exerseze punctele slabe sau poate pierderea anumitor privilegii. A fost nevoie de timp și de mult mai mult exercițiu decât pedeapsă ca ei să devină pricepuți, însă erau zile în care se părea că nu aveau să învețe niciodată. Totuși, ei creșteau în cunoștințe și responsabilitate, și tot așa și noi, pe măsură ce învățau să stăpânească aceste îndemnări de bază în viață. Poate că vi se par minore aceste lucruri, însă noi am observat și am văzut că mulți copii ajung la vârsta maturității fără obiceiul de a-și face patul în fiecare zi.

MAI MULTE RESPONSABILITĂȚI

Când s-au făcut puțin mai mari, le-am dat mai multe responsabilități. Au învățat cum să pregătească masa și cum să întocmească o listă de cumpărături și un meniu. Au pătruns tainele spălării rufelor și, în cele din urmă, au învățat cum să întrețină gospodăria pe durata unei zile întregi. Au trebuit să învețe cum să stabilească roluri și cum să dea ordine, așa că, dacă Andrew era responsabil cu prepararea mâncării pentru ziua respectivă și îmi cerea să curăț cartofii, trebuia să curăț cartofii! Au învățat toate secretele grădinăritului, de la pregătirea solului pentru plantarea semințelor și îngrijirea plantelor până la culesul și conservatul roadelor.

La început, Sally i-a supravegheat și i-a instruit în complexitatea treburilor casnice, însă mi-am dat seama că, dacă doream ca băieții mei să devină bărbați adevărați, trebuia ca ei să stăpânească și îndatoririle mai masculine. Asta era responsabilitatea mea – Sally nu era croită pentru asta – așa că am început să fac asta de când erau foarte mici, ajutându-i să-și repare mașinutele. Pe măsură ce au crescut, i-am desemnat să spele mașina și i-am luat ca asistenți care să mă ajute să întrețin vehiculele noastre. Îmi stăteau în cale? Bineînțeles că da. Dar nu am dat pe față acest lucru. Le spuneam că ajutorul lor era indispensabil și, cu timpul, prin exercițiu, acest lucru s-a adevărit.

DIVERSITATE

Au ajuns maeștri în tâmplărie. Au început cu câteva căsuțe nefinisate pentru păsări, apoi au construit mese de lucru în garajul meu și decorațiuni

Cum se zidesc bărbați

și balustrade pentru cabană. Au căpătat experiență în lucrul cu betonul și piatra cărând acasă pietre de râu și construind un zid de piatră împrejurul fundației casei.

Au cosit și greblat iarba din fața casei. Iarna, au dat zăpada la o parte cu lopata, au mănuit mașina de înlăturat zăpada și au învățat cum să curețe aleea cu plugul de zăpadă. Bineînțeles că au învățat să taie și lemne de foc. Una dintre cele mai periculoase sarcini ale vieții în sălbăticie este să dărâmi copaci și apoi să-i tai în bucăți mici pentru foc. I-am învățat pe băieții mei să fie ași în această îndeletnicire.

INTRAREA ÎN LUMEA AFACERILOR

Când au ajuns la adolescență, am început să-i instruiesc în afaceri. Îi luam cu mine atunci când mă ocupam cu afaceri imobiliare – la interviuri, întâlniri, stabilirea de oferte, chiar și la încheierea contractelor și la munca de birou. Nu știam ce meserie aveau să îmbrățișeze în cele din urmă, însă aceleași principii de bază se aplică aproape universal la toate afacerile – lucruri ca servitul clienților, onestitatea, conștiinciozitatea și muncitul din greu.

Le-am permis fiilor noștri să înceapă să vorbească în timpul seminariilor pe care le țineam, iar acest lucru i-a învățat principiile de bază ale pregătirii predicilor. I-a mai ajutat și să se simtă în largul lor atunci când se întâlneau cu oameni străini și să poarte o discuție interesantă cu adulții. În mod asemănător, i-am împins să preia controlul propriei lor educații prin școlarizarea la domiciliu – un lucru pe care l-am făcut nu doar din alegere, ci și de nevoie, din cauza faptului că locuiam în sălbăticie, unde nu erau școli. Ca parte din pregătirea lor pentru autocontrol, le-am permis să muncească în avans și să-și ia zile libere dacă doreau.

Programul educațional la care ne-am angajat noi este ceea ce un bancher ar numi “tranzacție cu comision inițial”, adică cel mai mult efort este depus la început și, încet-încet, odată cu trecerea timpului, cantitatea de efort descrește. Când băieții noștri au ajuns la adolescență, eforturile noastre de la început au început să se “amortizeze”. Băieții făceau treabă bună în casă și pentru alți oameni. Au început să lucreze pentru antreprenorii care construiau case în vale. Au fost angajați ca zugravi și vopsitori. Andrew și-a început propria afacere vânzând paturi suprapuse

pe care le fabrica singur. A negociat un contract cu mall-ul local, ca să-și expună acolo modelele sale. Aceasta l-a învățat cum să îi întâmpine pe străini, cum să facă o prezentare, cum să încheie o afacere și să vândă produsul. În plus, au trebuit să stabilească întâlniri, să ia decizii de afaceri, să-și administreze timpul, să conceapă lucruri folosindu-se de bunul simț, să învețe cum să-și țină contabilitatea, cum să-și administreze banii și contul curent.

Am învățat, de-a lungul carierei mele, că adevărata libertate o ai atunci când ai propria afacere, nu când lucrezi pentru o companie, deși mulți oameni au astfel de servicii și nu sunt deranjați de acest lucru. Totuși, mie îmi place să fiu propriul meu șef și dețin controlul deplin asupra destinului meu. Mi-am crescut fiii și le-am proiectat programul educațional în așa fel, încât să deprindă abilitățile care sunt necesare ca să trăiască având propria afacere. Aceasta nu i-a forțat să aleagă să aibă o afacere proprie, însă a ajutat ca o asemenea alegere să fie o opțiune viabilă dacă doreau acest lucru.

Lucrând împreună ca o mașinărie bine unsă! Jucându-ne împreună ca cei mai buni prieteni! Râzând și bucurându-ne unul de altul! Suntem o familie! Nu suntem împrăștiati, confuzi, nu ne trăim viețile separat – inimile noastre sunt strâns legate. Și tot acel timp de joacă și muncă împreună dă naștere în mod natural unui timp de stat de vorbă.

DE LA INIMĂ LA INIMĂ

M-am ridicat și m-am îndreptat spre fereastră. La vederea căprioarei noastre care păștea liniștită pe pajiștea din fața casei, m-au năpădit multe amintiri ale unor seri asemenea acesteia. Ochii mi s-au încheșat de lacrimi amintindu-mi cum stăteam toți patru de vorbă în verandă sau în camera de zi, în timp ce sălbaticile noastre prietene pășteau.

I-am încurajat pe băieții noștri să aibă încredere în noi în toate lucrurile și să ne mărturisească tot ce au pe suflet. În căminul nostru, fiecare are dreptul la propria opinie. Și fiecăruia i se acordă timp să se exprime fără să fie întrerupt, atât timp cât o face în mod respectuos.

Când erau mici, băieților noștri le plăcea să povestească. Când au tăiat primul lor copac, ne-au povestit toată întâmplarea, împodobită cu detaliile cele mai mărunte – în timp ce ochii le străluceau și din mâini ne

arătau cum au făcut. Când s-au dat cu sania pe deal, au vrut să reproducă toată scena. Aceste povestiri erau cu mult mai interesante decât orice știre de la ora 7. Pentru Sally și pentru mine, era doar o sporovăială copilărească, însă ne-am impus și am reușit să fim interesați de conversația lor. Ce ar fi fost în sufletele lor dacă i-aș fi îndepărtat ca să ascult ultimele știri de la Casa Albă sau de pe Wall Street?

Copiii mici pun o mulțime de întrebări. Ne-am luat timp să îi ascultăm, să le explicăm și să-i lămurim. I-am încurajat să-și exprime gândurile și ideile. Nu i-am expedit. Când băieții noștri se certau, așa cum frații și toți oamenii o fac, îi învățam cum să se asculte unul pe altul, cum să-și ceară scuze atunci când era nevoie și cum să rezolve neînțelegerile.

Timpul pe care l-am petrecut stând de vorbă cu ei atunci când erau mici a constituit baza comunicării mai profunde de mai târziu. Am discutat avantajele și dezavantajele mersului la facultate, ale unei afaceri proprii și ale altor ocupații. Am petrecut timp în discuții serioase despre posibilitățile de afaceri, despre cumpărarea propriilor mașini și despre ce e mai bine: să-și construiască sau să-și cumpere primele case. Am discutat probleme ca datoriile, responsabilitățile civice și votarea.

Fetele au constituit un subiect important de conversație când au crescut și mai mari. Amândoi credeau că Dumnezeu dorește ca ei să se căsătorească într-o bună zi și să transmită mai departe moștenirea unui cămin în care Hristos este centrul. “Tată, de unde să știu care fată este cea potrivită? Ar putea să arate bine și să se îmbrace atractiv, dar dacă este o gospodină delăsătoare?” Am discutat despre principiile lui Dumnezeu și cum se aplică ele la găsirea unei parteneri de viață. Am vorbit despre viață în general. Am repetat și consolidat principiile divine până când și le-au însușit.

Timp să ne jucăm împreună, timp să muncim ca o echipă și timp să stăm de vorbă ca cei mai apropiați prieteni – toată această interacționare a oferit din belșug ocazii de a realiza ceea ce Biblia numește muștrare și învățătură. A da învățătură înseamnă a încuraja pe cineva să crească, să se dezvolte, să prospere și să aibă succes. Am făcut acest lucru pentru băieții noștri încurajându-i prin cuvinte și priviri, îmbrățișându-i și sărutându-i, ținându-i de mână atunci când ieșeam să ne plimbăm și învelindu-i seara la culcare. Toate aceste încurajări blajine le transmite sentimentul încurajator că au valoare, că sunt prețuiți, că părinții cred în ei și le sunt

alături. A-i muștra înseamnă a-i dojeni prietenește, dar pe un ton serios, a-i sfătui și a-i avertiza.

PALMA

Educarea copiilor este imposibil de făcut fără călăuzire divină, iar eu am descoperit că, adesea, este o experiență de învățare și pentru mine ca și pentru ei. Într-o zi, tocmai terminasem o conversație telefonică, când Matthew a intrat pe ușa din spate pășind serios și având o mină supărată.

“Ce s-a întâmplat, Matthew?”, l-am întrebat eu, în timp ce mintea mea încă mai procesa conversația pe care tocmai o încheiasem.

“Tată”, a spus Matthew ezitând, “poți veni până în garaj cu mine? Trebuie să îți arăt ceva.”

Matthew a fost suspect de tăcut în timp ce mă conducea spre garaj, apoi spre spatele camionetei, unde mi-a arătat un stop spart. Mi-am dat seama de situație dintr-o privire. Matthew a băgat camioneta în garaj cu spatele și nu a văzut că mânerul mașinii de înlăturat zăpada ieșea în afară mai mult decât de obicei. Nu a băgat de seamă, asta până când a auzit zgometul de plastic spart.

Dintr-odată m-am enervat. *Copil idiot*, am murmurat în sinea mea. *Nu poate să se uite și el pe unde merge atunci când dă cu spatele?* Însă imediat, Dumnezeu mi-a adus o altă imagine în minte: eu, pe locul șoferului, în același camion, dând cu spatele, intrând în cutia poștală în timp ce aram drumul și producând aceleași pagube camionului ca și Matthew.

Mulțumesc că mi-ai adus aminte, Doamne! Îmi dau seama că, fără Dumnezeu, aș avea aceeași tendință pe care mulți alți tați o au de a-și certa copiii pentru greșelile lor și de a-i lăsa răniți și rușinați. Alți tați ar merge chiar până acolo încât ar plăti pentru stopul spart, dar nu ar repara niciodată sufletul rănit al odraslelor lor. Asta nu înseamnă să mustri și să înveți. Asta înseamnă să înstrăinezi și să schilodești.

M-am uitat la Matthew. Avea capul în pământ și urmărea cu coada ochiului să vadă reacția mea. L-am luat de după umeri.

“Matthew”, am început, “se pare că tocmai ai făcut aceeași greșeală pe care am făcut-o și eu cu ceva timp în urmă. Te face să te simți un pic ridicol, nu-i așa?”

Cum se zidesc bărbați

Matthew și-a ridicat capul, și ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Se citea ușurarea în ei. Atunci când copiii noștri află că și noi dăm greș, se simt mai bine!

Am mers înapoi în casă și am discutat problema. Când și-a dat seama că nu avea să fie biciuit cu vorbele sau că nu urma să aibă parte de un duș rece pentru greșeala lui, s-a deschis. Am vorbit despre cum se întâmplă greșelile în viață și despre faptul că adulții trebuie să-și asume responsabilitatea pentru ele. Am sunat la magazinul de piese auto și am aflat că un stop costă 75 de dolari.

“Matthew”, i-am spus, “75 de dolari înseamnă mulți bani pentru tine la această etapă din viață. Însă aceasta este o ocazie excelentă pentru tine ca să înveți cum să-ți asumi răspunderea pentru propriile acțiuni. Dacă nu înveți asta acum și, din neatenție, vei face o greșeală care te va implica într-un accident, vei cheltui mii de dolari pe prime de asigurare auto mult mai mari. Dacă eu o să duc întotdeauna povara de a repara toate greșelile tale, nu vei avea ocazia să înveți.”

A fost o lecție dură pentru Matthew, dar i-a intrat bine în cap. A învățat să se accepte pe el însuși chiar și atunci când face greșeli, dar să-și asume totuși responsabilitatea pentru acele greșeli. Rareori o persoană care are succes nu a trebuit să-și construiască acest succes pe eșecurile din trecut, și acest lucru am vrut să-l învețe Matthew. Aceasta înseamnă să muștri și să înveți. E nevoie de timp. Cere de la mine să renunț la eu. Cere de la mine să fiu și blând, și ferm. Însă merită. Sufletul fiului meu a rămas neschilodit, deși prin aceste întâmplări el s-a maturizat, și astăzi văd dovada acestui fapt în tânărul de succes care a devenit.

M-am îndepărtat de fereastră pentru a-mi roti din nou privirile prin această cameră specială. De data aceasta, ochii mi s-au oprit pe rafturile cu cărți. Fiecare titlu familiar trezea amintirea unor momente de părtășie. Citirea de povești ziditoare de caracter și discutarea lor împreună a adus atâtea satisfacții. Un exemplar uzat al Scripturii mi-a captivat atenția. “Da, Doamne”, m-am gândit eu. “Acel exemplar surprinde esența și baza zidirii de bărbați.”

ADEVĂRATA LEGĂTURĂ

Toate eforturile noastre de a zidi niște bărbați adevărați ar fi fost inutile dacă nu reușeam să-i punem în legătură cu Creatorul lor. Ca și cum i-am fi învățat să navigheze și i-am fi trimis pe mare fără busolă, sau ca și cum le-am fi dat lecții de zbor, dar nu i-am fi învățat niciodată cum să regleze radioul pe frecvența turnului de control. Adevărata țință a părinților este să-i învețe pe copii să locuiască la umbra Celui Preaînalt – nu la umbra noastră. Să-i lege de El, Cel care este întotdeauna un Îndrumător și un Prieten sigur. Să-i facă să experimenteze ce înseamnă să cunoști și să faci voia lui Dumnezeu din proprie inițiativă – și nu pur și simplu pentru că așa zice tata.

Nu am restrâns instruirea în umblarea creștină la anumite locuri și momente. Fiecare activitate ne furniza o ocazie de a-i învăța prin exemplu, prin învățăminte, prin rugăciune și acțiune. În același timp, ne-am structurat rutina zilnică în jurul închinării personale și cu întreaga familie. Acele momente erau bătute în cuie.

Când ne-am mutat în sălbăticie, Sally era preotul căminului nostru. Ea purta răspunderea pentru educația și călăuzirea spirituală a băieților noștri. Cu trecerea timpului, Dumnezeu m-a convins că asta era datoria mea, rolul pe care El mi-l dăduse. La început, m-am opus. Ceva înăuntrul meu pur și simplu nu voia să facă această investiție. După câțva timp de luptă, m-am predat lui Dumnezeu și am preluat acel rol. Nu am regretat niciodată!

Când băieții noștri erau foarte mici, ne alăturam lor în închinarea personală și îi ajutam să tragă concluzii și să aplice lecțiile învățate la propriile lor vieți. Când au învățat să citească, le puneam întrebări din ce citiseră și îi întrebam care era aplicația pentru viața lor. Întrebările mele i-au ajutat să învețe cum să caute aplicații personale și lecții care să-i călăuzească pe parcursul zilei. I-am încurajat să studieze acele probleme cu care se confruntau în viața lor de zi cu zi, astfel încât să înceapă să înțeleagă voința lui Dumnezeu. “Nu contează ce crede tata sau mama. Nu contează ce părere au ei. Ceea ce contează cu adevărat este ce părere are Dumnezeu.”

Momentele de închinare ale familiei noastre erau programate pentru ora 8 dimineața și 8 seara. Eu mai participasem la momentele de închinare

Cum se zidesc bărbați

și în alte familii, momente care erau obositoare, seci și plictisitoare. Nu voiam ca închinarea să fie așa și în căminul nostru, așa că am muncit din greu ca să facem închinarea cu toată familia atracția principală a zilei – interesantă, plină de viață și relevantă. Ne strângeam cu toții în jurul mesei din sufragerie și, după ce cântam o cântare, îngenuncheam pentru o scurtă rugăciune. De obicei, foloseam Biblia sau o altă carte ziditoare de caracter ca un catalizator pentru discuțiile noastre. Începeam citind pe rând câte un paragraf și rezumându-i ideile principale, dar, un lucru mai important, spunând ce anume îl impresiona în mod personal pe cel care citea. Fiecare era atunci liber să comenteze. Pe această cale, Duhul Sfânt ne ajuta să începem o conversație profundă despre aplicarea acestor principii la experiența noastră practică. După 15 sau 20 de minute de citit și discutat, încheiam cu o rugăciune și cu îmbrățișări.

Am ajuns să apreciem beneficiul imens al acestui tip de participare. Băieții noștri s-au deprins să vorbească degajat despre lucrurile spirituale și să-și spună părerile și întrebările – precum și să-și împărtășească luptele, ispitele și victoriile.

MERITĂ TOTUL!

În acea seară, meditam, singur cu Dumnezeu, la gândurile, energia și rugăciunile pe care le investisem în acești doi băieți. Și acum plecaseră la propriile lor case, iar viața nu avea să mai fie la fel. Merita?

Ei bine, cu o săptămână în urmă, Sally și cu mine ne-am petrecut sfârșitul de săptămână în vizită la Matthew, Andrew și soțiile lor. Duminică după-amiază, mă pregăteam să plec spre casă. Aveam lucruri de făcut luni dimineață. Băieții au încercat să mă convingă să mai stau, dar, cum vizita fusese frumoasă, nu mai era niciun motiv să-mi amân plecarea, sau cel puțin așa gândeam eu.

“Nu pleca până nu-ți arăt ceva!”, a intervenit Matthew.

“Bine”, am răspuns eu, “dar să nu-ți ia toată ziua să-mi arăți.”

S-a întors cu obiectul misterios ascuns la spate. Eram în expectativă, dar Matthew doar i-a aruncat o privire lui Andrew, care a dat din cap. Dintr-o dată, Matthew a scos de la spate un colac de frânghie și amândoi au sărit pe mine. Eram complet legat în mijlocul hohotelor de râs, conștientizând cam târziu că băieții mei, bărbați în toată firea, cu propriile

lor familii, îmi spuneau într-un mod imposibil de confundat că încă mai doreau și le mai plăcea să petreacă timp cu tatăl lor. Legătura dintre noi, toți șase, este adevărată și puternică.

Da, sunt bărbați în toată firea – bărbați adevărați, stând de unii singuri sub călăuzirea lui Dumnezeu. Am devenit bunic. Matthew și Angela au un fiu pe care îl cheamă Nathan. Andrew și Sarah au doi băieți: Landon și Jesse. Au preluat moștenirea pe care Dumnezeu mi-a dat-o mie și o duc mai departe spre noi profunzimi. A meritat? A meritat fiecare moment, fiecare renunțare la dorințele proprii, fiecare schimbare pe care a trebuit să o fac și fiecare cruce pe care a trebuit să o duc. Aș face la fel încă o dată și chiar de o mie de ori dacă ar fi nevoie, ca să culeg recolta bucuriei pe care o am în prezent. Acum, nu am niciun regret și, mai mult decât atât, în inima mea este satisfacția profundă că fiecare tată se poate bucura să fie partenerul lui Dumnezeu în scopul zidirii de bărbați. Vei face același lucru pentru copiii tăi?

CAPITOLUL 10

CUM SE ZIDESC BĂRBAȚI

Întrebări pentru introspecție și discuții de grup

1. Ce zidesc eu? O afacere? Un imperiu? O viață trăită pentru mine însumi? Sau zidesc bărbați și femei?
2. Ce fel de caractere au copiii mei? Sunt fermi în ce privește urmarea principiilor și spun “nu” compromisului sau se apleacă sub presiunea colegilor?
3. Privind în urmă în această săptămână, cât din timpul meu l-am dedicat copiilor mei?
4. Când a fost ultima dată când m-am mai jucat cu ei sau când am mai citit o carte cu ei?
5. Când a fost ultima dată când am mai plecat într-o excursie care să însemne ceva pentru ei?
6. Funcționează căminul meu ca o mașină bine unsă?

Cum se zidesc bărbați

7. Când a fost ultima dată când am mai lucrat cu copiii mei la o sarcină simplă sau la un proiect special, aducându-le la cunoștință că apreciez eforturile lor?
8. Ies din “cușca” mea ca să întâmpin nevoile și dorințele copiilor mei?
9. Cum sunt conversațiile cu copiii mei – vii și interesante sau plictisitoare și forțate?
10. Conduc în mod regulat închinarea în familie? Ce ar spune copiii mei: că abia așteaptă acest moment sau că le e groază de el?
11. Ce fac ca să-mi pregătesc copiii pentru viața reală – relații, ocupație, conducerea eficientă a unui cămin?

Un prieten pentru mine



*Este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate.
– Proverbe 18:24*

Majoritatea bărbaților cu care am stat de vorbă au avut mulți prieteni pe parcursul vieții lor. Totuși nu au găsit niciodată acel prieten *special*, prietenul care ține mai mult la tine decât un frate, așa cum spune cartea Proverbelor. Acești bărbați sunt bărbați puternici și de treabă, însă în acest aspect al vieții lor, se simt goi deoarece în viața lor nu există măcar un singur prieten de felul acesta. Mi-am pus câteva întrebări în legătură cu acest tip de prieten. Adesea m-am întrebat, ca și mulți dintre bărbații cu care am vorbit, dacă un astfel de prieten există cu adevărat. Și dacă există, voi avea și eu vreodată parte de unul? Abia când am mai înaintat în vârstă și am fost capabil să privesc în urmă, am început să înțeleg adevărata dinamică a prieteniei dintre bărbați în mijlocul valurilor vieții.

NEBUNATICII

Bill a fost primul meu prieten. Încă îmi mai aduc aminte de cartierul care constituia centrul vieții mele la vârsta de 7 ani – South Sanders Street, din Appleton, Wisconsin. Bill locuia pe partea cealaltă a străzii, cu trei case mai jos. Nu-mi mai amintesc cum ne-am cunoscut, însă Bill a devenit

Un prieten pentru mine

primul meu prieten adevărat. Ne plimbam împreună cu bicicletele sau cu rolele, atunci când nu eram plecați să explorăm locurile învecinate.

Casa lui Bill era pe colț și vizavi de casa lui era River View Country Club. Era un club exclusivist cu un teren de golf bine îngrijit, însă ce ne interesa pe noi era acea parte a terenului respectiv pe care jucătorii de golf rareori o observau – tufișurile, pârâiașele care săpau șanțuri adânci, râul și buștenii groși împrăștiți peste tot locul. Aici era o lume pe care orice băiat și-ar fi dorit-o. Ne construiam cazemate în copaci și ne jucam ore întregi. Alți prieteni ni se alăturau și încă îmi mai amintesc grupul nostru de cinci – doi de Bill, doi de Jim și un Butch mai singuratic, care sărea prin copaci ca Tarzan. Cum? Nu te-ai jucat niciodată de-a Tarzan? Nici nu știi câtă distracție ai pierdut. Aproape de cazemata noastră din copac, erau câțiva ploi tineri. Trei sau patru dintre noi săream din cazemată în ploi și ne cățaram cât de sus puteam. Greutatea noastră făcea ca flexibilul copac să se aplece până la pământ. Atunci trei dintre noi săreau jos din pom, care revenea în poziția inițială, purtându-l pe cel care rămânea în vârful lui într-o călătorie extrem de palpitantă.

Privind înapoi acum, îmi dau seama că era un joc foarte periculos. Părinții noștri nu știau ce facem, însă nu este aceasta esența vieții pentru majoritatea băieților? Fiorii pe care ți-i dă pericolul și spiritul de aventură nu fac altceva decât să sporească plăcerea activității. Sunt atât de recunoscător că am crescut într-o vreme în care societatea încă își mai dădea seama că înotatul într-un iaz interzis sau, îndrăznesc să spun, “încălcarea” proprietății unui club privat de golf nu erau semne ale delincvenței juvenile, ci, pur și simplu, expresia necugetată a unei copilării normale în toată exuberanța ei.

Incapacitatea băiețească de a prevedea și preveni problemele duce adesea la consecințe neașteptate, iar eu nu am făcut excepție. De exemplu, ori de câte ori puteam, prindeam broaște din pârâiașul de pe terenul de golf și la aduceam acasă în acvariul meu provizoriu, făcut dintr-o cădiță de metal prevăzută cu un capac. Cu mare mândrie îmi supravegheam imperiul, care număra 14 broaște de diferite mărimi. Cât de mult ar fi putut crește colecția mea nu voi ști niciodată. Pentru că fie n-am pus bine capacul, fie l-am lăsat mai slab. Oricum, tatăl meu a dat peste evadați când cobora scările pe întuneric și a simțit corpul celui mai mare și mai

drag broscoi storcoșit între degetele lui de la picioare. A urmat, din câte îmi aduc aminte, un moment educativ mai delicat și așa a luat sfârșit colecția mea de broaște.

Da, băieților le place pericolul. Pentru ei, e aproape ca sarea în mâncare – adaugă savoare oricărei situații. Asta reprezenta pentru noi terenul de golf. Ne plăcea la nebunie să ne jucăm acolo, iar faptul că nu aveam voie, făcea să sporească plăcerea. Oamenii care se ocupau cu întreținerea lui ne mai zăreau din când în când și veneau să ne izgonească. Atunci noi fugeam că se ne ascundem și, curând, începea un joc nou. Ei erau inamicii, iar noi trebuia să scăpăm de ei.

Nu aveam nume pentru acei oameni, așa că le ziceam “camionagiul” și “tractoristul”, după vehiculele pe care le conduceau. Deveniseră inamicul aproape perfect – voiau mereu să scape de noi, însă nu erau niciodată atât de răi sau de înfiorători, încât să facă să dispară toată distracția. Cred din toată inima că unele dintre interacțiunile cu noi chiar le făceau plăcere – ca atunci când se furișau în cazemata noastră. Nu i-am descoperit decât atunci când a fost prea târziu; când am dat peste ei, am fugit ca din pușcă și ne-am croit drum în jos prin râpa săpată de un pârau, loc pe unde nu mai fuseserăm niciodată. Cărarea noastră era presărată cu mărar, măceși și cu acei scaieți care ți se prind de haine și în păr și se dezlipesc cu greu.

Îmi amintesc ce jalnic arătam când am ajuns pe celălalt mal al râpei, scăpați de urmăritorii noștri: plini de noroi, de scaieți, cu hainele rupte și zgârieturi peste tot, iar acei oameni stăteau pe partea cealaltă și râdeau de se prăpădeau. Probabil că mai rîd și acum când spun povestea asta, dar noi nu le purtam pică pentru victoria pe care o obținuseră.

Bill și cu mine eram asemănători – timizi și un pic închiși în noi înșine, totuși cu mintea numai la năzbâții copilărești. Oricum, făceam și alte lucruri împreună în afară de nebunii. Mergeam împreună la școală, ne jucam cu mingea și făceam zmeie, ca alți băieți. Am fost prieteni la cataramă de la vârsta de 7 ani până pe la 14 ani, când părinții mei s-au hotărât să se mute într-un nou cartier al orașului. Nu prea l-am mai văzut pe Bill după aceea. La momentul respectiv nu am înțeles de ce, dar a ieșit din viața mea – un prieten drag, pierdut nu din cauza unei certe sau a unei neînțelegeri, ci din cauza împrejurărilor.

VRUM, VRUM

Viața merge mai departe chiar atunci când suferim o pierdere. În noua noastră casă, curând am făcut cunoștință cu alt băiat de vârsta mea, care locuia vizavi. L-am remarcat prima dată pe Mike când a demarat cu motocicletă lui – o Honda de 175 cc. Asta mi-a atras atenția pentru că eu eram fericitul proprietar al unei Suzuki de 150 cc – prima mea motocicletă.

Ne-am întâlnit într-o zi pe stradă și, în curând, cutreieram străzile împreună. Mergeam în Parcul de Stat High Cliff și exploram toate străduțele dosnice. Ne plăcea să mergem pe aleile murdare din Parcul Playman, unde ne ridicam pe o roată și ne întreceam care putea să-și țină mai mult echilibrul. Eram aventurieri. Ne-am mai împrietenit cu alți doi tipi care aveau motociclete. Dick avea un Ducati, o ditamai motocicletă veche și zgomotoasă. Nici nu cred că se mai fabrică acel model. Jerry avea o Harley Davidson. Ne întâlneam duminica și plecam să explorăm noi colțuri ale unei lumi care abia se deschidea în fața noastră acum, că aveam motociclete. Ne opream la localul lui Murphy unde băgam monede în tonomat, beam bere fără alcool, stăteam de vorbă și, din când în când, flirtam cu fetele. Mike și cu mine mergeam împreună cu motocicletele la școală și, când am început să mă întâlnesc cu Sally, o așteptam amândoi în stradă și o escortam până la școală. A fost frumos în anii '60, cu adevărat niște zile fericite. Însă, curând, evenimentele au stricat și aceste relații de prietenie.

UPS!

Într-o zi, m-am nimerit în spatele unei eleve care făcea școala de șoferi și care era, în mod evident, speriată de moarte și foarte ezitantă. Eu, ca de obicei, eram grăbit și, prin urmare, o urmam de foarte aproape, când ea a apăsător cu putere frâna la o trecere peste calea ferată. Știți probabil că frâna de picior la o motocicletă este pentru roata din spate și frâna de mână este pentru cea din față. Ei bine, panicat, am apăsător pe ambele frâne, însă piciorul mi-a alunecat de pe pedala de frână. Roata din față s-a frânat, iar eu am fost catapultat peste mașina ei și am aterizat pe capotă. Am avut o senzație stranie, iar ea, de unde până atunci era speriată, acum era de-a dreptul terifiată. Nu am pățit nimic și, datorită faptului că, pe atunci, motocicletele erau făcute se reziste mai mult, nici motocicletă mea nu a

pătit nimic, cu excepția câtorva zgârieturi, așa că am plecat amândoi la drum.

Am fost puțin zdruncinat, dar doar câteva minute. La urma urmei, am raționat eu, “Oricui i se poate întâmpla un accident”, și lucrurile au mers bine până când am ieșit din nou cu motocicletă după o ploaie. Din nou, mă grăbeam și nu păstram distanța corespunzătoare față de mașina din fața mea, când un câine i-a ieșit în față. Din nou, am apăsat cu putere pe frâne, ca să evit coliziunea, însă pe șoseaua umedă, motocicletă mea a derapat și am fost nevoit să-i dau drumul, pentru că intra sub mașină. Doar bara de protecție, de care m-am ținut strâns, m-a împiedicat să nu intru și eu sub mașină după motocicletă. Una peste alta, am fost norocos – foarte norocos – că toate pagubele s-au redus la câteva zgârieturi pe motocicletă și alte câteva pe pielea mea.

Acum, ambele accidente s-au întâmplat, în esență, din vina mea, cu toate că poliția nu a fost informată și șoferii nu au pretins despăgubiri. Totuși, aceste accidente mi-au afectat foarte puțin încrederea în mine însumi. Pur și simplu m-am hotărât să fiu mai atent pe viitor. Părerea mamei mele era diferită și și-a exprimat-o într-o dimineață de duminică, când voiam să mă duc să mă plimb puțin cu motocicletă înainte să mă întâlnesc cu băieții.

Pe când eu îmi luam la revedere de la ea, ea insista: “Fiule, pune-ți casca de protecție.”

“Hai, mamă, nimeni nu poartă așa ceva.”

“Pune-ți casca sau dă-mi cheile.”

Știam că vorbea serios, așa că, ezitând, mi-am pus casca. O oră mai târziu, mă întorceam în oraș și mai aveam puțin timp la dispoziție până să mă întâlnesc cu băieții, așa că m-am hotărât să mă opresc la complexul de birouri care se afla după curba următoare, deoarece în spatele clădirii era un mic eleșteu cu păstrăvi și îmi plăcea să stau și să privesc peisajul liniștitor. Am încetinit, pregătindu-mă să fac dreapta în parcare.

Nu știam asta, dar se pare că nu eram singurul care credea că era o zi superbă pentru o plimbare cu motocicletă, și un alt motociclist venea cu viteză din spate, plănuiind să mă depășească prin dreapta mea! Am cotit spre parcare exact când el ajunsese în dreptul meu și ne-am izbit extrem de spectaculos. Eu am fost aruncat în aer și am luat curba cu capul înainte.

Un prieten pentru mine

Când am evaluat situația, am descoperit că, încă o dată, scăpasem de răni grave, însă casca mea avea o crăpătură exact pe mijloc!

După acest incident, mama m-a convins să-mi vând motocicletă și să-mi iau o mașină. Am sfârșit într-un Chevrolet Impala negru, din 1960, cu aripi mari pe capota din spate. Din moment ce nu mai aveam motocicletă, nu m-am mai potrivit cu grupul, așa că nu ne-am mai văzut prea mult după aceea. Niciodată n-am putut să înțeleg cum pierderea unei motociclete a afectat atât de mult prietenia noastră, încât să moară pur și simplu.

Pe atunci, lucram la o benzinărie a companiei Standard Oil și mă ocupam cu alimentarea mașinilor de la pompă și cu reparații minore; acolo l-am întâlnit pe Dave. Venea să alimenteze cu benzină atunci când termina treaba la magazinul de materiale feroase și am legat o prietenie. Într-o zi de toamnă, m-a întrebat dacă aș vrea să merg la o vânătoare de câprioare împreună cu el. I-am spus că mi-ar face plăcere și așa s-a născut o nouă prietenie.

TEMERARI

Locul în care îi plăcea să meargă la vânătoare era la 90 de minute depărtare și ca să ajungem acolo înainte de zorii zilei însemna să plecăm din Appleton pe la 3 și jumătate dimineata. Am plecat devreme și am umblat toată ziua după cerbul de doisprezece puncte din visurile noastre. Apoi ne-am oprit la un local ca să luăm câțiva burgeri, niște cartofi prăjiți și câte un shake înainte să ne întoarcem acasă. Apoi, am repetat isprava peste câteva zile.

Am devenit prieteni la cataramă. Vânam împreună, mergeam la întâlnire în patru, fiecare cu prietena lui, și ne întreceam cu mașinile care pleacă mai repede de pe loc. Pe atunci, eu aveam un Pontiac Lemans decapotabil, iar Dave avea un Dodge Charger 440 cu cutie de viteze HEMI-hertz. Erau mașini puternice, iar noi eram tineri, nesocotiți și liberi. În curând, ni s-a alăturat și Tom cu al lui Pontiac Grand Prix. Era un model 421 cu trei – exact, unu, două, trei carburatoare – și era fenomenal de rapidă! Nicio altă mașină nu se putea compara cu ea. Eram împreună cu el când ne-am întrecut cu cineva care avea un Mustang 390. Am îngropat acul kilometrajului la 220 km/h și l-am lăsat într-un nor de praf.

Mânați de iluzia tinerească a imposibilității de a muri, eram niște temerari fără speranță. Odată, ne-am întrecut de la Shawano până la

Appleton, Wisconsin, vreo 70 de kilometri, iar cel care pierdea trebuia să plătească băutura pentru toți trei. Aveam cea mai înceată mașină, dar eram hotărât să câștig. Am depășit o coloană de vreo 40 de mașini cu 160 km/h. Abia dacă am zărit mașina de poliție în mijlocul coloanei, dar polițiștii voiau să trăiască și n-au cutezat să mă urmărească.

Aveam tot ce mi-aș fi putut dori: doi prieteni buni, o mașină rapidă și o prietenă drăguță. Apoi liceul s-a terminat și fiecare dintre noi a trebuit să se maturizeze. Eu m-am dus la facultate, Dave s-a angajat ucenic de electrician la o turnătorie, iar Tom a plecat în armată. Nu prea ne-am mai văzut după aceea. Din când în când, drumurile ni se mai întâlnesc, dar facultatea a pus punct prieteniei noastre. Încă o dată, m-am întrebat de ce se întâmplă acest lucru... însă nu pentru mult timp.

BUM!

În facultate, m-am împrietenit cu colegii mei de cameră și am închiriat o casă cu patru dormitoare. Vreau să vă spun că, dacă nu ați locuit împreună cu patru colegi, dacă nu ați încercat să gătiți, să faceți curățenie și să spălați rufe împreună cu patru colegi, ați pierdut o educație de o viață întreagă. Nu ne-am plictisit niciodată!

Într-o seară, toți patru, Tom, John, Lynn și cu mine, ne-am oprit să luăm niște gustări în drum spre casă. După cum avea să se dovedească, au fost un pic cam multe gustări! Am comandat câteva pizza congelate. Fiind primul care a intrat în casă, am pornit cuptorul cu gaze, dar am uitat să și aprind focul. În schimb, m-am dus repede sus, la baie. După vreo cinci minute, am simțit un miros puternic de gaz.

“John”, am strigat eu, “aprinde cuptorul ăla!”

Ei bine, următorul lucru pe care l-am auzit a fost un mare B-U-M! Întreaga casă s-a clătinat din cauza exploziei, iar eu m-am repezit în jos pe scări, ca să descopăr că John fusese aruncat de suflul exploziei în peretele din fața cuptorului. În mod miraculos, nu a fost rănit grav. Părul îi era ușor pârlit de la flăcări și se întreba ce se întâmplase cu el. Cuptorul era o bombă care aștepta ca vreun nefericit să o declanșeze, iar faptul că scăpase fără să fie rănit părea imposibil și, prin urmare, amuzant – cel puțin în starea noastră de ebrietate! Râzând, l-am ajutat să se ridice, iar el a băgat pizza la cuptor în timp ce desfăcea altă bere. Când s-a făcut pizza, ne-am

Un prieten pentru mine

așezat să mâncăm, însă aceea a fost cea mai groaznică pizza pe care am mâncat-o vreodată. Și ceilalți erau de aceeași părere. Ne-a luat ceva timp până să ne dăm seama că, după experiența prin care a trecut, John uitase să dea la o parte ambalajul de plastic de pe pizza înainte să o bage la cuptor.

Aceștia au fost prietenii mei în timpul acelor ani speciali de facultate. Toți trei au fost prezenți la nunta mea în 1972. Am fost primul din grup care și-a pus pirostriile și, după terminarea facultății, nu prea ne-am mai văzut unul cu altul. John și Lynn și-au găsit niște soții și s-au căsătorit, dar nu și Tom, care a murit în mod tragic la vreo 15 ani după aceea. Ori de câte ori ne întâlnim, re trăim acele zile de glorie. Ne aducem aminte de poveștile și aventurile noastre favorite, râdem mult de ce am trăit împreună, plângem puțin pentru ce am pierdut, în special pentru Tom, și, la sfârșit, ne dăm seama că am petrecut împreună un timp foarte special, o perioadă unică din viață, în care inimile noastre au bătut ca una singură. Totuși, viața a mers mai departe și, cu ea, și noi. Fiecare a început un capitol nou al vieții lui, care nu mai avea tangențe cu viețile celorlalți.

CHIAI NICIUNA NU DUREAZĂ?

M-am întrebat de ce nu durează mai mult aceste relații. De ce niciuna dintre ele nu se păstrează pentru totdeauna? Toate legăturile mele de prietenie mi s-au părut trecătoare, așa că am început să-i întreb pe frații mei, pe părinții mei, pe celelalte rude ale mele, pe colegii de serviciu și pe prieteni, și fiecare mi-a povestit cum a legat prietenie cu cineva și cum s-au despărțit pe urmă. Toți aveau amintiri scumpe, însă rareori aveau o prietenie profundă și stabilă cu cineva. Desigur, în majoritatea cazurilor, încă ne considerăm prieteni, încă ne mai trimitem felicitări de Crăciun sau de aniversarea zilei de naștere, încă ne mai bucurăm de o întâlnire întâmplătoare sau de un telefon mai rar, însă fiecare a mers mai departe, și-a schimbat ocupațiile, interesele, hobbyurile și chiar sistemul de credințe, dar, făcând astfel, am părăsit căile vechi și am îmbrățișat lucruri noi. Cumva, fără ca măcar să ne dăm seama, vechile prietenii se duc și se dezvoltă altele noi.

Ar fi aproape imposibil să menții toate prietenii pe care ai avut privilegiul să le dezvolți încă din copilărie. Nu e un raționament care să

explice pierderea prieteniiilor, ci faptul concret că nu avem prea mult timp pe care să-l investim în prietenii.

Isus poate că a avut doisprezece prieteni care au fost mai apropiați de El decât restul lumii, dar dintre aceștia, doar Petru, Iacov și Ioan au fost într-adevăr cei mai buni prieteni ai Lui. Se pare că nici chiar Domnul nostru, atunci când a fost constrâns de firea omenească, nu a reușit să mențină doisprezece prietenii “strânse”.

Privind în urmă, aceștia au fost băieții pe care i-am socotit prieteni: amicii mei din copilărie, Bill, Butch, Jimmy, Bill; băieții din grupul de motocicliști, Mike, Dick și Jerry, prietenii mei la cataramă de mai târziu, din liceu, Dave și Tom; colegii mei de cameră din facultate, John, Tom și Lynn. Sunt doisprezece în total, dar aici nu intră toți băieții cu care am fost prieten ocazional la cercetași, la sport și la școală. Să nu uităm nici de cele câteva fete cu care m-am întâlnit înainte de Sally!

Însă asta a fost doar în tinerețe. Mai târziu, au fost Paul și Ethel, cele două persoane minunate care mi-au pus Biblia în mână. Viața mea s-a schimbat pe măsură ce L-am cunoscut pe Dumnezeu și, când am renunțat la petreceri și la băutură, am intrat în relație cu o mulțime de alți oameni interesanți. A fost Gary, care a devenit amicul meu de vânătoare și de mers în excursii, și câteva cupluri: Mike și Annette, Tom și Lana, Chuck și Mary și, desigur, Bill și Eleanor. Câțiva pastori mi-au devenit prieteni buni – Bob, Jim, Dan, Vern și Jerry. Însă cum aş putea să mențin relații de prietenie – de prietenie strânsă – cu vreo 50 de oameni împrăștiați peste tot prin țară?

PEISAJE SCHIMBĂTOARE

Deci, unde vreau să ajung cu asta? Pur și simplu vreau să vă spun că am descoperit că sunt trei tipuri de prieteni. În primul rând, sunt prieteni *sezonieri*, cum a fost primul meu prieten, Bill. Am fost amici de cartier atât timp cât am locuit aproape unul de celălalt. Prietenii mei din facultate au fost prieteni sezonieri. Ne bucurăm de “sezon”, de perioada din viață care a făcut să ne întâlnim. Nu sunt prietenii rele. Sunt legate cu oameni de treabă, oameni buni. Dar viața se schimbă, prietenii se schimbă și noi mergem mai departe. Asta nu-i înjosește pe oamenii cu care am fost prieteni. Nu, pentru că viața noastră a fost îmbogățită și modelată de cei

Un prieten pentru mine

care au petrecut acest “sezon” cu noi, iar noi purtăm în ființa noastră nu doar amintiri, ci chiar esența lucrurilor pe care le-am câștigat, învățat și trăit cu și prin intermediul lor.

În al doilea rând, sunt prieteni dintr-un *motiv* anume. Prietenul meu motociclist, Mike, a fost un astfel de prieten. Interesele noastre comune sunt cele ce ne-au adus împreună. Astăzi mă îndoiesc că vreunul dintre noi mai cutreieră încă aleile din Parcul de Stat High Cliff. Motivul pentru care am încheiat relația a dispărut. Același lucru e valabil și în dreptul lui Dave, sau al lui Tom, cu mașinile noastre puternice. Niciunul dintre noi nu mai iese să agațe fete sau să bea ca un neghiob. Încă mă mai întâlnesc cu Tom din când în când. Are propriul centru de vânzări auto și fie ne aducem aminte de vremurile de demult, fie ieșim în oraș să mâncăm. Încă ne mai trimitem felicitări de Crăciun și a rămas încă o persoană dragă mie și, într-un anumit sens, un prieten, însă în mare parte, în viața amândurora, prietenia noastră și-a îndeplinit scopul. Motivul care a adus-o la existență a dispărut și s-au format noi vieți. Fiecare dintre noi este ca o plajă erodată de valuri, furtuni și vânt. Fiecare schimbare, oricât de mică ar fi, ne modifică peisajul an de an, până când se petrec schimbări dramatice. Mi se încălzește inima când mă gândesc la perioadele de timp și la motivele care au stat la baza prieteniiilor mele, datorită tuturor influențelor pe care prietenii le-au adus în viața mea. Unii m-au făcut o persoană mai bună. Alții m-au implicat în mai multe năzbâtii. Unii m-au văzut într-o perioadă de dezvoltare. Alții au fost pur și simplu acolo, trăind în același timp și aceleași situații de viață, și am fost binecuvântați reciproc să călătorim pentru un timp împreună. Am învățat prea târziu în viață, așa cum tindem să facem noi, oamenii, că pot să prețuiesc și să savurez fiecare etapă, fiecare val, fiecare călătorie a vieții și fiecare persoană intrată în viața mea, pe care o pot numi prieten.

DORINȚA MEA CEA MAI PROFUNDĂ

Dar cum rămâne cu acel prieten special, despre care Biblia afirmă că ține mai mult la noi decât un frate?⁶⁰ “Prietenul adevărat [care] iubește oricând”⁶¹, prietenul care este alături de tine atunci când treci prin

⁶⁰ Vezi Proverbe 18:24.

⁶¹ Proverbe 17:17.

nenorociri sau când ai succese și care nu este schimbat de niciuna dintre aceste situații? Cum rămâne cu acel cineva a cărui inimă este în armonie cu a mea și care nu a intrat în viața mea doar pentru un “sezon” sau dintr-un motiv anume, ci este întotdeauna acolo, indiferent dacă mi se schimbă sistemul de credințe sau dacă nu mai avem activități în comun, acel cineva care este într-adevăr mai apropiat de noi decât un frate?

Mă întrebam dacă aveam să găsesc vreodată un astfel de prieten, și nu l-am găsit până pe la vreo 40 de ani. Pentru mulți dintre noi, această dorință după un “prieten pentru totdeauna” rămâne un vis neîmplinit, care ne scapă mereu. Chiar și Domnul și Mântuitorul nostru a descoperit, atunci când a venit criza, că nu numai prietenii Lui L-au părăsit, ci chiar și cei mai apropiați dintre cei apropiați. Petru s-a lepădat de El! La sfârșit, a rămas singur! Să nu fii șocat sau uluit dacă, la sfârșitul vieții, nu va fi niciun prieten care să țină mai mult la tine decât un frate. Isus, Ioan Botezătorul, Elisei, Daniel, Isaia, Ieremia, Moise și Iosif – în viața niciunuia nu a existat un asemenea prieten.

Însă puțini, foarte puțini, au găsit asemenea prieteni. Pavel l-a avut pe Luca, care, chiar și atunci când Pavel a fost întemnițat, i-a stat tot timpul alături, având grijă de bunăstarea și sănătatea lui. David l-a avut pe Ionatan, care și-a sacrificat coroana și viitorul pentru el. În timpurile nebiblice, Luther l-a avut pe Melanchton, iar John Wesley l-a avut pe fratele său, Charles. Suntem cu adevărat fericiți dacă găsim unul la fel.

Examinând-mi propria viață și inimă în timp ce scriu acest capitol, trebuie să spun că soția mea îmi este cel mai intim prieten. Spun asta nu din principiul că soția *ar trebui* să-i fie cel mai apropiat prieten soțului ei, ci pentru că acesta este adevărul. Aș fi gata să mor pe loc pentru ea. Cu toate acestea, rămâne în inima omului – cel puțin în inima bărbatului care scrie această carte – dorința de a avea pe cineva cu care să moară, alături de care să moară... un alt bărbat, un suflet pereche căruia să-i împărtășesc scopul meu în viață, direcția pe care mi-a arătat-o Dumnezeu, hotărârea și dorințele mele.

SUFLETE PERECHE

Când m-am mutat în sălbăcie, am lăsat în urmă tot ce cunoscusem, inclusiv pe prietenii mei. Nu mă așteptam să găsesc acel prieten adevărat

Un prieten pentru mine

și loial în foarte puțin populatul North Fork. Totuși, dacă e ceva ce am învățat despre Dumnezeuul căruia Îi slujesc, este aceea că El este Dumnezeuul imposibilului. În marea Lui înțelepciune, a adus un prieten în viața mea și, făcând astfel, mi-a adus o prietenie care mă împlinea în atât de multe și diverse feluri, încât a devenit unică în experiența mea.

Acest om a îmbrățișat din toată inima aceleași dorințe pentru familia lui pe care le aveam și eu pentru a mea. S-a luptat cu multe dintre luptele și eșecurile personale cu care m-am luptat și eu. Împreună, puteam vorbi de lucruri pe care nimeni altcineva nu le înțelegea, de bătălii spirituale în care nimeni nu știa că ne angajaserăm. Ne-am distrat împreună și am trăit niște aventuri mărețe – unele pline de pericole, ca atunci când prietenul meu aproape că a murit pe un versant de munte sau atunci când amândoi am avut o hipotermie gravă după un accident de canoe într-o apă extrem de rece. Aceste lucruri ne-au legat inimile una de alta, și, în timp, am început să și lucrăm împreună, învățându-i pe alții chiar acele lucruri pe care le învățaserăm noi în timp ce ne străduiam din greu să ne refacem căsniciile și familiile.

Asta nu înseamnă că exista o armonie perfectă între noi sau că întotdeauna vedeam lucrurile în același fel, pentru că, în anumite aspecte, cu siguranță nu era așa. De fapt, ar fi cel mai ciudat lucru să găsești pe cineva cu care să fii total de acord în privința oricărei probleme, dar noi eram hotărâți să ne acordăm unul altuia libertatea de a-L urma pe Dumnezeu așa cum ne dicta conștiința; în acest fel, încurajându-ne unul pe altul în umblarea noastră individuală cu Dumnezeu, ne-am bucurat de mulți ani de muncit împreună, de socializat unul cu altul și, mai mult decât toate, de crescut împreună. Pe măsură ce făceam tot mai multe lucruri împreună, familiile noastre se loveau de aspecte în care erau diferențe sincere de opinie – nu cu privire la aspecte legate de mântuire, ci la cele legate de aplicarea zilnică a creștinismului în cămin și în societate.

De exemplu, familiei mele îi făcea plăcere să citească o serie de volume cu povestiri din natură și considera că sunt cărți ziditoare de caracter. Am fost puțini surprinși atunci când familia prietenului meu a avut obiecții vizavi de aceste cărți, pentru că autorul folosea personificarea pentru a portretiza personajele animaliere din povestiri. Nu vreau să discut aici cine are dreptate în această chestiune. Pentru ei, ea constituia o problemă.

Nu am căzut de acord în privința acestora și nici în privința altor câteva probleme care nu țineau de moralitate.

ÎNDOIELI DERANJANTE

Micile tulburări și certuri au început să coacă și înclinația mea naturală a fost să cred că prietenul meu este prea rigid sau prea conservator, în timp ce el era înclinat să mă vadă ca prea liberal, prea înclinat spre compromis. Aproape imperceptibil, atitudinile s-au schimbat. Ei pur și simplu nu înțelegeau de ce noi nu vedeam îngrijorarea justificată a lor și viceversa; și dintr-odată, de unde mai înainte ne încurajam întotdeauna unii pe alții, acum a încolțit o mică sămânță de îndoială și de îngrijorare cu privire la ceilalți și la creșterea lor spirituală. Când acest lucru se întâmplă de mai multe ori, pe marginea mai multor probleme, începi să te vezi cu celălalt mai rar, și când o faci, o faci cu teama că veți ajunge la un nou conflict.

Acum, cred că e posibil ca creștinii sinceri să judece diferit un anumit aspect și totuși să rămână creștini sinceri. Totuși, nu cred că vreunul dintre noi are dreptul sau datoria dată lui de Dumnezeu de a le dicta altora ce să facă sau ce să nu facă în probleme care nu țin direct de mântuire. Mai mult, asemenea conflicte se nasc în cercurile creștine practic în orice domeniu de viață: îmbrăcăminte, distracții, mâncare, versiuni ale Bibliei, teologie, filozofie, stil de predicare și de închinare, muzică și chiar ornamente.

Soluția în aceste situații nu este ruperea relațiilor. Ci trebuie, mai degrabă, să petrecem timp suficient unii cu alții și să le permitem celorlalți libertatea de a nu fi de acord asupra problemelor care nu țin de moralitate. Trebuie să ne acordăm unii altora timp pentru a crește în înțelegerea problemei, amintindu-ne, în același timp, de valorile și idealurile comune care ne-au adus împreună la început. Când se întâmplă acest lucru, putem din nou să ne încurajăm unii pe alții și să lăsăm aspectele asupra cărora nu cădem de acord în seama lui Dumnezeu. În cazul nostru totuși, chiar atunci când relația noastră era din ce în ce mai afectată de conflicte minore și avea nevoie de un timp investit unii în alții, nevoile unei lucrări în creștere limitau din ce în ce mai mult acel timp.

Un prieten pentru mine

Când ne întâlneam, afacerile cereau să le dăm atenție și camaraderia de care ne bucuraserăm timp de atât de mulți ani dispărea încet-încet. Conflictele stăteau gata să izbucnească și, când eforturile de a le rezolva au eșuat, am comis marea greșală de a le lăsa nerezolvate, sperând poate că aveau să se rezolve de la sine.

PRIETEN SAU PRIETEN-DUȘMAN⁶²?

În mod ironic, buba a spart într-un domeniu în care mulți au avut, în mod onest, lupte de dus: autoritatea ultimă asupra vieților tinerelor și tinerilor noștri în alegerea unui/unei partener(e) de viață. Unii cred că după ce le dau sfaturi și îi învață, tinerii sunt liberi înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor să decidă cu cine și când să se căsătorească. Alții cred că fără permisiunea părinților, tinerii nu sunt liberi să se căsătorească.

Indiferent ce părere aveți despre această problemă oarecum spinoasă, atitudinile, abordările și acțiunile care au urmat sunt cele care au adus potopul de răni și durere care a înecat relația noastră.

Odată ce una dintre părți face acești pași, este pregătită calea pentru apariția concurenței meschine între cele două părți în ce privește părerile și influența asupra altora. Această concurență nenorocită aplică de obicei lovitura finală prieteniei.

Îmi este imposibil să evaluez motivele prietenului meu și nu pretind că înțeleg pe deplin acțiunile sale. Mă voi rezuma doar la a spune că el, împreună cu alți câțiva, s-au lansat curând într-o serie de acțiuni care mi-au produs extrem de multă durere mie și familiei mele – și, în plus, au încălcat și regula de aur a prieteniei, care spune astfel: “Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.”⁶³

Multe persoane m-au rugat să detaliez acțiunile prietenului meu, dar eu am refuzat s-o fac, motivându-mi refuzul prin faptul că cei care trebuie să știe și care sunt implicați cunosc deja faptele. Cred că prietenul meu a acționat într-un mod pe care el l-a crezut cel mai bun din perspectiva lui. Oricum, cum am perceput eu comportamentul lui este o cu totul altă

⁶² În engleză, *friendemy* (o combinație între *friend*, “prieten” și *enemy*, “dușman”) este acea persoană care îți este și prieten și dușman, sau acel prieten care te părăsește la greu (n.tr.).

⁶³ Matei 18:15.

problemă. Deși pot doar să fac presupuneri cu privire la motivele lui, știu prin ce am trecut eu și, pentru mine, acțiunile lui au fost o trădare monstruoasă a tot ceea ce am crezut cândva că ne era drag. Prietenul meu, confidentul meu și partenerul meu în lucrare s-a întors împotriva mea. Poate a crezut că nu mai are altă opțiune. Poate a crezut că face doar ce e bine în opinia lui. Totuși, eu am perceput acțiunile lui ca pe o vânzare a relației noastre. A deformat principiile libertății religioase și individualității care îmi erau atât de dragi pentru a da impresia că eu o apucasem pe căi greșite. Cel care, cândva, era de partea mea, a devenit acuzatorul meu. Prietenul meu mi-a devenit prieten-dușman.

O, nu am cuvinte potrivite ca să transmit durerea acestei situații! Sentimentele de supărare care inundă sufletul omenesc sunt atât de apăsătoare, încât pot face pe cineva să se îmbolnăvească fizic. Bănuiesc că unii dintre dumneavoastră îmi înțeleg agonia. Dacă ați trăit-o, mă înțelegeți! Viața nu este întotdeauna corectă. Moise și-a avut trădătorii în persoana lui Core, Datan și Abiram și în fratele și sora lui dragă; Iosif a fost trădat și vândut de frații săi; și Isus l-a avut pe Iuda. Dacă ați gustat aceeași trădare amară, sunteți într-o companie selectă. Am ajuns să înțeleg că Dumnezeu poate rezolva definitiv orice situație, oricât de dificilă ar fi. Asta a făcut El pentru mine în timpul acestei perioade întunecate din viața mea.

În agonia mea, într-o noapte, târziu, am compus această poezie pe când îmi vărsam sufletul înaintea lui Dumnezeu.

“Niciun prieten pentru mine?”

Doamne, Tu m-ai chemat și eu am răspuns.

Tu mi-ai spus: “Lasă-ți țara pentru mine,

Lasă-ți afacerea, lasă-ți prietenii.”

Eu am răspuns: “Doamne, nu voi avea *niciun prieten* pentru mine.”

Doamne, Tu mi-ai spus: “Fă-mă Domnul vieții tale,

Centrul căsniciei tale,

Nucleul familiei tale.”

“Da, Doamne, dar ce-ai zice și de un *prieten* pentru mine?”

Doamne, m-ai chemat să le împărtășesc și altora Vestea Bună,

Un prieten pentru mine

Să-i aduc în casa mea,
Să-i învăț căile tale,
Să ajut poporul Tău să crească.
“Da, Doamne, dar nu am *niciun prieten* pentru mine!”

Doamne, mi-ai cerut să-mi las pustietatea muntoasă,
Să-mi dau viața pentru poporul Tău,
Să predic mesajul Tău,
Să reformez mulțimile Tale.
“Dar, Doamne, totuși... *niciun prieten* pentru mine?”

Doamne, programul tău a funcționat.
Poporul Tău se întoarce la tine,
Căsniciile sunt vindecate.
Famiiliile răspund.
“Doamne, cum se face că nu există *un prieten* și pentru mine?”

“Jim, am călcat strugurii în teasc singur
Și nu a fost *nimeni* alături de Mine.
Am vindecat bolnavii, le-am deschis ochii orbilor,
Am vindecat leproșii și am eliberat robii,
Și mă întrebam de ce nu era *nimeni alături de mine*!

“Dar, Doamne, nu există *niciun prieten* pentru mine?”
“Jim, ce zici de *Mine*?”

LUMINĂ ÎN ÎNTUNERIC

Mi-a adus mângâiere să știu că Domnul va fi Prietenul meu pentru totdeauna, că nu mă va trăda. Dar Dumnezeu nu s-a oprit aici. A mers și mai departe și mi-a oferit exact persoana de care aveam nevoie atunci. Acest prieten îi cunoștea pe toți cei care erau implicați. A înțeles împrejurările speciale și, când l-am sunat, a venit. A fost alături de mine cât au ținut procesele și atunci când ceilalți m-au abandonat. M-a ajutat să trec peste bârfe, peste aluziile răutăcioase, peste informările greșite, peste zvonuri și peste portretizările false. A devenit adevăratul prieten de suflet.

Tocmai când Îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru un prieten, El mi-a trimis zece! Zece bărbați s-au ivit pentru a sta alături de mine în acest moment de criză. S-au aliat cu mine atunci când lucrurile nu arătau deloc bine; când din punctul de vedere al lumii, o astfel de legătură le-ar aduce numai rușine. Făcând astfel, m-au învățat multe despre prietenie, despre a fi alături la bine și la rău, despre *a fi alături... punct!* Cei care țin cu adevărat la tine răsar în mijlocul tristeții, exact atunci când prietenii falși își dau arama pe față.

Am ajuns să înțeleg că Dumnezeu a permis ca viața și prietenii mele să fie cernute prin sita necazurilor, și în acești zece bărbați am găsit prietenii în fața cărora să-mi dezvălui sufletul și care, cooperând cu Domnul și Salvatorul meu, să mă susțină. Ei m-au ajutat, dar nu atacându-i pe foștii mei prieteni. De fapt, s-au încurajat reciproc împotriva unei astfel de ispite, pentru că erau bărbați cu principii. Loialitatea lor nu putea fi pusă la îndoială, dar se rețineau de la a-și exprima propriile păreri și mă atenționau dacă ei credeau că greșesc. S-au dat în mod altruist pe ei înșiși și au purtat alături de mine povara mea de durere. Au fost curajoși în fața aparentei înfrângeri. Au fost sensibili și nu s-au temut să fie vulnerabili. Afecțiunea lor liber împărtășită a fost ca un balsam vindecător pentru mine. Dar, mai presus de orice, ei aveau aceleași valori ca și mine. Acești zece bărbați s-au dovedit demni de încrederea și afecțiunea mea.

Și fiii mei, Matthew și Andrew, s-au dovedit acum a fi bărbați, o sursă inepuizabilă de inspirație și de curaj principal. În ciuda tuturor atacurilor la persoana lor, ei nu au căutat să se răzbune sau să împroaște cu noroi.

CEL MAI BUN LUCRU ÎN CEL MAI URÂT MOD POSIBIL

La momentul în care scriu această carte, au trecut mai mult de patru ani de când prietenia noastră s-a dizolvat și, recent, am fost rugat să rezum această perioadă întunecată din viața mea. Pot spune cu mâna pe inimă că a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată în cel mai urât mod posibil. Răul săvârșit împotriva noastră, Dumnezeu l-a folosit pentru binele nostru. Astfel de experiențe fie te întăresc în Hristos, fie te zdrobesc. Dacă acestui foc al nenorocirilor îi este permis să-și facă lucrarea, zgura din

Un prieten pentru mine

caracterul tău – adică impuritățile – este arsă, lăsând loc unui caracter curat ca aurul.⁶⁴

Hristos a fost trădat de două ori în noaptea în care a fost arestat și judecat – o dată de Iuda și o dată de Petru. Inima lui Hristos a fost umplută de dragoste pentru cei doi bărbați. Cum ar fi putut El să renunțe la oricare dintre ei? Unul dintre ei a îndepărtat pentru totdeauna orice posibilitate de reconciliere. Celălalt a fost prins din nou în lanțurile celei mai apropiate prietenii. E posibil acest lucru. Așa sper și eu că se va întâmpla undeva, cândva, cu această prietenie pe care am pierdut-o. Doar timpul va putea spune dacă vom mai fi din nou prieteni apropiați; dedic acest capitol celui care a fost “un prieten pentru mine” și care, dacă vrea, poate să devină din nou.

CAPITOLUL 11

UN PRIETEN PENTRU MINE

Întrebări pentru introspecție sau pentru discuții de grup

1. Privind în urmă în viața mea, ce tipuri de prietenie identific?
 - a. Prieteni sezonieri
 - b. Prieteni pentru un motiv anume
 - c. Prietenii profunde, de durată
2. Atunci când nu sunt de acord cu un prieten, mă duc să-l mustru în fața patru ochi?
3. Las eu conflicte nerezolvate?
4. Sunt eu capabil să îmi exprim dezacordul într-un mod plăcut?
5. Sunt eu capabil să prețuiesc și să respect diferențele de opinie ale prietenului meu?
6. Îi dau eu libertatea de a crește în Dumnezeu în modul său unic?
7. Dacă o relație se destramă, îi păstrez eu reputația prietenului meu intactă în timp ce caut soluții?
8. Ce modalități de a îmbunătăți sau repara o prietenie, modalități inspirate de Dumnezeu, îmi vin în minte?
9. Ce fel de prieten ar spune ceilalți că sunt eu?

⁶⁴ Vezi Iov 23:10; 28:1.

SECȚIUNEA A III-A

Învinge lucrurile care te înving

Nici un bărbat care crede în Dumnezeu nu trebuie să se teamă de
lucrurile care îl înving!

CAPITOLUL 12
DISCUTÂND DESPRE TABU-URI

CAPITOLUL 13
PRIORITĂȚI ÎNCURCATE

CAPITOLUL 14
BĂRBAȚI PUTERNICI

Discutând despre tabu-uri



Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare. – Proverbe 28:13

“Jim, am avut o experiență tulburătoare, pe care vreau să ți-o împărtășesc”, mi-a spus la telefon Bill, un angajat de la o universitate creștină. “După cum știi, treaba mea este să am grijă de accesul la internet în cadrul universității și, de curând, am instalat un program care monitorizează folosirea pornografiei pe web. Nu m-am așteptat să găsesc prea multă, așa că am rămas înmărmurit când programul mi-a arătat că o treime dintre studenți accesau site-uri pornografice în mod regulat. Și unii dintre acești studenți se pregăteau să devină pastori. Dar am fost și mai alarmat când am descoperit că același lucru îl făceau și câțiva membri ai facultății, dintre care unii erau șefi de departamente! Acum, nu vorbesc despre accesul involuntar la un site timp de câteva secunde, pentru că acesta este inevitabil în timpul navigării pe internet într-un mediu fără restricții. Acești bărbați își petreceau o bucată semnificativă din timpul petrecut on-line uitându-se la pornografie – unii și câte 25 de ore pe săptămână!”

“Ce ai făcut?”, l-am întrebat.

“Am mers la președintele universității.”

“Și care a fost reacția lui?”

“S-a îngrozit.”

“Îmi dau seama.”

“O, nu de cei care greșiseră, ci de mine. M-a interogat timp de trei ore ca să vadă ce pusesem la cale și mi-a spus că trebuia să încetez monitorizarea și să nu o mai încep vreodată. Mai mult, trebuia să distrug orice dovezi furnizate de violarea de către mine a intimității persoanelor în cauză și, dacă spuneam cuiva despre asta, aveam să dispar de acolo!”

Prietenul meu nu e singurul care a făcut o astfel de descoperire. Sunt sigur că managerii de sisteme informatice de la majoritatea companiilor ar putea spune povești similare, însă ce face povestea atât de tragică este faptul că ea s-a petrecut la o universitate creștină. În cartea sa, *Războaiele secrete ale bărbaților*⁶⁵, Patrick Means dezvăluie un sondaj confidențial printre pastorii evanghelici și liderii laici de biserici. 64% dintre acești lideri creștini au confirmat faptul că se luptă cu dependența sexuală, incluzându-se aici pornografia, masturbarea devenită viciu sau alte activități sexuale secrete.

CE A FĂCUT DUMNEZEU E BINE!

Dumnezeu a avut un scop atunci când i-a făcut pe bărbați masculini. El a pus în bărbat instincte caracteristice, care să-l motiveze să fie susținătorul și protectorul familiei sale, punând nevoile membrilor ei mai presus de nevoile lui. Curajul său, integritatea sa și scopul său în viață, combinate cu dragoste adevărată îl fac capabil să realizeze o legătură emoțională sănătoasă cu soția și cu copiii săi. Apogeul afecțiunii sale neegoiste este atins atunci când se unește fizic cu soția sa într-o atmosferă de căldură, acceptare și intimitate. Ce a creat Dumnezeu este frumos, curat și sfânt, iar El se bucură de această relație.

Dumnezeu a făcut ca intimitatea fizică să funcționeze bine într-un singur context. Acel context este angajamentul și dragostea căsătoriei dintre un bărbat și o femeie.⁶⁶ Expriamarea sexuală în orice alt context este păcătoasă și ne separă atât de Dumnezeu, cât și de cei dragi.⁶⁷ Să fie așa

⁶⁵ Patrick Means, *Men's Secret Wars* [Războaiele secrete ale bărbaților], Grand Rapids, Mich.: Fleming H. Revell, 1999.

⁶⁶ Vezi Geneza 2:24, 25; Evrei 13:4; 1 Corinteni 7:7-9.

⁶⁷ Vezi 1 Corinteni 6:13-20; 1 Petru 2:11; Romani 1:24-32; Isaia 59:1, 2.

din cauză că Dumnezeu este îngust la minte sau rigid în concepții? Nu mai mult decât este constructorul de automobile care îți recomandă să alimentezi doar cu benzină fără plumb. Dacă ai făcut vreodată greșeala să alimentezi cu motorină sau cu benzină cu plumb, știi că nu merge. Motorul începe să scoată fum, să trosnească și să dea rateuri. Nu merge liniștit așa cum ar trebui.

Chiar și așa, oamenii nu “funcționează” bine fără a avea o relație iubitoare cu Dumnezeu și cu ceilalți. Dușmanul nostru ne oferă totdeauna substitute, și pofta senzuală este una dintre contrafacerile dragostei.

ATACAȚI

Problema este că poftele senzuale în suflet sunt ca motorina într-un motor care funcționează cu benzină fără plumb. Ele îți fac viața să scoată fum, să trosnească și să dea rateuri. Distrug din interior tot ceea ce are cu adevărat valoare. Încă nu am întâlnit bărbatul a cărui viață să funcționeze bine cu poftes senzuale. Atunci când impulsurile sexuale sunt văzute ca o nevoie care trebuie satisfăcută, ele devin un idol. Devin o prioritate, în fața celorlalte impulsuri. Îl fac pe un bărbat să abuzeze de corpul lui sau să-și sacrifice soția – sau, și mai rău, copiii – pe altarul poftelor păcătoase. După toate astea, poftes senzuale nu numai că nu reușesc să ofere satisfacția promisă, dar, mai mult ca sigur, distrug lucrul de care este nevoie – un mediu sigur, cu relații pline de dragoste și de siguranță. Ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie frumos devine diform, urât și distructiv.

În loc să găsească satisfacție, bărbatul găsește rușine. Se ascunde. Se izolează. Nu va îndrăzni să admită că se luptă cu aceste lucruri din cauza stigmatului pe care simte că-l poartă. Instinctul pe care Dumnezeu l-a pus în el pentru a-l împinge spre o relație profundă și sănătoasă este întors împotriva lui, ca să-l izoleze de exact acele lucruri de care are nevoie.

Poate că de aceea Satana a lucrat atât de neobosit ca să pervertească acest dar. El știe că aceste pasiuni frumoase dăruite de Dumnezeu sunt deformat astfel încât să hrănească eul, atunci ele vor distruge nu doar bărbatul, ci și familia lui. Haideti să vedem cum se întâmplă acest lucru astăzi.

Cu 12 miliarde de dolari anual în Statele Unite, veniturile industriei pornografice sunt mai mari decât cele ale NFL (Liga Națională de Fotbal

American), NBA (Asociația Națională de Baschet) și Ligii Profesioniște de Baseball la un loc. Trei miliarde din această sumă e generată numai de pornografia infantilă ilegală. Veniturile din vânzările de pornografie la nivel mondial sunt estimate undeva la 57 de miliarde de dolari. Ca să vă faceți o idee, veniturile posturilor de televiziune ABC, CBS și NBC la un loc sunt de 6,2 miliarde de dolari.⁶⁸

Se pare că societatea, ca întreg, a fost setată de dușmanul sufletelor noastre să distrugă bărbații, să-i împiedice să devină ceea ce Dumnezeu a intenționat ca ei să fie; pentru că, dacă bărbații adevărați se află la cârma familiilor lor, diavolul își pierde libertatea de a-i ataca și de a-i amăgi pe membrii familiilor. Nu-i de mirare că bărbații găsesc ispite spre necurăție oriunde își aruncă privirea. Imoralitatea ne întâmpină de pe panourile publicitare de la intrarea în oraș. Ne atrage privirile atunci când stăm la coadă la alimentară. Muzica ce pulsează din radiourile și casetofoanele noastre este plină de ea. Face paradă de pe rafturile cu reviste, în programele televiziunilor și în aproape toate filmele de pe piață. Industria modei le convinge pe femei să se îmbrace cu haine care să le accentueze senzualitatea. Oriunde un bărbat întoarce privirea, întâlnește mesajul nu foarte subtil: “Un bărbat are nevoi sexuale. Merită să i se satisfacă aceste nevoi. Satisfă-ți-le acum. Dacă te simți bine, fă-o.” Și apoi îi sunt oferite o mulțime de modalități de a face acest lucru: masturbarea, relațiile sexuale premaritale și extraconjugale, prostituția, homosexualitatea, pornografia (atât pe internet, cât și în afara lui) și molestarea copiilor.

Chiar și patul conjugal este pervertit. Mulți bărbați cred că, dacă sunt căsătoriți, pot face ce vor cu soțiile lor și e totul în regulă. Dar acest lucru nu este adevărat.⁶⁹ Pofta este la fel de distructivă în cadrul căsniciei, ca și în afara ei. De exemplu, Joe cel Macho afirma: “Nu cred că am o problemă cu dependența sexuală. Nu mă duc la prostituate. Nu mă interesează să am legături extraconjugale și n-aș molesta în viața mea un copil. De două ori pe zi mi-e de ajuns!” Când l-am întrebat ce voia să spună prin “de două ori pe zi”, el mi-a răspuns că avea relații intime cu soția lui de două ori pe zi în fiecare zi! Dacă i-ar fi opus rezistență, ar fi folosit constrângerea

⁶⁸ Jerry Ropelato, “Statistica pornografiei pe internet”, <http://internet-filter-review.toptenreviews.com/internet-pornography-statistics.html>, 19 noiembrie, 2006.

⁶⁹ Vezi Evrei 13:4.

fizică până când ar fi făcut din ea nimic mai mult decât o marionetă. Joe nu avea relații sexuale cu soția sa. Ci o folosea ca pe un obiect cu care să se masturbeze în timp ce avea fantezii sexuale cu alte femei. Perversiunile sexuale născocite de diavol – chiar și în patul conjugal – sunt nelimitate în cantitate și putere de distrugere.

Dacă ai fost destul de norocos, încât să fi fost scutit de aceste ravagii ale diavolului, mulțumește-I lui Dumnezeu și părinților tăi pentru grija lor protectoare. Probabil că nu ai nevoie de informațiile din acest capitol. Ești liber să sari peste el.

CELULE DE ÎNCHISOARE

Deși acestea nu sunt niște subiecte plăcute de discutat pentru majoritatea bărbaților, cel puțin unul dintre ele îi preocupă foarte mult jefuindu-i de pacea cu Dumnezeu și stânjenindu-le creșterea în credință. Aceste ispite îi afectează pe bărbați în orice situație economică s-ar afla. Mulți dintre cei care se luptă în aceste domenii ale vieții sunt bărbați de treabă și sinceri și, într-un mod destul de obișnuit, lideri respectați în bisericele și comunitățile lor. Pentru că nu se discută în mod deschis despre aceste subiecte, mulți dintre noi am ajuns să credem că suntem singurii care se luptă cu aceste ispite. Și atunci când ne este prea frică să ne mărturisim nevoia și păcatul, rămânem izolați și încuiați în propriile noastre celule de închisoare.

Haideți să examinăm pe scurt câteva dintre aceste celule și apoi să trecem la soluție – Dumnezeu care a venit să îi elibereze pe cei captivi!

În cartea sa, *Bărbatul sexual*⁷⁰, Dr. Archibald Hart a chestionat în jur de șase sute de bărbați creștini pe marginea subiectului masturbării. Dintre bărbații căsătoriți care răspuseseră, 61 % dintre ei au spus că se masturbau, și din aceștia, 82 % au spus că o făceau cel puțin o dată pe săptămână. 96 % dintre bărbații necăsătoriți până în 20 de ani au recunoscut că au obiceiul masturbării.

Din moment ce atât de mulți bărbați creștini fac dragoste cu ei înșiși, pare logic că ei trebuie să găsească acest lucru satisfăcător, nu? Greșit. Studiul Dr. Hart a arătat că doar 23 % dintre ei au trecut “plăcerea” ca

⁷⁰ Archibald Hart, *The Sexual Man* [Bărbatul sexual], Nashville: W Publishing Group, 1999.

motiv pentru care fac acest lucru. Ceilalți au trecut “obișnuința”, “impulsul sexual”, “dependența”, “lipsa unei alte posibilități de eliberare a tensiunii sexuale” ca motivul pentru care s-au dedat la masturbare.

Problema este că sexul înseamnă să ai o legătură și să comunici de la suflet la suflet cu soția ta. Atunci când un bărbat se masturbează, nu există nicio altă persoană cu care să aibă o legătură, așa că are loc un rateu emoțional. În loc să realizeze o legătură caldă, intimă și iubitoare cu altcineva, ei sfârșesc prin a fi bântuiți de singurătate, izolare și rușine. Aceste emoții dureroase cer o alinare, și așa se perpetuează un cerc vicios.

Să vă ilustrez acest lucru prin mărturia prietenului meu Ray:

Am crescut singur la părinți, iar aceștia nu au fost în stare să aibă o relație cu mine plină de căldura și dragostea de care aveam nevoie, așa că am fost lăsat adesea singur acasă. În singurătatea și izolarea mea, am început să am fantezii cu fete. Apoi, am descoperit masturbarea și consolarea temporară pe care mi-o aducea. Pentru o vreme, a fost distractiv și mă ajuta să maschez durerea singurătății. Însă durerea nu a dispărut. Ba chiar s-a intensificat pe măsură ce vinovăția și rușinea pentru gândurile și acțiunile mele murdare au crescut. Aceasta m-a făcut să simt nevoia după mai mult. M-am îndreptat spre pornografie și spre “exprimarea” în moduri destul de distructive. Însă niciodată nu era destul. Nu mai dețineam controlul asupra vieții mele și mă simțeam fără nicio valoare.

UN LUCRU DUCE LA ALTUL

Ray avea nevoie de dragoste, nu de poftă. Diavolul l-a păcălit să folosească o contrafacere care doar a înrăutățit lucrurile, nu le-a îmbunătățit. A descoperit că pofta este un tiran care cere întotdeauna mai mult. Cei care cedează masturbării descoperă că gândurile necurate fac presiuni asupra lor. O viață de fantezii deschide ușa multor ispite, fiindcă ceea ce este excitant astăzi mâine va fi un lucru banal. Plictiseala favorizează nevoia de imagini sau idei noi, și pornografia este adesea următorul pas logic. Bărbatul se păcălește spunându-și că, atât timp cât nu mai este implicat și altcineva, nu este nimic greșit în legătură cu viața sa imaginară.

Discutând despre tabu-uri

Isus nu este de acord. El a afirmat în termenii cei mai categorici că “orișicine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”⁷¹ Să nu ne lăsăm păcăliți. Aceste fantezii senzuale nu sunt inofensive. Sunt distructive în mai multe feluri. În primul rând, nicio femeie nu se ridică la nivelul fanteziilor imaginate de mintea unui bărbat stricat. Complăcându-se în aceste gânduri, bărbații se așează într-o poziție din care nu numai că sunt dezamăgiți de soțiile lor, dar se și raportează la ele în moduri cu care Dumnezeu nu este de acord. Femeia pe care Dumnezeu a destinat-o să îți fie tovarășă de viață devine plictisitoare și neatrăgătoare, căci mintea ta o compară cu femeile din fanteziile tale. Certurile conjugale și nefericirea devin o realitate sigură.

Mărturia lui Ray continuă:

Spre sfârșitul adolescenței, am ajuns să cred că, dacă m-aș fi căsătorit, problema mea s-ar fi rezolvat și nu aș mai fi avut necazuri cu problemele mele sexuale, însă m-am înșelat amarnic. Soluția asta a părut să dea roade în primele câteva săptămâni. După ce noutatea căsătoriei a început să pălească, am revenit la fanteziile și masturbarea mea. Eram incapabil din punct de vedere emoțional să am o legătură strânsă cu soția mea, din cauza așteptărilor mele fanteziste și din cauza absenței unei relații strânse cu părinții și frații mei (din moment ce nu aveam frați). Nu puteam să fiu sincer cu soția mea pentru că aveam atât de multe de ascuns. Am descoperit că, fără sinceritate în căsnicie, nu putea exista o intimitate adevărată. Și, fără o intimitate adevărată, am fost împins și mai adânc în dependența mea.

După cum a descoperit și Ray, bagajul emoțional asociat cu acest obicei face imposibilă legătura emoțională sau fizică dintre un bărbat și soția lui, și acesta se ascunde în obiceiul lui pentru a evita riscurile unei relații reale.

Alți bărbați se antrenează pentru adulter fizic (nu mintal) – aproape așa cum se antrenează un atlet. Atleții au descoperit că antrenamentul atât mintal, cât și fizic deschide ușa marilor realizări. De exemplu, dacă vrei

⁷¹ Matei 5:28.

să sari cu prăjina până la o anumită înălțime, te imaginezi în mod repetat făcând acest lucru. Te gândești la fiecare detaliu și la cum te simți atunci când proptești prăjina și cum te arcuiești până treci peste ștachetă. Îți imaginezi senzațiile pe care le simți în aer și apoi căderea pe saltea – după ce ai stabilit un nou record. Sună ciudat, însă chiar funcționează și îi ajută pe atleți să realizeze mai multe decât i-ar fi ajutat doar pregătirea fizică. Acum, dacă eu aș fi în locul diavolului și dacă aș vrea să te fac să te angajezi în activități imorale, te-aș face să te imaginezi angajat în această activitate, mereu și mereu, de cât mai multe ori posibil, așa încât, atunci când vine ispita de a te angaja într-o astfel de activitate cu o persoană reală în viața reală, tiparul mental de comportament să fie deja dezvoltat și, pentru unii, să pară că vine în mod *natural*.

De exemplu, J. B. era un creștin declarat și prezbiter în biserica lui, însă în timp ce stătea la amvon cu pastorul și aștepta să-și îndeplinească partea în serviciul divin, măsura din cap până în picioare femeile din comunitate, căutându-și următoarea cucerire. În mintea lui, o dezbrăca și se imagina făcând sex cu ea. Foarte adesea, mai târziu, chiar se trezea în pat cu una dintre femeile cu care avusese fantezii erotice. “Exercițiul” său mental pregătea calea pentru împlinirea fanteziilor sale.

NU E CE SE SPUNE CĂ ESTE

Există întotdeauna tentația de a ne satisface dorințele neîmplinite în afara granițelor căsătoriei. Dar spre deosebire de J. B., foarte puțini dintre bărbații pe care i-am consiliat pornesc direct cu gândul de a avea o relație extraconjugală. De obicei, o relație începe chiar inocent și se transformă în ceva la care niciunul dintre cei doi nu se aștepta. Totuși, infidelitatea se plătește scump de către bărbat, afectându-i și celelalte relații. Biblia are câteva lucruri dure de spus în această privință, lucruri care exprimă pericolele. “Dar cel ce preacurvește cu o femeie este un om fără minte, singur își pierde viața cine face așa. Nu va avea decât rană și rușine, și ocară nu i se va șterge.”⁷²

Foarte puțini găsesc în infidelitate satisfacția pe care se crede că o aduce. De mult mai multe ori, ei se trezesc împovărați de vină, de rușine și de remușcări. În plus, dacă se căsătoresc cu noua iubită, își dau repede

⁷² Proverbe 6:32,33.

seama că nu au făcut decât să adauge încă o problemă la cele cu care deja se confruntă.

FUNDĂTURI DEZAMĂGITOARE

Apoi există internetul, pe care l-am menționat deja. Conform unui studiu, 60% din toate site-urile web vizitate sunt de natură sexuală și nu mai puțin de 80% dintre vizitatorii site-urilor erotice petrec atât de mult timp căutând materiale erotice pe calculator, încât își pun în pericol relațiile și/sau slujbele.⁷³ Iluzia de anonimă a internetului combinată cu accesul ușor deschide ușa pentru explorări care, în alt context, s-ar putea ca niciodată să nu aibă loc.

“Dependența mea de pornografie”, mărturisește J. B., “a început cu mulți ani înainte de apariția internetului. Când trebuia să merg la magazin să-mi cumpăr revista pornografică, eram jenat și mă temeam foarte tare ca nu cumva să mă vadă vreun cunoscut. Și apoi, exista întotdeauna pericolul ca soția mea să-mi găsească revistele ‘murdare’. Asta mă oprea întrucâtva. Nu-mi cumpăram des reviste. Însă când internetul a devenit larg ‘major’, accesul la pornografie a devenit foarte ușor, prin câteva clicuri pe computer, în intimitatea biroului meu închiat.”

Chatul pe internet ne-a dat posibilitatea să interacționăm cu oameni din toată lumea, pe care, înainte de apariția internetului, poate că nu am fi avut ocazia să-i întâlnim vreodată. Dar acest chat are și o latură mai sinistă, și aceasta este cea a relațiilor extraconjugale virtuale – relații complete cu sex on-line, virtual. Și mai tulburător este faptul că mulți bărbați cred că acest tip de relații nu înseamnă înșelarea partenerii. Ei chiar susțin că, atunci când participă la o partidă de sex virtual, le fac, de fapt, o favoare soțiilor lor prin faptul că nu le forțează să facă sex cu ei dacă nu vor (cum făcea Joe, într-un exemplu anterior). Oricum, așa cum am menționat mai înainte, Dumnezeu nu este de acord cu asta. El a spus: “orișicine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”⁷⁴

Aș fi vrut să nu fie nevoie să menționez prostituția, dar este. Fiecare tânăr și tânără ar trebui să crească înțelegând starea jalnică a acelor care

⁷³ MSNBC Survey 2000, citat pe AFO.net, 19 noiembrie, 2006, <http://www.afo.net/statistics.htm>.

⁷⁴ Matei 5:28.

nu au alte talente și nimic de oferit decât propriul trup. Mulți sunt forțați să intre în această afacere, unii ca sclavi virtuali, și niciun bărbat creștin nu ar trebui să participe la această industrie neagră sub nicio formă. J. B. admite: “Atunci când nu aveam o relație activă, iar materialele pornografice mă plictiseau, decădeam uneori atât de jos, încât mergeam la prostituate. Satisfacția emoțională a acestui act dura cât orgasmul, deoarece îi vedeam durerea întipărită pe față. Vina și rușinea mea erau imense. Nu mergeam la prostituate decât atunci când eram în starea cea mai de jos.”

Apoi, mai sunt “spectacolele pentru adulți” și cluburile de noapte. Cunosc situația unor colegii creștine, în care băieții mergeau noaptea în astfel de localuri, ca să bea și să se uite la femei dezbrăcate. Aceste acțiuni nu numai că nu sunt ziditoare, dar sunt de-a dreptul periculoase pentru fericirea viitoare a tinerilor, deoarece ele aduc o imagine deformată a femeii în fața ochilor tinerilor care curând își vor forma propriile lor familii. Femeile, în astfel de medii, apar exclusiv ca obiecte sexuale și la dispoziția ta (ca să-ți ia banii, bineînțeles) și nicio femeie cu care te vei căsători nu se va ridica la nivelul imaginii false a sexualității care este prezentată acolo. Astfel, este pusă baza pentru așteptări nerealiste și dezamăgire cruntă în orice aspect al căsniciei. Ia aminte la aceste cuvinte ale lui Solomon: “Căci buzele femeii străine strecoară miere, și cerul gurii ei este mai lunecos decât untdelemnul; dar la urmă este amară ca pelinul, ascuțită ca o sabie cu două tăișuri. Picioarele ei pogoară la moarte, pașii ei dau în locuința morților.”⁷⁵

Poate că cea mai bolnavă dintre toate perversiunile este molestarea copiilor. Autorii unor astfel de perversiuni aleg deseori copii, și nu adulți, pentru că aceștia sunt mai ușor de convinși și de controlați. Copiii sunt persoane lipsite de putere, dependenți de adulți în viața lor pentru siguranță și mijloace de existență. Mințile lor nu au maturitatea necesară pentru a înțelege implicațiile intimității sexuale. Pentru ei, nu este dragoste – e o traumă. Adesea, sunt incapabili să ceară ajutorul și, când o fac, uneori nu sunt crezuți sau, mai rău, sunt învinuiți că ei l-au sedus pe cel care a abuzat de ei. Se simt vinovați, murdari, exploatați și temători.

În alte cazuri, un copil poate fi ademenit cu ce pare să fie dragoste de către o rudă, un profesor sau un prieten de familie. Copilului naiv i se

⁷⁵ Proverbe 5:3-5.

spală creierul, astfel încât este făcut să creadă că a avea relații sexuale cu acea persoană este un lucru bun, sănătos și poate chiar necesar. S-ar putea să nu recunoască acest comportament ca fiind un abuz decât mulți ani mai târziu, dar lipsa lor de înțelegere nu înlătură răul produs.

Este una dintre cele mai mari trădări ca un adult în care un copil are încredere să îl prostitueze pentru propriile lui nevoi nesatisfăcute. Implicațiile pentru acel copil țin toată viața și nu se vindecă ușor. Dumnezeu are milă atât pentru victimă, cât și pentru făptaș, pentru că, adesea, făptașul a fost, la rândul lui, o victimă, însă tot El a spus că ar fi mai bine pentru acel bărbat să i se lege o piatră mare de gât și să fie aruncat în ocean decât să exploateze un copil în acest fel.⁷⁶ Trebuie să facem tot ce ne stă în putere, ca bărbați, pentru a stopa sau preveni acest tip de abuz și pentru a vindeca atât cauza, cât și rezultatul acestei boli.

VINDECAREA BOLII

E o poveste pe care îmi place s-o numesc o legendă urbană, despre niște persoane care îl ajutau pe un pastor să se mute. Câțiva enoriași se adunaseră să ajute la încărcatul camionului și, cum cărau ei o cutie foarte grea, fundul acesteia a cedat, împrăștiind colecția pornografică a pastorului pe jos în fața spectatorilor înmărmuriți. Pastorul a căzut frenetic în genunchi ca să adune revistele jignitoare, iar unul dintre membri a fost auzit spunând: “Se pare că asta e cea mai lungă perioadă de timp pe care ați petrecut-o în genunchi în ultima vreme, frate pastor.”

Acest biet pastor, umilit așa cum era, nu este mai rău sau mai bun decât oricare dintre bărbații care se aflau acolo. El este un păcătos care are nevoie de pocăință, iertare și restaurare, ca și noi, ceilalți. Atitudinile disprețuitoare la adresa indivizilor, din cauza punctelor lor specifice de slăbiciune, ignoră faptele fundamentale ale lucrării lui Hristos. Isus, Exemplul nostru, a mers, i-a răscumpărat și i-a onorat chiar pe aceia pe care societatea îi respingea – demonizații, leproșii, prostituatele.

Nimeni din lumea asta nu poate ști ce se petrece în viața ta particulară și cu siguranță nimeni nu vă poate citi gândurile. Mulți dintre noi sunt recunoscători pentru acest lucru, pentru că în adâncul sufletului nostru, ne temem că, dacă oamenii ar ști ce suntem în realitate, nu ar mai vrea să

⁷⁶ Vezi Matei 18:6; Marcu 9:42; Luca 17:2.

aibă nimic de-a face cu noi. Dar Dumnezeu cunoaște exact ce se întâmplă în viața noastră. Niciun gând, nicio privire și nicio acțiune nu sunt ascunse de El. El ne vede depravarea, ne simte suferința și cunoaște intensitatea ispitelor noastre. Știe cât de neputincioși suntem să ne schimbăm de unii singuri, și totuși nu ne disprețuiește. Cu cât suntem mai disperați, mai lipsiți de ajutor și mai rușinați, cu atât mai mult Dumnezeu știe că avem nevoie de El. El ar vrea din tot sufletul să ne îmbrățișeze și să ne dea lucrul de care avem cu adevărat nevoie – o relație autentică. El are soluția pentru orice criză, orice problemă și orice ispită. Haideți să explorăm împreună pașii lui Isus spre libertate.

PASUL 1: ONESTITATEA

Vă mai aduceți aminte când Ray a spus: “Nu mai aveam control asupra vieții mele și mă simțeam fără nicio valoare”? Poate că, atunci, nu și-a dat seama, dar tocmai intra în primul pas spre libertate – onestitatea. Este un pas greu de făcut. Pare mai ușor să negi situația în care te afli, să găsești scuze, să dai vina pe alții sau faci orice numai să eviți să te confrunți cu ea.

Însă nu poți găsi libertatea dacă eviți să faci acest prim pas, să-ți asumi în mod onest responsabilitatea pentru propriul caracter – ce gândești, ce simți și cum te porți. Deși circumstanțele te pot influența, tu ești singurul care poate decide cum să reacționezi. Atâta vreme cât arunci vina pe altcineva sau altceva, vei rămâne victima propriilor tale poftes. Trebuie să apreciezi încotro te poartă direcția actuală a vieții tale. Chiar vrei să te distrugi pe tine, pe cei dragi și speranța de a ajunge în cer?⁷⁷

Te încurajez să fii onest – cu tine însuși, cu Dumnezeu și cu cel puțin o persoană de încredere – cu privire la cine ești tu în realitate și cine nu ești. Biblia ne îndeamnă să ne mărturisim greșelile unii altora și să ne rugăm unii pentru alții, pentru că rugăciunea foarte stăruitoare a unui creștin valorează mult la Dumnezeu.⁷⁸ Poate te vei teme de vulnerabilitatea pe care o astfel de onestitate o implică, însă este lucrul cel mai sigur și mai înțelept de făcut. Asumându-ne responsabilitatea în fața lui Dumnezeu și a prietenilor de încredere, ne accelerăm procesul de vindecare.

⁷⁷ Vezi Efeseni 5:3-6; Coloseni 3:5,6; Evrei 12:14; Apocalipsa 21:7,8.

⁷⁸ Vezi Iacov 5:16.

Majoritatea dintre noi ne-am format părerea noastră despre cum este Dumnezeu pe baza reprezentării Lui de către părinții noștri și membrii bisericii. Din această cauză, adesea am avut concepții greșite despre Dumnezeu. Sunt mulți oameni – chiar și creștini – care nu se încred în Dumnezeu. Pentru mulți, asemenea lui Ray, le-a fost de ajutor să-L separe pe Dumnezeu de cei care i-au reprezentat greșit caracterul.

Dumnezeul meu este atât de plin de dragoste, încât chiar dacă ai fi fost singurul păcătos pe pământ, El tot ar fi venit pe pământ, ar fi trăit ca om și ar fi murit pentru păcatele tale. Poți avea încredere în Dumnezeul meu. El nu te va conduce pe nicio cale pe care nu ai vrea să fii condus dacă ți-ai putea vedea viitorul.

Așa că deschide-ți larg inima pentru El. Predă-I Lui acele lucruri urâte, care îți aduc atât de multă durere. Ți se va părea că ți-ai tăiat mâna dreaptă sau că ți-ai scos ochiul drept⁷⁹, dar atunci când, în sfârșit, vei înceta să te mai prefaci, să mai dai vina pe alții sau să te mai scuzi, vei descoperi că brațele mari, de dragoste, ale lui Dumnezeu te vor îmbrățișa așa cum ești. Nu vei mai fi singur cu problema ta – Dumnezeu va fi alături de tine. El e capabil să facă pentru tine mult mai multe decât ți-ai putea imagina.⁸⁰ El va fi Antrenorul tău divin – în special în punctele cele mai slabe⁸¹ – și te va conduce să câștigi fiecare meci.⁸²

PASUL DOI: O INIMĂ CURATĂ

Mulți au impresia că, odată ce și-au mărturisit păcatele și s-au pocăit de ele, trebuie apoi să strângă din dinți și să nu le mai facă pur și simplu. Dar Dumnezeu nu este mulțumit doar să ne abținem de la activitățile greșite. De fapt, el știe că asta e o soluție lipsită de orice perspectivă.⁸³ Dacă doar ne abținem de la gândurile și sentimentele senzuale, îngrămădindu-le undeva, într-un colț de minte, mai devreme sau mai târziu, ele vor erupe în acțiunile noastre. Pe lângă asta, o astfel de viață este una de chin, iar Dumnezeu vrea să avem viață din belșug!⁸⁴

⁷⁹ Vezi Matei 5:29,30.

⁸⁰ Vezi Efeseni 3:20.

⁸¹ Vezi 2 Corinteni 12:9.

⁸² Vezi Iuda 1:24.

⁸³ Vezi Iacov 1:14,15; Matei 12:34.

⁸⁴ Vezi Ioan 10:10.

El ne oferă ceva mult mai bun. El poate și vrea să ne curețe inima și să ne elibereze din interior. El ne poate schimba, astfel încât să iubim curăția și să urâm poftele senzuale. Trebuie doar să mergem la El cu cererea pe care a avut-o și David după păcătuirea lui cu Batșeba: “Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”⁸⁵ Iar Dumnezeu răspunde: “Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi.”⁸⁶

Ne va umple rezervoarele cu El Însuși. Libertatea o găsim atunci când o inimă goală, înfometată și vrednică de milă este umplută de dragostea lui Dumnezeu. Dacă un bărbat se abține de la a păcătui, dar încă are o inimă goală, într-un final, se va întoarce la poftele sale sau la altă contrafacere a dragostei. Ceea ce urmărim noi cu adevărat este să avem inimile umplute cu ceva mult mai puternic, mai minunat și mai curat decât pofta. Odată ce am gustat și cunoscut savoarea interioară a prezenței lui Dumnezeu în centrul inimii noastre, câștigăm puterea de a ne ridica la standardul Său de puritate sexuală. O inimă căreia îi merge bine și care răspunde la dragostea lui Dumnezeu nu găsește plăcere în contrafaceri patetice cum ar fi pofta senzuală. Atunci când facem din cunoașterea și dragostea de Dumnezeu ținta noastră, căpătăm puritatea sexuală. Însă atunci când ținta noastră este simpla abținere, vom continua să eșuăm, deoarece nu există nicio putere în simpla scrâșnire din dinți.

PASUL 3: NU CULTIVA POFTELE TRUPEȘTI

Atunci când Dumnezeu ne dă o inimă nouă, este încă responsabilitatea noastră aceea de a nu cultiva poftele trupești. Trebuie să fugim de imoralitatea sexuală. Iov ne-a dat un exemplu bun atunci când a spus: “Făcusem un legământ cu ochii mei și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare.”⁸⁷

⁸⁵ Psalmi 51:10.

⁸⁶ Ezechiel 36:25-27.

⁸⁷ Iov 31:1. În versiunea folosită de autor, textul acesta este, literal: “făcusem un legământ solemn cu mine însumi ca niciodată să nu dezbrac din priviri o fată”.

Discutând despre tabu-uri

Ia-ți un moment de pauză alături de Antrenorul tău și faceți o listă cu ce anume te ispitește. Apoi, împreună cu Isus, puneți la punct un plan de bătaie – o ieșire de urgență – un plan de comportare pas cu pas, astfel încât să nu cazi atunci când ești ispitit, și fă tot ce este omeneste posibil pentru a-ți pregăti calea pentru izbăvire. Dacă oboseala te face vulnerabil, schimbă-ți programul zilnic și activitățile, astfel încât să combați oboseala. Dacă singurătatea te împinge să cazi în ispită, cultivă relații potrivite. Dacă drumul spre serviciu te duce prin fața panourilor care îți induc gânduri necurate, alege un alt drum sau plănuiește împreună cu Dumnezeu ce poți să faci ca să înlocuiești gândurile necurate cu unele bune. Ascultă muzică înălțătoare, curată; pune un CD care te inspiră; memorează și meditează la Scriptură. Nu îți poți permite să le dai gândurilor greșite un moment de neatenție. Dacă faci acest lucru, îți vei stârni pasiunile și îți va fi mult mai greu să îți regăsești echilibrul decât dacă nu ai fi luat-o niciodată pe această cale.

Dacă te trezești prins într-o situație despre care știi în adâncul inimii tale că este greșită, atunci, în puterea lui Hristos, ieși din ea. Dacă ai avut o relație cu cineva de la serviciu, transferă-te într-un alt departament al companiei sau ia-ți un alt serviciu, însă nu te așeza singur în preajma ispitei. Este mai bine pentru o familie să se mute într-un alt loc decât să-și lase unul dintre membri într-un loc periculos din punct de vedere moral.

Dacă internetul constituie o ispită pentru tine, sunt de ajutor filtrele, furnizorii speciali de internet sau programele de monitorizare. Dacă acestea nu sunt suficient de puternice ca să te împiedice, atunci renunță la internet.

Găsește un frate creștin care nici n-o să te condamne pentru slăbiciunea ta, dar nici n-o să te lase nestingherit să te lăfăi în ea în continuare. Un prieten care să se roage pentru tine și care să te încurajeze în perioadele dificile când ești ispitit – dar care te și conștientizează de responsabilitatea pe care o ai – poate fi de mare ajutor în această luptă.

Exercițiul fizic joacă un rol important în această luptă. Un corp sănătos și viguros duce la o minte și un suflet sănătoase și viguroase. O dietă sănătoasă și bine echilibrată și angajarea în mod regulat într-un program intens de exerciții fizice te poate ajuta mult să iei decizii bune atunci când ispita poftelor senzuale își scoate capul hidos.

PASUL 4: SCHIMBĂ CANALELE

Unul dintre cele mai eficiente instrumente pentru o victorie garantată este schimbatul canalelor. Să vă arăt cum funcționează.

Îl consiliasem pe Pete de câteva ori înainte de căsătorie. Soția sa este una dintre acele persoane care se simte iubită atunci când i se spun cuvinte afectuoase, în timp ce Pete tânjește după atingeri tandre de dragoste. Problema era că, pentru Pete, aceasta era a treia căsătorie, și el avea niște obiceiuri foarte vechi înrădăcinate. Viața lui de dinainte îl învățase să încerce să-și satisfacă propriile nevoi prin poftă. Înainte să se însoare cu Sharon, căzuse pradă masturbării ca mijloc de satisfacere a acestor nevoi, însă, din nefericire, alunecase spre credința tristă și inconștientă că soția lui urma să fie un obiect care să înlocuiască obiceiul. Prin urmare, atunci când soția lui făcea ceva care îl nemulțumea – și, din neatenție, cu toții le facem așa din când în când soților sau soțiilor noastre – devenea ursuz și rece. În locul dragostei pe care o dorea, soția sa primea doar cuvinte aspre și tăioase. Atunci când a văzut că lucrurile nu ies așa cum ar fi vrut el, sentimentele sale s-au depărtat de soția lui, pe care a trimis-o, de fapt, în propriul colț emoțional, de parcă ar fi fost adversarul, nu soția lui.

Ea a fost rănită de acțiunile lui, și e de înțeles acest lucru, și totuși, când venea seara, el se aștepta de la ea să participe plină de pasiune la actul sexual. Într-un final, ea a spus: “Nu! Ori înveți să mă iubești pe tot parcursul zilei, ori nu vei mai primi nimic noaptea.”

Și totuși, el părea să nu poată să se rupă de vechile lui obiceiuri. În ciuda acțiunilor sale, el dădea vina pe ea pentru problemele lor conjugale, acuzând-o pentru frigiditatea ei și incapacitatea ei de a face dragoste. A continuat să o trateze cu răceală și, bineînțeles, nu a mai existat niciun pic de intimitate între ei. Pete se simțea cumplit, și tot așa se simțea și soția lui, însă mingea era în terenul lui, iar el refuza să facă efortul de a coopera cu Dumnezeu ca să se schimbe în interior. Dacă nu schimbăm interiorul – gândurile, atitudinile și concepțiile noastre – acțiunile noastre exterioare nu se vor schimba. Mulți dintre noi sunt ca Pete. Poate că avem o problemă, însă pur și simplu mai degrabă scrâșnim din dinți și îndurăm decât să cooperăm cu Antrenorul nostru divin pentru o strategie mai bună.

Am discutat cu Pete despre toate aceste lucruri, însă nu cred că discuția noastră a avut vreun efect, pentru că, șase sau nouă luni mai târziu, m-a

sunat ca să-și plângă de milă. Voia să-mi spună toate necazurile pe care i le pricinuiseră ea, dar i-am retezat-o cât de repede am putut. “Pete, îmi amintești de un bărbat care vine acasă, ia o pungă de floricele și băutura lui favorită, apoi se așează cu picioarele în sus și se uită la canalul de televiziune pe care îl urmărește de obicei, dar se plânge continuu de ceea ce se transmite pe acel canal. Și asta nu doar o dată, ci noapte de noapte – văicăreală după văicăreală, nefericit de felul în care stau lucrurile, însă nemodificându-și deloc comportamentul. Pete, trebuie să schimbi canalele!”

“Ce vrei să spui?”

DĂ PE ALT PROGRAM

“Exact ce ai auzit. Pune mâna pe telecomandă și schimbă canalul. Atunci când ești ispitit să te așezi în fața programului ‘lucruri care nu-mi plac la soția mea’, schimbă canalul! Mută pe canalul care îți aduce în față amintirile tuturor momentelor frumoase petrecute împreună sau pe canalul pe care rulează nunta sau luna voastră de miere. Ai putea să muți pe programul curteniei și să-ți aduci aminte de toate lucrurile care ți-au plăcut la Sharon.”

“Jim, mă tem că n-o să fie prea ușor. Astăzi nu prea găsesc multe lucruri pozitive la ea.”

“Desigur, nu va fi ușor. E imposibil să o faci prin puterea ta, dar este foarte posibil atunci când Îl inviți pe Dumnezeu în gândurile și sentimentele tale. Roagă-L să-ți ia sentimentele de autocompătimire și să le înlocuiască cu unele de laudă, preamărind toate calitățile deosebite ale soției tale. Sigur că ai depășit un obicei adânc înrădăcinat și e posibil să te trezești schimbând înapoi pe vechiul canal fără să-ți dai seama, dar imediat ce îți dai seama de acest lucru, schimbă din nou. Obiceiurile se vor schimba; în loc să privești la părțile negative ale soției tale, te vei strădui să o faci fericită și să-i ușurezi poverile. La început s-ar putea să ți se pară că ești fals, însă repetă în minte cuvinte sincere de încurajare, spuse din inimă. Exersează spunându-i-le cu voce tare. În curând, pe măsură ce i le spui, ele vor exprima chiar sentimentele din inima ta. Rămâi pe acest canal al admirației și al prețuirii soției tale.”

S-ar putea să fiți nevoiți să duceți această luptă la fiecare câteva minute sau chiar la fiecare câteva secunde, până când se formează noile obiceiuri. Făcând astfel, urmați sfatul Scripturii de a fi înșuflețiți de lucruri “bune”.⁸⁸

S-ar putea să aveți de dus o luptă teribilă – poate cea mai mare bătălie în care ați luptat vreodată, însă ea vă va conduce la o viață liberă de tirania sentimentelor și gândurilor voastre egoiste. E un lucru să accepti mântuirea din partea lui Hristos și cu totul altul să intri în această mântuire colaborând cu Hristos la corectarea tiparelor greșite de gândire și acționare.

ÎNCERCAȚI-O... MERGE!

Pregătiți-vă din timp să vă găsiți un nou canal pe care să schimbați în grabă atunci când recidivați. Aceasta devine o credință practică ce funcționează în viețile voastre. Exersarea ei zilnică o va face să fie o experiență a voastră și, cu timpul, aceste noi obiceiuri sănătoase vor deveni mai puternice decât vechile obiceiuri distructive. Funcționează nu doar problemele conjugale, ci, practic, în privința oricărui subiect tabu cu care vă luptați. Am văzut-o raportând victorii asupra masturbării, sexului premarital, pornografiei, prostituției, gândurilor imorale, homosexualității și multor altor ispite cu care urmașii lui Hristos se luptă.

Atunci când dorințele sexuale lovesc, mergi la Dumnezeu. Predă-te Lui. Dă-I gândurile și sentimentele tale și roagă-L să te ajute să le înlocuiești cu gânduri și sentimente noi. Folosește-ți “ieșirea de urgență”. Gândește-te la lucrurile frumoase din viață. Schimbă canalele, și o viață de libertate va fi la dispoziția ta. S-ar putea să crezi că nu ești suficient de puternic pentru a intra în această experiență de predare. Dar Dumnezeu a promis că indiferent cât de slabi am fi⁸⁹ și indiferent cât de puternică ar fi ispita, El ne va pregăti un mijloc de ieșire din ea.⁹⁰ El este Antrenorul nostru! El are întotdeauna o tactică de joc câștigătoare! Cooperează cu El. Alege să folosești ieșirea lui de urgență în momentul în care ai de luat o hotărâre.

Dacă te împiedici și cazi, învață din greșeli și mergi mai departe. Eșecurile te învață; ia lecții din ele, fă ajustări și continuă să progresezi până când ai un nou obicei și devii o nouă persoană.

⁸⁸ Filipeni 4:8.

⁸⁹ Vezi 2 Corinteni 12:9.

⁹⁰ Vezi 1 Corinteni 10:13.

Discutând despre tabu-uri

Prietenul meu Ray a aplicat aceste patru principii și a găsit o libertate de durată. Mi-a scris următoarea scrisoare:

Au trecut câțiva ani de când mă aflu în recuperare după viața mea de perversiuni sexuale dezgustătoare. După ce mi-am dat seama că sunt lipsit de putere asupra dependențelor mele și am ajuns să cred că Dumnezeu – o putere mai mare decât mine însumi – ar putea să-mi redea sănătatea sufletească, am început să învăț și să aplic aceste principii de predare pe care le propovăduiești tu. De fiecare dată când o ispită venea, mă predam complet lui Dumnezeu, recunoscând nevoia mea de ajutor și atotputernicia Lui, rugându-mă – cum a făcut-o și Pavel atunci când a fost izbit de gloria lui Isus – “Doamne, ce vrei să fac?”⁹¹ Îți mărturisesc astăzi că de fiecare dată când am cooperat cu puterea divină în acest mod, Dumnezeu a transformat lipsa mea de putere în victorie! Fără să greșesc, el m-a scăpat – și continuă să mă scape – de ispită. În felul acesta (cred) Dumnezeu creează în mine o inimă nouă.⁹² De fiecare dată când mă predau în felul acesta, credința mea este întărită, inima mea este înmuiată și atrasă spre Dumnezeu și pe multe dintre lucrurile pe care înainte le iubeam, am început să le urăsc. Și principiile împărăției lui Dumnezeu devin din ce în ce mai de dorit. Îl laud pe Dumnezeu pentru această vindecare!

Unul dintre cele mai grele și mai aparent imposibile cazuri pe care le-am avut a fost un cuplu de homosexuali care doreau să se lase de vechile lor căi. Vă spun, duceau o luptă anevoioasă împotriva unor tipare de gândire adânc înrădăcinate, care îi conduseseră timp de mulți, mulți ani. Le-am povestit despre schimbarea canalelor și au intrat amândoi în joc. Au obținut succesul asupra comportamentelor anterioare. Au lucrat mult timp împreună pentru a găsi o viață nouă, mai bună. Totuși, după o vreme, unul dintre ei a obosit din cauza efortului prelungit și s-a întors la vechiul stil de viață, părăsindu-și atât credința, cât și partenerul. Celălalt a perseverat, și astăzi duce o viață care îi aduce onoare lui Dumnezeu.

⁹¹ Fapte 9:6.

⁹² Vezi Ezechiel 36:26.

ȘIRETLICURILE DIAVOLULUI MĂ AJUTĂ SĂ FIU LIBER?

Am practicat acest obicei al schimbării canalelor mulți ani și am descoperit că șiretlicurile diavolului mă aduc mai aproape de Sally – regina și dragostea vieții mele. Iată cum funcționează. Atunci când văd un panou sau o copertă de revistă pe care apar femei îmbrăcate indecent sau în posturi care seduc, schimb canalele și mă uit în altă parte, înlocuind acele imagini murdare pe care diavolul mi le aruncă în față cu alte gânduri:

O iubesc pe Sally!

E cea mai draguță ființă pe care mi-au căzut vreodată ochii!

Ea îmi satisface toate dorințele! Nimeni nu ar putea s-o facă mai bine.

Este atât-de-atât de atentă cu mine și atât-de-atât de săritoare.

Sunt înnebunit după zâmbetul ei, după râsul ei, după șăgălnicia ei, după momentele în care dăm amândoi în mintea copiilor.

Nu aș putea găsi pe cineva mai potrivit pentru mine.

De fapt, o să mă duc la florărie să-i cumpăr un buchet de flori.

Dacă e închis la florărie, am văzut eu câteva margarete pe marginea drumului. Cred că o să-i culeg câteva și o să-i fac un buchet din ele!

O s-o sun chiar acum și o să-i spun cuvinte frumoase, pentru că ea este fata mea – Sal a mea.

O, Doamne, sporește-mi dragostea pentru singura fată din viața mea. Doamne, ajută-mă s-o iubesc mai mult, să mă gândesc mai des la ea; adu-mi aminte de toate lucrurile mărunte pe care aș putea să le fac ca să-i câștig inima.

Cred că ați prins ideea. Un adevăr repetat într-una este, într-un final, crezut. O viață de credință nu este una *pasivă*, de acceptare la nivel mintal a lui Hristos ca Mântuitor. Nu, este una *activă*, în care Dumnezeu Își face loc în conștiința mea, iar voința mea Îi urmează întocmai îndemnul. Atunci când sunt conștiincios în schimbarea canalelor, cooperez în mod activ cu Dumnezeu. Diavolul aruncă mai multe ispite în drumul meu, dar, cu cât cooperez mai mult cu Dumnezeu, cu atât mă îndrăgostesc mai tare de Sally a mea.

Dați-i bătaie – încercați! Toți cei care au încercat aceste principii îmi spun că merge – dacă ei își dau silința! A funcționat pentru Ray, J. B. și mulți alții. Poate să funcționeze și în cazul tău, pentru că ești valoros! Așa

Discutând despre tabu-uri

că omoară tabu-urile din viața ta și experimentează libertatea pe care Dumnezeu a intenționat să o ai. Pe măsură ce cooperezi cu Dumnezeu, vei depăși instinctele firești. Vei fi un bărbat *întărit*!

CAPITOLUL 12

DISCUTÂND DESPRE TABU-URI

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Am căzut în capcana contrafacerii satanice a dragostei – pofta senzuală?
2. Îmi consider eu instinctul sexual o nevoie care trebuie satisfăcută?
3. Abuzez eu de mine însumi sau îmi sacrific soția și copiii pe altarul poftelor?
4. Practicile mele sexuale mă jefuiesc de pacea lăuntrică și mă fac să mă simt rușinat?
5. Simt nevoia să ascund de soția mea ce se petrece cu adevărat în inima mea?
6. Caut eu raționamente sau scuze pentru comportamentul meu?
7. Mă simt singur și lipsit de valoare? Mi-e teamă să fiu descoperit?
8. Sunt gândurile mele curate? Mi-ar fi rușine dacă alții ar ști la ce îmi place să mă gândesc?
9. Sunt eu sincer cu mine însumi, cu Dumnezeu și cu cel puțin o persoană în care am încredere, în privința ispitelor cu care mă confrunt în acest domeniu al vieții mele?
10. Sunt dispus să fac pași spre libertate?
11. Știu cum să schimb canalele și, dacă știu, o fac?
12. Mi-am pregătit o “ieșire de urgență” pentru momentele când sunt ispitit?

Priorități încurcate



Doamne, ce vrei să fac? – Fapte 9:6

“Tată, ne jucăm kickball diseară? Te rog!”, Jared, un băiat de doisprezece ani, îl implora pe tatăl lui pe când acesta cobora din mașină după o zi de muncă la birou.

“Nu, fiule, am de lucru diseară”, i-a răspuns tatăl, luându-și servieta și îndreptându-se spre ușa din spate a casei.

“Dar mâine seară?”, a continuat Jared, bătând mingea în spatele tatălui său.

“Îmi pare rău fiule, trebuie să merg la întâlnirea comitetului bisericii.”

“Atunci, joi seară?”, Jared nu s-a dat bătut. Ochii săi îl implorau pe tatăl lui în timp ce acesta își punea haina în cuier, dar el nu i-a observat.

“I-am promis lui Bill că o să-l ajut la proiectul lui.” Și iritarea i se simțea în tonul vocii.

“Atunci, poate weekend-ul ăsta. Se poate? Se poate?”

Tatăl lui era de-a dreptul scos din sărite. “Lasă-mă în pace, fiule. Știi că sunt ocupat!”

Jared s-a întors, cu lacrimi în ochi. *Poate că băieții ăia mai mari de vizavi or să aibă timp pentru mine*, s-a gândit el.

ȘOTRON ȘI URAGANE

Un alt tată se odihnea pe fotoliu și vorbea la telefon, discutând cu pastorul despre ultimul comitet. Fetița lui de șapte ani, Jenny, s-a năpustit

Priorități încurcate

în casă pe ușa din spate, lăsând-o să se trântescă în urma ei. A alergat la tatăl ei, plină de nerăbdare. “Tati, poți să vii afară și să te joci șotron cu noi?”

“Ssssst! Ssssst!” Cu mâna pe receptor, i-a zis: “Vorbesc la telefon. Fă liniște! Du-te afară și joacă-te cu frățiorul tău, cu Tony.”

“Dar tati...”

“Mai târziu, mai târziu!”

Umerii lui Jenny s-au lăsat în jos și a ieșit încet pe ușa din spate, dezamăgită.

Apoi, “mai târziu” s-a transformat în “astăzi”. Jenny și Tony s-au apropiat de tatăl lor la micul dejun. “Tati, ne ajuți, pe Tony și pe mine, să construim o fortăreață în pădure?”, a îndrăznit Jenny timid.

“Nu săptămâna asta, scumpete – sunt prea ocupat”, a răspuns el, printre mușcăături din sandvici, urmărind în același timp prognoza meteo la televizorul din apropiere.

“Atunci, ce zici de weekend-ul ăsta, tati?”

“Nu, nu pot. Am prea multe de făcut. Oau – ia uite ce de stricăciuni a mai produs uraganul ăsta”, îi spune el soției sale, care li se alătura la masă.

“Dar săptămâna viitoare?”, a insistat Jenny.

“Ce? A, fortăreața. Păi, poate... poate. Mai întrebați-mă atunci.”

Jenny și Tony au privit unul la celălalt triști. Dar tatăl lor nu a băgat de seamă acest lucru, pentru că era prea ocupat să răsfoiască ziarul de dimineață în timp ce ingera micul dejun.

Priorități încurcate! Văd asta pe oriunde mă duc. “Tata nu are timp pentru mine! E prea ocupat.” Însă copiii noștri nu sunt singurii care tânjesc după o bucătică de timp împreună cu noi.

ÎN AȘTEPTARE

Barbara este o femeie încântătoare, care a așteptat o zi întreagă să stea de vorbă cu soțul ei, Bob, în legătură cu ceva care o tulbura. E foarte bucuroasă atunci când îi vede mașina oprindu-se pe alee și îl întâmpină pe terasă cu un sărut pasional și o cerere simplă. “După ce mâncăm, vrei să mergem la o plimbare – doar noi doi – și să stăm de vorbă?”

“Sigur, iubito. Mi-ar face plăcere.”

Inima Barbarei cântă în timp ce pune pe masă familiei ei mâncarea gustoasă pe care o pregătise. Are nevoie doar de o perioadă scurtă de timp împreună cu Bob, în care să nu fie întreruptă; asta ar ajuta-o mult. Abia așteaptă! Apoi sună telefonul. Deodată, începe să fie atentă la conversație când îl aude pe Bob spunând: “Da, Ralph, aproape am terminat de mâncat. De ce nu vii chiar acum, am o mulțime de timp la dispoziție pentru tine.” Inima Barbarei se întristează și, când Bob vine la culcare mai târziu, se întreabă de ce e rece față de el.

DISCUȚIE CU FETELE

Soția mea și cu mine am fost invitați să ținem un seminar de week-end în apropierea unui colegiu creștin particular. Decana fetelor a sunat să ne spună că urma să vină cu 35 de fete la întâlnirile noastre și că acestea voiau să vorbească în particular cu soția mea, Sally. Soția mea a fost de acord, iar fetele au venit la întâlniri. Totuși, când a sosit timpul să se întâlnească cu Sally, am avut parte de o adevărată surpriză. Toate fetele au discutat și au votat ca eu să particip la întâlnire!

Ce ocazie! Să aud ce gândeau domnișoarele acestea cu adevărat! Am fost încântat pentru că eu nu am fete. Însă încântarea mea s-a transformat curând în îngrijorare.

“Domnule Hohnberger, de unde să știu eu care băiat este cel potrivit pentru mine?”, a întrebat Amy.

“Ei bine, Amy, în primul rând, trebuie să ții cont de starea lui spirituală. Îl iubește pe Dumnezeu și își ordonează viața după principiile divine? Timpul pe care îl petreceți împreună este înălțător din punct de vedere spiritual? Sunteți compatibili în domeniile majore ale stilului de viață, recreerii și ținutelor viitoare? Pe latura practică, și-a demonstrat el capacitatea de a se întreține pe el și o viitoare familie? Există o atracție naturală între voi doi? Este fiecare dintre voi adaptabil, sunteți capabili să vă contopiți viețile într-una singură? Puteți vedea în mod clar cum mâna lui Dumnezeu v-a condus și vă conduce relația? Și, nu în ultimul rând, deși aceasta este decizia ta, este foarte înțelept să cauți sfat la cei care te cunosc cel mai bine, în special la părinții tăi.”

Am văzut că fața ei s-a întristat în timp ce studia cu atenție podeaua.

“Care-i problema, Amy?”, am întrebat-o eu blând.

Priorități încurcate

“Nu pot să vorbesc cu părinții mei așa.”

“De ce nu? Nu au discutat ei toată viața cu tine despre prietenii tăi – ce lucruri îți plăceau la ei și ce nu?”

Nu m-am așteptat la lacrimi, dar asta am primit. Îmi făceam griji că poate își pierduse părinții într-un accident tragic, însă ea a continuat printre lacrimi. “Părinții mei au fost întotdeauna prea ocupați pentru mine.”

O altă fată s-a ridicat în picioare. “Îl pot aduce pe prietenul meu la dumneavoastră acasă ca să vă dați cu părerea?”

“De ce nu-l întrebi pe tatăl tău?”

“O, e prea ocupat. E pastor și are două biserici în custodia sa.”

CARE PE CARE

Priorități încurcate! Cu toții trăim experiența asta. Mulți dintre noi văd viața ca pe o alergare constantă după treburi neterminate și oameni supărați, în timp ce aceia care au cel mai mult nevoie de noi trebuie să aștepte. Trăim într-o continuă luptă de care pe care între frecușurile urgențelor zilnice și lucrurile importante în viață – între presiunea momentului, care ne *cere* atenția imediată, și ceea ce este cu adevărat important și semnificativ. Viețile ne sunt ordonate de societate, de constrângerile ocupației noastre, de așteptările celorlalți. De cele mai multe ori, presiunea momentului învinge.

În mod inevitabil, culegem rezultatul sigur al priorităților încurcate: corpuri extenuate, relații rupte și o spiritualitate superficială. Avem nevoie disperată de ajutor!

Poate că a greșit Dumnezeu. Dacă știa că nu o să reușim să terminăm totul în 24 de ore, nu putea să facă ziua de 30 de ore? Ai milă, Doamne! O zi mai lungă nu ne-ar rezolva problemele. Doar ne place să credem că le-ar fi scurtat. “La anul”, ne spunem nouă înșine, “la anul, o să am mai mult timp!” Să fim serioși. Pe cine încercăm noi să păcălim? Știm deja cu toții că graba este constantă, că presiunea este tot timpul prezentă și că cererile vieții nu se termină niciodată. Nu vă pot spune câți oameni am întâlnit de-a lungul anilor, care au crezut sincer că vor scăpa de stres o dată ce rezolvă crizele temporare din viața lor. Atunci când îi întâlnesc din nou peste un an, doi, trei sau chiar cinci, sunt încă angrenați în aceeași luptă de care pe care.

OALA SUB PRESIUNE

Pentru că am trăit atât de mult în această stare extenuantă de grabă, începem să credem că este normal. Considerăm chiar că e normal să trăim așa și acasă. Uităm că Dumnezeu a intenționat ca, în căminele noastre, să găsim adăpost față de stresul vieții. În schimb, le-au invadat exact acele lucruri pe care trebuiau să le stopeze. Ne trezim trăind într-o oală sub presiune.

Aș aminti numai telefonul, care ne întrerupe orice moment de odihnă. Ne întrerupe mesele, ne întrerupe conversațiile cu familia noastră și ne întrerupe timpul nostru cu Dumnezeu. Și apoi, lucrul care le întrece pe toate, avem opțiunea de apel în așteptare, astfel încât chiar și întreruperile noastre să poată fi întrerupte. Protestez! Apelul în așteptare nu se bazează pe principiile divine. Să mă explic: Atunci când vorbesc cu Dumnezeu, El îmi oferă întreaga Lui atenție, de parcă nu ar mai fi nimeni pe pământ, și face același lucru pentru toți cei care se roagă în același timp. Nu mă întrebați cum reușește, dar știu că reușește. El nu spune: “Așteaptă o clipă, Jim. Am un alt apel de la Bradley.” Dacă Dumnezeu m-ar pune să aștept, m-aș enerva de-a binelea.

Un prieten m-a rugat să merg împreună cu el într-o excursie de cățăărări într-un loc uitat de lume, dincolo de granița cu Canada. Îmi place sălbăticia și nu a trebuit să-mi forțeze prea mult mâna ca să fiu de acord. Totuși, pe când ne apropiam de vârful muntelui Starvation Peak, clătindu-ne ochii cu panorama impresionantă a uriașelor piscuri și a lacurilor, ascultând țipătul strident al vulturului cu coadă roșie și inhalând aerul curat, ne-a deranjat un sunet ciudat. Ce era? Cu siguranță, nu era un sunet venit din sălbăticie! Prietenul meu și-a băgat repede mâna în rucsac după telefonul mobil și a început o discuție de afaceri.

“Ai vrea să oprești chestia aia?”, i-am zis, pe jumătate rugându-l, pe jumătate poruncindu-i. “Suntem în sălbăticie. Chestia aia nu face parte din peisaj!”

Eu merg în sălbăticie ca să fiu mai aproape de Dumnezeul meu. Când mă plimb printre munții grandioși, îmi dau seama de micimea mea, de propria-mi slăbiciune și de nevoia mea imensă de Dumnezeu. Dar toate astea ne pot fi răpite atunci când folosim acest cadru ca pe un alt loc din care să ne conducem afacerile.

Atenția și prioritățile sunt cele care determină cu ce rămânem dintr-o astfel de excursie. Unii pot să vină și să se întâlnească cu Dumnezeu și,

apoi, să plece schimbați, în timp ce alții se pot bucura de priveliște, de compania celorlalți, chiar și de mâncarea gătită pe cărbuni, și totuși să nu rămână cu nimic din semnificația spirituală de durată a acestei excursii. Același lucru este valabil și în viața noastră de cămin. El poate fi un sanctuar sau putem permite ca tot felul de intruziuni, cum ar fi telefonul, să îl profaneze.

Noi am descoperit că trebuia să preluăm controlul asupra telefonului, altfel ne-ar fi controlat el pe noi! Cum am făcut asta? Am învățat să ne protejăm de apeluri și să punem deoparte anumite momente din zi în care nu răspundeam la telefon – niciodată în timpul meselor, al altarului, al timpului pentru familie sau (atunci când băieții făceau școală acasă) în timpul orelor de studiu.

HOTUL DIN SUFRAGERIE

Poate că niciun invadator al căminului nostru nu a făcut mai multe pentru promovarea întrebuițării greșite a timpului, a pervertirii dorințelor noastre și a decăderii morale a familiei decât televizorul. Era destul de rău și atunci când exista doar televiziunea națională, dar acum televiziunea prin cablu și cea prin satelit aduc mai multe alegeri și mai mult rău în căminele noastre decât oricând până acum. Ea constituie un mijloc puternic care ne influențează foarte mult gândirea, comportamentul și modul de folosire a timpului.

Într-un cămin american mediu, televizorul răpește aproape opt ore pe zi.⁹³ Cu două decenii în urmă, m-am hotărât să scap de el și am înlocuit timpul de televizor de seara cu timpul de familie – în fiecare seară la șase și jumătate. Pe măsură ce gustam din bucuriile distracției și discuțiilor în familie, am descoperit că nu mai aveam nicio dorință după televizor. Este un substitut jalnic pentru compania familiei!

Un alt substitut căruia mulți îi cad pradă este mania video. Credem că trebuie să avem ceva care să ne distreze. Însă numai o scurtă comparație între copertele DVD-urilor și Filipeni 4:8⁹⁴ ne demonstrează că marea

⁹³ *Newsweek*, 3 octombrie, 2005, p. 62.

⁹⁴ “Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însufletească.”

majoritate a DVD-urilor nu numai că ne vor ocupa timpul, dar ne vor și tâmpi, ne vor modifica centrul atenției și vor distruge țesătura valorilor noastre de familie.

Aparatele video nu sunt rele în sine și permit un mai mare control decât televizorul. Însă trebuie să ne amintim că fiecare minut petrecut în fața lor este un minut pe care nu-l petrecem interacționând pozitiv cu cei dragi; în același timp îi învățăm să dorească un substitut slab în locul nostru. Aceasta nu înseamnă că ar trebui să eliminăm aparatele video; totuși, asta înseamnă că ar trebui să-L lăsăm pe Dumnezeu să conducă, evaluând efectele lor asupra familiilor noastre și, apoi, modificând în consecință modul nostru de folosire a lor.

Sally și cu mine – băieții noștri fiind plecați acum – ne punem deoparte, în general, o seară “de întâlnire” în fiecare săptămână, seară în care plănuim să urmărim un DVD împreună. Alegem doar DVD-uri care sunt înălțătoare din punct de vedere spiritual, care ilustrează principii și scopul adevărat al vieții. Sally face floricele și ne ghemuim unul într-altul și ne uităm la filmul selectat. Când se termină, discutăm pe marginea lui: Ce a fost de valoare și ce nu? Cum se raportează el la viața noastră? Îl folosim ca pe un instrument de adâncire a cunoștințelor pe care le avem unul despre altul și a perspectivei asupra vieții.

DISTRAGEREA ATENȚIEI

Apoi, sunt computerele și internetul. Am întâlnit mulți bărbați care le sunt mai devotați computerelor decât soțiilor lor. Cunosced internetul mai bine decât își cunosc propriii copii. Petrec mai mult timp navigând pe internet decât ascultându-L pe Antrenorul lor divin. Aceasta a devenit o altă cale prin care diavolul aduce bombardamentul lumii în căminele noastre.

Pentru a găsi echilibrul, trebuie să ne întrebăm de ce petrecem timp la calculator. Este un instrument necesar în munca noastră? Sau este o distragere a atenției de la o chemare mai profundă? Limitând folosirea calculatorului doar la sarcinile esențiale nu poate decât să ne elibereze o cantitate importantă de timp pe care să o folosim pentru adevăratele priorități în viață.

O CALE DE IEȘIRE?

Cel mai important factor în soluționarea priorităților încurcate este mai mult decât a te proteja de apeluri și a limita distracția. Este găsit în exemplul lui Isus. Și El a trebuit să se lupte între urgent și esențial. De fapt, dacă a fost vreodată vreun bărbat angajat într-o colosală luptă de care pe care, Isus a fost acela! Studiindu-I viața, am găsit răspunsul mai profund pe care-l căutam.

Primul lucru pe care l-am observat la Isus a fost că *El cunoștea lucrarea la care Îl chemase Dumnezeu în prezent*. El murmură în mod constant rugăciunea: “Doamne, ce vrei să fac?”⁹⁵ – acum, în acest moment, astăzi? Nu uitați acest lucru. Este crucial! Isus nu s-a uitat în jur ca să vadă ce lucrare *trebuia* să fie făcută sau *putea* fi făcută sau pe care era *calificat* s-o facă. Ci El Îl întreba într-una pe Tatăl Său: “Ce vrei să fac *acum*?”

De exemplu, în timp ce predica într-o zi, un mesaj urgent a venit la El. “Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav. Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir și I-a șters picioarele cu părul ei, și Lazăr cel bolnav era fratele ei. Surorile au trimis la Isus să-I spună: ‘Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav’.”⁹⁶

Lazăr murea, iar Isus avea puterea să-l vindece. Prietenii lui Isus erau atât de siguri că va lăsa baltă ce făcea, încât nici n-au mai terminat cererea. Sigur că avea să vină imediat! Simțiți chemarea? Vă identificați cu ea? Ce ați fi făcut? Nevoia era una absolută. Criza era urgentă. Existau așteptări implicite, dacă vreți, din partea acelor care Îi erau cei mai apropiați lui Hristos.⁹⁷

Isus a urmat *doar* voia Tatălui Său pentru *acel moment*. “Deci, când a auzit că Lazăr este bolnav, *a mai zăbovit* două zile în locul în care era.”⁹⁸ Isus nu a alergat după urgențe! De ce nu? Mesajul despre boala lui Lazăr trebuie că i-a sfâșiat inima; pentru că știa că un asemenea mesaj nu era trimis cu voioșie. Aici este punctul în care tu și cu mine intrăm în necazuri. Emoțiile noastre trag de noi, iar noi răspundem. Totuși, în mijlocul crizei, Hristos a rămas sensibil la voia lui Dumnezeu, indiferent cât de mult a trecut aceasta peste voința Lui sau chiar peste bunul simț și emoții.

⁹⁵ Fapte 9:6.

⁹⁶ Ioan 11,1-3.

⁹⁷ Vezi Ioan 11:5.

⁹⁸ Ioan 11:6, sublinierea autorului.

Acesta este primul secret și pentru noi! Înseamnă să recunoști înțelepciunea Antrenorului tău divin și să execuți numai acele tactici de joc pe care El le alege – nu cele pe care le-ar vrea spectatorii sau chiar cei despre care credem că sunt *chemați* să le aleagă! El ne promite: “*Eu – zice Domnul – te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi.*”⁹⁹ Problema noastră este că suntem obișnuiți să ne descurcăm singuri – să jucăm propria schemă de joc. Avem o comunicare selectivă cu Dumnezeu. Venim la El doar atunci când ne aflăm într-o criză. În cazul lui Lazăr, n-am fi simțit nicio nevoie să ne consultăm cu Dumnezeu. Prietenia și emoțiile noastre ne-ar fi arătat în mod evident ce anume trebuia să facem – am fi mers imediat și l-am fi vindecat pe Lazăr. Mulți ani am procedat așa până când, în sfârșit, studiindu-L pe Isus, am înțeles de ce unele dintre schemele mele de joc nu-mi ieșiseră așa bine. Noi, oamenii, obișnuim să avem discuții ocazionale cu Antrenorul nostru și, apoi, să jucăm, în general, așa cum considerăm noi că e mai bine. Îl închidem și Îl deschidem ca pe un radio. Însă Isus se afla în permanentă comuniune cu Tatăl Său.

Vrem cu adevărat să deținem controlul asupra vieților noastre? Atunci trebuie să învățăm să trăim în prezent cu Isus! Cum facem acest lucru? “A doua zi dimineata, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo.”¹⁰⁰ Sunt convins că aceasta nu era o experiență singulară, ci un obicei cultivat de Domul nostru. El Își reînnoia legătura pe care o avea cu Tatăl Său în fiecare dimineată; niciodată nu sărea peste acest moment. Uneori, primea instrucțiunile pentru ziua respectivă cât timp se afla pe genunchi! Totuși, El primea adesea instrucțiunile în momentul în care comunica cu Tatăl Lui pe parcursul zilei. De aceea, El putea să trăiască dincolo de tirania urgentului, de așteptările celorlalți și de graba și presiunea vieții. Aceasta L-a făcut în stare să rămână tare ca stânca în mijlocul mulțimii turbulente și al minciunilor din partea dușmanilor Săi – în pace, senin, știind că El face voia Tatălui Său.

Putem gusta și noi din experiența aceasta dacă suntem dispuși să intrăm în ea. Mulți oameni se satură de timpul lor devoțional cu Dumnezeu

⁹⁹ Psalmi 32:8, sublinierea autorului.

¹⁰⁰ Marcu 1:35.

deoarece caută în primul rând informații, și nu o relație. Informația singură este întotdeauna incompletă. Însă legătura cu Dumnezeu ne oferă exact lucrurile de care avem nevoie în fiecare zi. Am învățat prin experiențe personale grele – și bănuiesc că și dumneavoastră la fel – că a urma “eul” ca antrenor ne sortește pierderii jocului. Totuși, am avut dubii că pot găsi fericirea lăsându-L pe Dumnezeu să preia controlul. Pentru o vreme, m-am codit, am ezitat. Când, într-un final, m-am predat Antrenorului meu, am descoperit – spre uimirea mea – că am control asupra vieții mele.

MAI ÎNTÂI TABĂRA

Al doilea secret pe care l-am observat la Isus a fost acela că, mai întâi, El a învățat cum să adune, apoi cum să scadă, apoi cum să înmulțească și cum să împartă. Isus nu a sărit la faza 3 până când fazele 1 și 2 nu au fost în regulă. Ce vreau să spun este că Isus a terminat cu vârsta copilăriei înainte de a prelua rolul de tânăr și de bărbat. Nu s-a grăbit în lucrarea Sa până când nu s-a terminat fiecare fază din viața Lui. Hristos nu s-a grăbit să convertească lumea în momentul în care a conștientizat relația Lui cu Dumnezeu în adolescență. Nici când a împlinit 18 ani, nici măcar când a împlinit 21 de ani. El a așteptat, făcând ceea ce Dumnezeu voia ca el să facă la momentul respectiv.

Spre sfârșitul lucrării Sale pământești, Isus Îi spune un lucru incredibil Tatălui Său: “Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.”¹⁰¹ Cred că, prin această declarație, se referea la mai mult decât anii de slujire activă. Cred că cele trei decenii de anonim tăcut au constituit la fel de mult lucrarea lui Isus ca și cei câțiva ani de vindecări și predicare. Când mi-am dat seama că toate datoriile zilnice Îi pot aduce slavă lui Dumnezeu, fie ele sarcini lumești sau evanghelizări publice, atitudinea mea față de lucrurile pământești s-a schimbat. Mi-am dat seama că Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii și că El are un sistem pentru lucrarea Sa. Trebuie să-l trăim acasă înainte de a fi gata să-l ducem lumii.

Dacă ne grăbim prin faza 1 a vieții de creștin – care este aceea de a-L face pe Dumnezeu Antrenorul nostru – și prin faza 2 – care este aceea de a întări echipa din cămin – ca să obținem un salariu mai bun, faimă sau

¹⁰¹ Ioan 17:4.

recunoaștere la scară largă; sau ca să ajutăm o cauză să avanseze sau să clădim o afacere, culegem roadele priorităților încurcate.

NU VOIA MEA

Al treilea secret:

“Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.”¹⁰² Hristos a fost eliberat de tirania urgentului, deoarece El a îmbrățișat cu totul voința Tatălui Său. Tu și cu mine ne luptăm mult pentru că noi încercăm să trăim o combinație ciudată de autodirecție cu direcția divină. Totuși, Isus a putut să zică în mod onest: “Totdeauna fac ce-I este plăcut”¹⁰³, “Nu fac nimic de la Mine Însumi”¹⁰⁴. Cu cât vom îmbrățișa mai mult în mod activ voința lui Dumnezeu în loc să o îmbrățișăm pe a noastră, cu atât vom găsi o eliberare mai mare de priorități încurcate.

Prin urmare, haideti să schițăm câțiva pași practici pe care îi putem face pentru ca, în puterea lui Dumnezeu, să ne reordonăm prioritățile încurcate.

PASUL 1: HOTĂRĂȘTE CE ANUME ESTE IMPORTANT¹⁰⁵

Într-adevăr, problema cu care trebuie să ne confruntăm nu este lipsa de timp – fiecare are același număr de ore în fiecare zi. Problema este ce facem cu timpul nostru! Lumea a hotărât dinainte lucrul acesta pentru noi. Ea spune că “lucrurile” sunt prioritatea numărul unu – o casă mare cu mobilă frumoasă, mașini strălucitoare, îmbrăcăminte stilizată, o carieră de succes plătită cu un cec în alb – scrie tu cât vrei. Lumea spune că “distracția” este prioritatea ta numărul unu – indiferent dacă asta înseamnă sport, recreere, călătorie, o viață de petreceri sau parcuri de distracții. Lumea le spune unora că o viață de lenevie este prioritatea lor numărul unu – fără nicio responsabilitate, stând ca o legumă în fotoliu la televizor, în timp ce soția sau părinții îi întrețin, sau doar mulțumindu-se cu puțin. Lumea spune că “faima și averea” sunt prioritatea ta numărul unu – trebuie să urci pe scara succesului într-o companie, să-ți deschizi propria afacere

¹⁰² Ioan 6:38.

¹⁰³ Ioan 8:29.

¹⁰⁴ Ioan 8:28.

¹⁰⁵ Vezi Iosua 24:15.

sau să devii o celebritate renumită în toată lumea. Lumea, vorbind prin intermediul bisericii, spune chiar că “o lucrare mai mare” este prioritatea ta numărul unu – “lucrarea Domnului”. Lumea nu te întreabă. Ea doar te împinge în mormântul ei și te menține la roata ei de ocnă.

Când eu și cu Sally am comparat poruncile lumii cu viața lui Hristos, ne-am hotărât ca prioritatea noastră numărul unu să fie relațiile. Atunci când viața se termină, lucrurile noastre nu vor conta prea mult, distracția noastră se va fi evaporat, calea noastră ușoară se va opri într-o fundătură, faima și averea noastră vor trece și chiar și lucrarea noastră mai importantă nu va valora nimic – dacă relațiile noastre nu merg.

Așa că ne-am vândut lucrurile; ne-am schimbat distracția; am spus “La revedere” faimei și norocului; nu am mai găsit timp să lenevim; și ne-am dat seama că nu-i putem evangheliza pe alții dacă nu ne-am evanghelizat mai întâi propria căsnicie și pe băieții noștri.

Am hotărât ca, în loc să permitem urgentului să se înmulțească și să înghesuie lucrurile esențiale, să ne facem timp pentru lucrurile esențiale și să le înghesuim pe cele urgente. Am descoperit că un program zilnic este un instrument esențial pentru a reuși acest lucru, așa că am bătut în cuie anumite lucruri.

De exemplu, prioritatea cea mai înaltă pentru noi a fost să găsim o viață întărită de Dumnezeu.¹⁰⁶ Așa că am pus deoparte o bucată însemnată de timp din ziua noastră pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl puneam în legătură cu viața noastră practică și care ne lega de El. Am mai pus deoparte și un timp în care, dimineața și seara, ne strângeam împreună ca familie ca să ne închinăm lui Dumnezeu și să discutăm despre umblarea creștină. Și astăzi mai urmărim această schemă de viață și, cu foarte puține excepții, nu permitem ca presiunile vieții să ne fure acest timp.

Am făcut din căsnicia noastră prioritatea numărul doi pe lista noastră.¹⁰⁷ Ne-am dedicat timp unul altuia zilnic. Am programat să avem un timp în care să stăm de vorbă în fiecare după-amiază, de la 12 și jumătate până la 1 fix, și am respectat acest timp. Am făcut eforturi conștiente de a cultiva micile atenții și micile semne de afecțiune care înseamnă atât de mult

¹⁰⁶ Vezi Matei 6:33.

¹⁰⁷ Vezi Efeseni 5:33.

pentru celălalt. Ne-am unit eforturile și am construit o căsnicie care chiar funcționează și, sub călăuzirea lui Dumnezeu, avem una fără egal. Plăcerea de a fi îndrăgostit a fost regăsită și menținută mulți ani, și nu se învechește, ci este mult mai pasionantă cu fiecare an ce trece.

A treia prioritate a noastră au fost copiii.¹⁰⁸ Ne-am hotărât ca să-i ajutăm cumva să găsească umblarea practică cu Dumnezeu pe care o găsisem și noi. Încă o dată, programul zilnic a fost o unealtă de neprețuit. Ne-am pus la dispoziția lor de-a lungul zilei și am programat să interacționăm la altarul de familie dimineața și seara, la masă și în timpul de familie, seara de la șase și jumătate.

Când copiii au crescut, nu au căzut pradă rebeliunii adolescente. Ceea ce recomandăm noi funcționează în lumea reală. Ambii copii sunt căsătoriți acum și au propriii lor copii. În felul lor propriu, adaptat personalității lor, amândoi adoptă același program în familiile lor și rămânem mai apropiați ca niciodată.

A patra prioritate a noastră – câștigarea existenței¹⁰⁹ – este legată de celelalte puncte. Grijă pentru împlinirea nevoilor fizice, menținând în același timp echilibrul de timp necesar pentru Dumnezeu, căsnicie și copii, face parte din grija pentru căsnicia și copiii noștri. Nu știam cum am putea face acest lucru din căsuța noastră din sălbăticie, atunci când fondurile inițiale aveau să se termine, dar Dumnezeu știa. Și El mi-a oferit un mijloc prin care să-mi pot susține familia păstrând în același timp și prioritățile în echilibru. E un Antrenor bun!

A cincea prioritate a noastră a fost lucrarea pentru alții. Atunci când găsești ceva care reușește să îți pună prioritățile în ordine și să aducă echilibru în viața ta, strălucire căsniciei tale și inimile copiilor tăi lângă a ta – ai ceva de împărtășit! Și vrei să-l împărtășești! Să împărtășești cum Dumnezeu te conduce și îți deschide calea în timp ce te ajută totuși să menții echilibrul potrivit!

PASUL 2: VEZI UNDE SE DUCE DE FAPT TIMPUL TĂU

Odată ce ai identificat ce e important pentru tine, compară-ți prioritățile cu lucrurile cu care îți petreci timpul în prezent. Păstrează un jurnal timp

¹⁰⁸ Vezi Coloseni 3:21.

¹⁰⁹ Vezi 1 Timotei 5:8

Priorități încurcate

de câteva săptămâni și o să descoperi, ca și mine, că există o tendință clară de a neglija lucrurile esențiale în favoarea urgentului sau, sub presiunea vieții, de a le uita cu totul.

PASUL 3: REDIRECȚIONEAZĂ-ȚI VIAȚA

Atunci când știi unde se duce timpul tău, redirecționează-l astfel încât să se potrivească cu prioritățile tale. Nu aștepta ca lumea să-ți dea permisiunea de a face schimbări. Trebuie să te hotărăști să acționezi. A nu decide înseamnă, de fapt, a decide. Începe cu câteva schimbări – preia controlul asupra lor, apoi instituie altele. Succesele mici ne motivează să continuăm. Eșecurile mari ne fac să ne dăm bătăuți. Mulți bărbați au încercat să reconstruiască lumea într-o zi și au eșuat lamentabil. Călătoria este aproape la fel de importantă ca și destinația. Nu vă îngrijorați că o să fie nevoie de timp pentru a schimba lucrurile – o să fie. Înaintați cu pași mici. Nu fiți descurajați, ci insistați până când veți ajunge pe potrivă înaltei noastre chemări în Hristos.

Un secret important al succesului aici este de a-ți aminti că, atunci când adaugi cele mai bune lucruri în viața ta, trebuie să scazi ceva mai puțin valoros. Dacă nu faci acest lucru, nu vei face altceva decât să sfârșești simțindu-te și mai presat decât înainte.

PASUL 4: URMEAZĂ ÎNTOCMAI SFATURILE LUI DUMNEZEU ȘI EVALUEAZĂ-TE CONTINUU

Știu mulți care au pus pe hârtie acest plan, dar nu l-au pus niciodată în practică. Cunoscut alte persoane care au început procesul, dar l-au abandonat simțind că e prea greu. Atitudinea e totul. Atitudinea lui Isus a fost: “Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi”¹¹⁰. Dar “pot totul în Hristos, care mă întărește”¹¹¹. Vor fi distrageri ale atenției. Descurajările se vor prezenta și ele. Ceilalți nu vor aproba ceea ce faci. Soția nu va urma până la capăt programul. Eșuăm și ne gândim: *Ce folos?*

Când lucrurile se destramă, ia-ți inima-n dinți!¹¹² Chiar și cea mai bine antrenată armată poate pierde bătălii. Războiul este cel pe care trebuie

¹¹⁰ Ioan 5:30.

¹¹¹ Filipeni 4:13.

¹¹² Vezi Filipeni 3:12, 14.

să-l câștigăm! Regrupează-te, evaluează-te și apoi insist, amintindu-ți că “Harul [Lui] îți este de ajuns; căci puterea [Lui] în slăbiciune este făcută desăvârșită.”¹¹³

CHEMAREA

Orașul Stresului din Valea Aglomerată a Nebuniei era un loc trist de locuit. În ciuda muzicii pline de viață, a vieții de petreceri și a previzibilei lupte pe viață și pe moarte pentru câștigarea existenței, locuitorii lui tânjeau după dragostea adevărată, după bucurie și pace. Într-o zi, au auzit zvonuri despre un loc sus pe munte liber de stres și de nebunie. Se numea simplu Locul Liniștit.

Un grup de oameni s-au hotărât să meargă și să vadă cu ochii lor. Folosind SUV-uri și camionete ca să tragă remorcile încărcate cu vârf, au pornit la drum. Mergând așa, drumul a început să urce. Într-o parte era o prăpastie adâncă, în cealaltă parte era un perete stâncos. Mergând în continuare, drumul a început să se îngusteze și mai mult și să fie și mai abrupt, astfel încât au ajuns la concluzia că nu mai pot călători în siguranță cu remorcile după ei. Ticsind mașinile cu cât mai mult bagaj posibil, și-au lăsat remorcile.

Drumul a continuat să se îngusteze pe măsură ce urcau, până când nu au mai putut să meargă mai departe cu mașinile. Umplându-și rucsacurile cu ce puteau căra, au continuat să meargă pe jos. Drumul cel îngust s-a transformat într-o cărare și mai îngustă. Trebuiau să se lipească de perețele de stâncă pentru a nu cădea în prăpastia abruptă. Dar rucsacurile lor se loveau de zid, făcându-i să se balanseze încoace și încolo. Temându-se să nu cadă, și-au dezlegat rucsacurile și le-au lăsat să cadă.

În acest punct, corzi mici atârnavă din stâncile de deasupra, iar ei le-au prins cu nerăbdare și și-au menținut echilibrul cu ele, dându-și seama plini de recunoștință că nu sunt singuri. Pe măsură ce înaintau, corzile înaintau o dată cu ei. Cărarea a devenit într-un final atât de îngustă, încât s-au descălțat de ghetele de excursioniști și, apoi, puțin mai târziu, și de sosete.

Au început să observe că, la fiecare schimbare, unii dintre ei rămâneau în urmă. Era prea mult pentru unii să renunțe la lucrurile lor și să îndure

¹¹³ 2 Corinteni 12:9.

greutățile drumului. Cei care au perseverat erau și mai nerăbdători să ajungă la capătul drumului.

Din când în când, zgomote din Valea Aglomerată a Nebuniei veneau până la ei – larma negocierilor de pe Wall Street, zgomotul înăbușit al unei formații rock, explozia bombelor din Orientul Mijlociu, știri despre violuri și molestări de copii amestecate cu râsetele de la o comedie, cu corul majoretelor de la finala Super Bowl, cu dezbateri politice și cu batjocura obscenă a paradelor de homosexuali. Confuzia sunetelor se potrivea cu ceața confuză care cuprinsese adâncimile.

Înfiorându-se la auzul haosului de jos, călătorii s-au lipit și mai strâns de zid, dar nu-și mai puteau sprijini întreg piciorul pe cărare pentru că era prea îngustă. Apoi s-au lăsat cu aproape toată greutatea pe corzi, spunând: “Putem s-o facem! Corzile sunt puternice! Nu ne vor lăsa la greu!” Își repetau această încurajare unul altuia.

Într-un final, cărarea lor a dat într-o mare prăpastie. Pe partea cealaltă se putea vedea un câmp frumos cu iarbă verde. Raze plăcute de soare scăldau câmpul, în timp ce adieri de vânt calde și blânde îl mângâiau. Era mai frumos decât orice văzuseră ei până atunci.

Însă între ei și Locul Liniștit era această prăpastie înspăimântătoare, iar acum nu mai era nimic pentru picioarele lor. Trebuiau să-și pună toată încrederea în corzi, care crescuseră în dimensiuni, până când deveniseră cât corpurile lor de groase. Pentru un timp, au fost în mod logic supărați. Se întrebau neliniștiți: *De ce anume sunt legate aceste corzi?* Au ezitat, luptându-se cu îndoiala. Să încerce să se întoarcă era sinucidere curată. Să meargă înainte amenința să fie același lucru!

Într-un final, au spus: “Corzile sunt unica noastră speranță. Am depins de ele până aici. Nu ne vor lăsa nici acum.” Și totuși ezitau. Cineva din capul coloanei a strigat: “Dumnezeu ține corzile. Nu avem de ce să ne temem.” V vorba a fost transmisă din gură în gură până la sfârșitul coloanei, cu adăugirea: “El ne-a purtat până aici în siguranță. Nu ne va lăsa acum.”

Apoi, unul câte unul, au tras aer în piept, s-au apucat strâns de corzi și și-au dat drumul peste prăpastia înfiorătoare spre câmpul cel frumos și au fost fericiți, extrem de fericiți.

Unde te găsești tu în această imagine? De-abia părăsești confuzia? Ești încă la remorca încărcată sau la momentul în care renunți la pantofi

BĂRBAȚI PUTERNICI

și șosete? Nu mă interesează ce ai în bagaj sau dacă ești înaintea sau în urma mea pe cale. Mă interesează faptul că ai pornit în călătorie și că insiști pe cale.

Dumnezeu ne cheamă pe toți mai sus, mult mai sus. El are o moștenire pe care vrea să ne-o dea nouă și copiilor noștri. Ne cheamă să fim bărbați puternici – fiecare în regatul lui. Îl vom lăsa?

CAPITOLUL 13

PRIORITĂȚI ÎNCURCATE

Întrebări pentru introspecție și discuții de grup

1. Care sunt prioritățile mele? Ce este cel mai important pentru mine?
(Numerotează-le de la 1 la 10, în ordinea importanței lor pentru tine.)
 - a. _____ Știrile / internetul
 - b. _____ Refacerea căsniciei mele
 - c. _____ Să devin bogat sau important
 - d. _____ Să-mi câștig existența
 - e. _____ Sarcinile de la biserică / din lucrare
 - f. _____ Sportul / Aventura
 - g. _____ Să găsesc o umblare adevărată cu Dumnezeu
 - h. _____ Distracțiile / Hobby-urile
 - i. _____ Recâștigarea inimilor copiilor mei
 - j. _____ (Completează tu.)
2. În ce îmi investesc de fapt timpul și energia? Ce anume primește toată atenția mea? Ce anume este înghesuit? (Numerotează-le de la 1 la 10 în ordinea importanței.)
 - a. _____ Știrile / internetul
 - b. _____ Refacerea căsniciei mele
 - c. _____ Să devin bogat sau important
 - d. _____ Să-mi câștig existența
 - e. _____ Sarcinile de la biserică / din lucrare
 - f. _____ Sportul / Aventura
 - g. _____ Să găsesc o umblare adevărată cu Dumnezeu

Priorități încurcate

- h. _____ Distracțiile / Hobby-urile
 - i. _____ Recâștigarea inimilor copiilor mei
 - j. _____ (Completează tu.)
3. Se potrivesc prioritățile mele cu modul în care îmi investesc timpul și energia?
 4. Tirania urgentului înghesuie lucrurile cu adevărat esențiale?
 5. Este căminul meu un adăpost sau o oală sub presiune?
 6. Îmi controlează telefonul timpul?
 7. Îmi fură atenția televizorul sau internetul?
 8. Cunosc eu lucrarea pe care Dumnezeu m-a chemat s-o fac *în acest moment*?
 9. Ce schimbări ar vrea Dumnezeu să fac?
 10. Când o să încep?

Bărbați puternici



*Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.
– Efeseni 6:10*

Este ultima lovitură din runda a noua, au fost două ratări, iar alergătorii sunt acum la bazele lor. Urmează să lovească mingea cu bâta eroul acestui Campionat Mondial – Marty Marion. Mulțimea urlă!

Echipa St. Louis Cardinals, a reușit un final de sezon senzațional în Liga Națională, pierzând doar 9 meciuri din 52, chiar dacă în timpul sezonului nimeni nu le mai dădea nicio șansă. Acum, iată-i ajunși la Campionatul Mondial, față în față cu campioana lumii, echipa Yankees, iar persoana responsabilă de aceasta, toată lumea este de acord, este Rățușca cea Urâtă, Marty Marion – bărbatul care, pur și simplu, nu vrea să se dea bătut! Ce bărbat! Nu poate lovi, dar a lovit mingea ca un nebun. Conform specialiștilor, n-ar putea în vecii vecilor să alerge după mingi și să le prindă, dar a făcut-o ca un înger.

Acum e-acum. Marty trimite o minge joasă la baza a doua. Alergătorii fug mâncând pământul spre casă. Toată lumea urmărește mingea, dar nimeni nu reușește să o prindă. Marion ajunge la prima bază. Mulțimea este în picioare. Se îndreaptă spre a doua. Era să fie cât pe ce. Marion e în siguranță!

Marty Marion a fost probabil unul dintre cei mai buni eroi ai baseball-ului. Era cunoscut ca “bujia” echipei St. Louis Cardinals. *Minunat* era cuvântul pe care toată lumea îl folosea ca să-l descrie. În 1945, echipa

Philadelphia Phillies le-a oferit celor de la St. Louis Cardinals 250.000 de dolari pe Marty Marion. Cei de la Cardinals au răspuns că mai degrabă ar vinde întreaga echipă decât să se despartă de el. Însă nu a fost întotdeauna așa.

RĂȚUȘCA CEA URÂTĂ!

Cu zece ani în urmă, într-o zi călduroasă în Atlanta, mulțimile au venit să-l vadă pe cel mai promițător jucător din Atlanta – nu era Marty Marion, ci Johnny Eckles. Johnny era vedeta echipei, în timp ce Martin tot sezonul încălzea banca de rezerve.

Johnny a stăruit pe lângă managerul echipei să-i dea și lui Marty o șansă. “E îndârjit. Are nevoie doar să joace mai des.”

Managerul l-a expediat, spunându-i: “E o rățușcă urâtă în baseball. E slab, ciudat și lovește jalnic. Nu o să ajungă nicăieri!”

Dar Marion era cel mai bun prieten al lui Johnny și Johnny credea în el. “Într-o zi, o să ajungă cineva!”, i-a răspuns el managerului.

“Uită de Marion”, a continuat managerul. “Tu ești tipul cu talent. Ești cel mai bun jucător la baza a treia din sud, iar lovitura ta cu bâta e ca o dinamită. Ar trebui să lași amatorii și să-ți încerci norocul la juniorii echipei St. Louis Cardinals. Probele sunt săptămâna viitoare. Vreau să semnezi cu ei.”

Johnny a mers să stea de vorbă cu Marion și a insistat ca să vină și el la probele pentru juniori. Marion a crezut că a luat-o razna. Johnny a insistat spunându-i că, dacă nu vine să dea probe, nici el nu o să meargă.

Cu câțiva ani mai înainte, ei făcuseră o înțelegere. Erau prieteni – cei mai buni din lume! Fie aveau să reușească amândoi în liga de baseball a juniorilor, fie se lăsau amândoi de baseball. Acesta a fost angajamentul lor.

Sigur, pe atunci erau copii – doar 12 ani. Johnny avea talent. Marion știa că nu avea să fie niciodată altceva decât rezervă la o echipă amatoare. Îl strigau Nu-Tu-Lovitură, Nu-Tu-Mănușă. Marion era hotărât să se însoare cu prietena lui, Mary, și să meargă la facultate.

Dar pentru Johnny, prietenul său însemna mai mult pentru el decât tot succesul pe care baseball-ul i-l putea oferi. Dacă Marion nu dădea probe, atunci nici el nu dădea. Mai degrabă mergea la facultate alături de Marion decât să-și părăsească prietenul.

“Johnny, nu poți face asta!”, a protestat Marion.

“Ba pot, și o s-o și fac! Știi și tu că o s-o fac!”

“Nu poți renunța la șansa asta uriașă! Baseball-ul e viața ta!”

“E viața *noastră*. De fapt, să joci baseball și să te însori cu Mary Dellas sunt singurele două lucruri de pe lumea asta pe care ți le dorești cu adevărat. Știu asta! Așa că, dacă tu renunți – renunț și eu. E hotărârea mea definitivă.”

“Chiar vorbești serios, nu-i așa, Johnny?”

“Vorbesc serios când îți spun că vreau să joc baseball și vreau să merg la Rome, Georgia, săptămâna viitoare ca să dau probe pentru liga de junior. Dar nu mă duc fără tine. Așa că hotărăște-te în seara asta.”

NU LE ARE!

Trei nopți mai târziu, chiar înainte ca Marty și Johnny să plece să dea probe, doamna Marion s-a întâlnit singură cu Johnny la un restaurant. Era îngrijorată cu privire la Marty și la baseball. A început: “Îi spun Rățușca cea Urâtă. Nu poate lovi mingea. Nu poate alerga. Îi spun că este cel mai jalnic jucător din tot baseball-ul amator din Atlanta. Și tu ești cel mai bun. Măine, plecați amândoi la Rome pentru probe. Ce o să se întâmple cu el acolo, când o să fie expedit, când o să scape de el râzând? Ce o să fie în sufletul lui?”

“O să se descurce”, a răspuns Johnny tăcut.

“Doar pentru că spui tu asta? O să fie mai rănit decât oricând până acum. El trăiește și respiră baseball. Vrea să joace baseball, Johnny. Vrea să joace baseball mai mult decât oricine. Dar ei spun că nu le are cu baseball-ul.”

“O să se descurce”, a insistat Johnny.

“El merge să dea probe doar pentru că îl obligi tu. Nu s-ar putea împăca cu sine știind că te-a împiedicat. Ați fost prieteni atât de mult timp, n-ar suporta să te facă să eșuezi – să stea în calea succesului tău.”

“Suntem prieteni, doamnă Marion. Am făcut o înțelegere.”

“Tu ai un viitor strălucit în baseball, în timp ce el...”

“Suntem prieteni”, a întrerupt-o Johnny. “Dacă mă duc, eu, vine și Marty. Dacă el rămâne, rămân și eu.”

“Deci așa stau lucrurile.”

“Da.”

“De ce?”, a insistat ea.

“Nu știu. Poate doar pentru că este prietenul meu.”

“Nu e asta la care l-ai legat o prietenie teribil de crudă?”

“Poate.”

“Dacă nu va fi în Rome, la probe, se va termina în altă parte. O să fie rănit. Vrea să joace baseball, dar i se spune că nu are talent.”

“O să-l capete.”

“Nu capeți talent!”, a zis doamna Marion enervată. “Și, Johnny, nu o să poți să-l cari toată viața în cârcă. Nu se poate să continui să-i forțezi pe ceilalți să facă concesii pentru el de dragul tău.”

“O să continui să fac ce trebuie să fac atât timp cât trebuie să o fac.”

“Și cât timp va trebui să o faci?”

“Și pentru totdeauna, dacă va fi necesar.”

“De ce? De ce faci asta?”, a continuat îngrijorata mamă.

“De ce țineți așa strâns de el? Nu e doar pentru că sunteți mama lui.”

Ea s-a gândit pentru un moment și a spus blând: “Îl iubesc.”

Johnny a insistat. “Marty Marion este cel mai bun prieten al meu. Eu cred în el și dumneavoastră, de asemenea, credeți în el, și asta e mai important decât talentul, nu credeți? Un om care are pe cineva care crede în el, va ajunge într-o zi să câștige în baseball sau în orice alt domeniu. Fiindcă credința este și ea un soi de dragoste. Știu asta, doamnă. Poate că nu poate lovi mingea și poate că nu poate alerga, dar are tărie de caracter. Și asta o să compenseze toate lipsurile. Poți învăța să lovești; poți învăța să alergi.”

“EȘTI UN PROST!”

Johnny și Marty au mers la probe în Rome, Georgia, iar rezultatele au fost așa cum prevăzuse doamna Marion. Managerul care se ocupa de probe s-a apropiat de Johnny cu un contract, dar Johnny a răspuns: “Nu pot să semnez cu dumneavoastră dacă nu semnează și Marion.”

Managerul a rămas încurcat. “Trebuie că m-a afectat căldura de afară. Asta trebuie să fie! Adică eu îți ofer un contract ca să joci la juniori și tu îmi spui mie că trebuie să semnez cu puștiul ăla care nu o să ajungă niciodată un jucător bun?”

Johnny i-a răspuns: “Într-o zi, o să ajungă mare – dacă se va ocupa cineva de el. E încăpățânat și hotărât și, dacă aș lucra cu el o vreme, știu că își va îmbunătăți jocul.”

“Ești un prost, Eckles”, a explodat managerul. “Niciodată în viața mea n-am mai auzit un argument atât de tâmpit și de idiot. Uite ce e, băiete, îți dau o ultimă șansă. Gândește-te ce o să urmeze. O să joci la juniori – poate chiar vei fi chemat la seniori. Acum, ăsta-i visul tău, nu-i așa? Atunci, ia stiloul ăsta și semnează contractual.”

“Nu pot s-o fac!”

“Semnează! Semnează!”

“Cred că ar fi mai bine să plec, domnule. Ați fost foarte amabil cu mine și apreciez lucrul acesta.”

“Eckles?”

“Da, domnule.”

“Ce te face să crezi că ești un jucător adevărat? Ieși afară!”

În drum spre casă, Johnny i-a povestit lui Marty comentariul final al managerului, concluzionând: “Cred că am scrântit-o amândoi rău de tot!”

Între timp, domnul Rickie, proprietarul clubului Cardinals, a aflat despre această întâmplare stranie. Managerul i-a spus: “Eckles este cel mai mare talent înăscut din deceniul acesta. Dar ca să-l luăm pe Eckles, trebuie să-l luăm și pe Marion.”

Băieții au rămas șocați câteva zile mai târziu, când fiecare dintre ei a primit o telegramă care spunea: “Plecați imediat. Vom plăti noi cheltuielile. Probă timp de zece zile. St. Louis Cardinals. Semnat, Branch Rickie, Manager General.”

Marty nu înțelegea. “Amândoi am primit exact aceeași telegramă. Mergem la St. Louis. În cazul tău, înțeleg, dar de ce și eu?”

“E ca un vis, nu? Nu încerca să înțelegi. Relaxează-te doar.”

În drum spre St. Louis, Johnny era straniu de tăcut. În mintea lui, îi reveneau fraze: “Ești un prost, Eckles.” “Suntem prieteni. Cu ani în urmă am făcut o înțelegere. Fie reușim amândoi în liga de juniori, fie renunțăm amândoi. Asta am spus.” “O să fie rănit.” “Poate că nu poate să lovească... dar are tărie de caracter. ăsta-i cel mai important lucru.” “Ești un prost, Eckles, un prost.” “Încrederea este un soi de dragoste. Un om care are pe cineva care să creadă în el o să învingă într-o zi – în

baseball sau în orice alt domeniu.” “Nu se poate să-i forțezi pe ceilalți să facă concesii pentru el doar de dragul tău. Nu poți să-l cari în continuare în cârcă.” “O să continui să fac ce trebuie să fac atât timp cât trebuie s-o fac.” “Și cât timp va trebui s-o faci?” “Pentru totdeauna, dacă va fi necesar.” “O să continui să fac ce trebuie... O să continui să fac ce trebuie... O să continui să fac ce trebuie.”

UITĂ DE BASEBALL

La St. Louis, s-a repetat povestea – ia-l pe Eckles, scapă de Marion. “Echipa uzinei de gaz”, condusă de faimosul Frankie Frish, încerca cu disperare să-i împiedice pe cei de la Chicago Cubs acum când intrau în linie dreaptă într-o cursă strânsă. Poate că Eckles i-ar fi putut ajuta. Cât despre Marty Marion, el era, conform lui Frankie Frish, “cel mai prost jucător pe care l-am văzut vreodată luând în mână o băta de baseball.”

Și totuși, fără să știe Marty, Johnny Eckles a cerut acest lucru incredibil. “Suntem prieteni. Ori amândoi, ori niciunul.”

De ce trebuia să fie așa, nimeni din St. Louis nu înțelegea. Și înainte să se scurgă zilele, s-a repetat aceeași poveste familiară – respins.

Întorcându-se înapoi în Atlanta, băieții s-au hotărât să meargă la facultate. Marty Marion, neștiind nimic despre faptul că prietenul său și-a sacrificat visurile legate de baseball, s-a înscris la Georgia Tech ca să studieze desenul mecanic. Băieții au atârnat în cui mănușile de baseball pentru totdeauna. Sau nu?

Într-o zi, telefonul a sunat. “Sunt Branch Rickie. M-am mai gândit la problema Eckles / Marion și am luat o hotărâre... știu că au trecut cinci luni... știu că sunt la facultate. Dar retrageți-i de acolo. Dacă trebuie să-l luăm și pe Marion, o să-l luăm. Dar luați-l pe Eckles cu orice preț. Semnați cu amândoi. Asigurați-vă că sunt amândoi la baza noastră de antrenament din Florida când se deschide sezonul de primăvară. La revedere.”

Asta era. Câștigase! Johnny Eckles câștigase!

Frank Rickie, fratele faimosului Branch Rickie, a fost trimis de domnul Rickie însuși să semneze contracte cu amândoi. Abia mai târziu, când stăteau amândoi la masă în restaurantul lui Tubby Watson, a aflat Marty Marion pentru prima dată de încrederea imensă pe care prietenul său, Johnny, a avut-o în el. A aflat cum Johnny s-a folosit în mod isteț de

ocazie, simțind că își poate folosi talentul pentru a face un club de baseball să-l accepte pe prietenul său și să-i ofere o șansă. Marty Marion nu a uitat niciodată curajul și încrederea și prietenia absolute care l-au făcut pe Johnny Eckles să se sacrifice bucuros și să fie dispus să-și asume un asemenea risc.

“O să reușesc de dragul lui Johnny. O s-o fac. Nu o să-l dezamăgesc niciodată pe Johnny – niciodată.”

DE LA RĂȚUȘCA CEA URÂTĂ LA PĂIANJEN

În primăvara lui 1936, fiindcă doar doi jucători concureau pentru postul de stoper, Marty Marion a ales să joace pe acest post. A fost cumplit. Dar a rezistat. Iar restul e istorie.

La Rochester, în 1939, a aruncat mingea doar 272 de metri – destul de mult pentru el. Dar a alergat fără greșală. Chiar și atunci când spatele i-a trosnit și au trebuit să-i pună proteză, a jucat 128 de jocuri într-un stil fascinant. În 1940, echipa Cards l-a chemat în liga de seniori. În 1942, atunci când Cards au avut un sezon senzațional, câștigând 41 de meciuri din 52 și ieșind victorioși, Marty Marion devenise cunoscut în mod clar ca liderul inspirat al echipei. În cuvintele lui Casey Stengel, “alerga ca un păianjen”. Și “Păianjenul” a devenit noua lui poreclă. I-a condus pe Cards într-o amănunțită răsturnare de situație la Campionatul Mondial împotriva echipei New York Yankees – patru jocuri la unu. În 1944, Marty Marion i-a condus pe Cards în a treia finală consecutivă.

A fost numit Cel mai Valoros Jucător al Ligii Naționale. Și Rățușca cea Urâtă din baseball a arătat ce poate, devenind unul dintre cele mai mari vedete ale acestui joc.

Johnny Eckles știa că Marty Marion avea ceva mult mai folositor decât talentul natural: perseverența. După cum spunea Newt Rockney, “Omul care nu vrea să se lase învins nu poate fi învins.” Spiritul care spune: “Nu vreau să renunț. O să încerc până când câștig” este spiritul care învinge. Acesta a fost Marty Marion. Și câtă generozitate din partea lui Johnny Eckles să se sacrifice pe sine – încurajându-l pe Marty Marion – pentru a scoate acest spirit la iveală.¹¹⁴

¹¹⁴ Adaptare după “Rățușca cea urâtă a baseball-ului”, casetele Your Story Hour, Heritage of Our Country Series, albumul 6, caseta H-120. Copyright de Your Story Hour, Inc., 1976.

DE LA MARTY PENTRU MINE ȘI PENTRU TINE

Tu și cu mine suntem Marty Marion. Suntem rățuștele cele urâte – ciudate, scăpând întotdeauna mingea și poate unii dintre cei mai proști jucători din toată istoria jocului. Alții poate că nu văd nicio posibilitate în noi. Ei spun: “Uită de el. Scapă de el. Nu are ce-i trebuie pentru jocul ăsta.” Suntem ispitiți să renunțăm. Suntem ispitiți să gândim: “Nu o să reușesc niciodată. Nu o să fiu niciodată nimic altceva decât rezervă – o să stau doar să privesc și să tânjesc.” Nu vedem cum am putea reuși și s-ar părea că nici altcineva nu vede cum am putea – cu excepția Unuia singur.

Isus este Johnny Eckles al tău. El este Johnny Eckles al meu. El este Prietenul nostru, Cel care este talentat. El a spus: “Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.”¹¹⁵ El crede în noi în ciuda aparențelor potrivnice și Și-a pus în joc viitorul pentru că El crede că are capacitatea să scoată niște jucători buni din noi. El crede în noi; și această încredere este o dragoste profundă. Și-a pus la bătaie viața, timpul, influența, pentru a face din tine și din mine niște campioni pe teren. El vrea să ne conducă la statutul de Cel mai Valoros Jucător în căsniciile noastre, în familiile noastre și în viața noastră personală. Fără El, nu am avea nicio șansă.

Ar putea să ne lase și să se bucure de frumusețea cerului fără noi. Dar nu o va face. De ce? Pentru că, în mod inexplicabil, pentru El suntem de neînlocuit. El vrea ca noi să gustăm din viața și succesul Lui și, astfel, să ne găsim propria viață și propriul succes. El este dispus să ne poarte în cârcă, să facă orice e nevoie pentru oricât timp e nevoie, numai să reușim.

Unele persoane s-ar putea să ne iubească într-un mod care să ne ferească de riscul eșecului și al respingerii. Dar nu și Hristos. El se așteaptă să încercăm imposibilul, să facem față eșecului repetat, să îndurăm respingerea. Și El știe că totul o să fie bine, în ciuda tuturor acestora. De ce? Pentru că El este alături de noi. Și prezența Lui ne este de ajuns. El știe că, dacă perseverăm alături de El, vom avea succes.

Această încredere pe care o are în noi este cea care L-a făcut să-și asume riscul eșecului și al unor pierderi infinite atunci când a venit pe pământ ca bebeluș, a trăit ca bărbat printre noi și a murit pe cruce. Ar fi putut pierde totul. Dar merita să riște pentru că suntem prieteni și pentru

¹¹⁵ Evrei 13:5.

că nu s-ar fi putut bucura de cer fără să ne ofere șansa de a fi acolo alături de El.

Cum Îl putem dezamăgi? De dragul Lui, haideți să ne revenim. Să ne hotărâm s-o facem indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătim noi. De dragul lui, putem fi învingători.

Hristos ne va transforma în staruri în căminele noastre, dacă învățăm să perseverăm ca Marty Marion. “Pentru că bărbatul care nu vrea să se lase învins nu poate fi învins.” Spiritul care spune: “Nu vreau să mă dau bătut; o să continui să încerc până când o să câștig” este spiritul care învinge totul prin Hristos.

Hristos nu este doar Prietenul nostru cel mai bun. El este Antrenorul nostru personal. El S-a sacrificat pe Sine ca să ne scoată din păcat, să ne aducă la echipa Lui, să ne transforme în bărbați puternici. El dorește ca noi să ne recuperăm moștenirea – moștenirea unei masculinități adevărate, acea masculinitate care conduce echipa la câștigarea meciului vieții – acea masculinitate pe care soția noastră o poate respecta cu adevărat și în care se poate încrede – acea masculinitate pe care fiii și fiicele noastre pot conta. Această moștenire a adevăratei masculinități ne va face campioni pe terenul căminului.

El o să rămână alături de noi zi de zi, până când suntem transformați din rățușca cea urâtă în campioni mondiali. El dorește să ajungem *mari*. Ca să facem aceasta, trebuie să fim văzuți ca bărbații care pur și simplu nu vor să renunțe! Perseverența, hotărârea și urmărirea țelului trebuie să devină semnătura noastră. Nu o să mai fim rezerve! Cu hotărâre și cu cel mai bun Antrenor din lume în spatele nostru, haideți să ne luăm mânușile și bâtele și să începem adevăratul meci al vieții. Atunci soțiile noastre vor deveni majoretele noastre și copiii noștri cei mai buni suporteri. Cândva, vom ajunge mari – pentru că Cineva stă în spatele nostru. Isus va rămâne alături de noi cât timp va fi nevoie, o veșnicie dacă va fi necesar. Nu ne va dezamăgi niciodată – nu, niciodată! Domnilor, nici noi nu-L putem dezamăgi – nu, niciodată!

ADEVĂRATUL MECI

Este începutul rundei a noua. Alergătorii sunt la baze și tu ești la servit. Soția ta este la baza a treia, fiul tău e la a doua și fiica ta, la prima. Acum

Bărbați puternici

e-acum. Diavolul îți aruncă o minge cu efect, dar, din nou, Antrenorul tău îți dă instrucțiuni. Trimiți o minge joasă pe deasupra bazei a doua. Alergătorii tăi fug cât îi țin picioarele spre casă. Toată lumea aleargă după minge, dar nimeni nu poate să o prindă. Ai trecut de prima bază. Mulțimea este în picioare. Te îndrepti spre a doua bază și apoi a treia. Te îndrepti spre baza de unde ai plecat! Aproape că te prind! Alergi spre casă! Ești eroul echipei tale. Antrenorul tău este extaziat. Suporterii îți sunt alături. Nu mai ești rățușca cea urâtă a echipei. Ci ai devenit *un bărbat puternic!*

CAPITOLUL 14

BĂRBAȚI PUTERNICI

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. În ce fel mă identific eu cu Marty Marion?
2. În ce domenii din viața mea mă simt o rățușcă urâtă?
3. Ce evit eu de teamă să nu eșuez?
4. M-am angajat în adevăratul meci al vieții? Sau particip la un substitut?
5. Îl recunosc pe Johnny Eckles al meu?
6. Recunosc dragostea în faptul că mi se cere să înfrunt lucruri dificile?
7. Voi persevera eu în mijlocul eșecurilor și voi continua să încerc din nou, căutând să urmez vocea Antrenorului meu?
8. Încep eu să fiu cunoscut ca “bărbatul care nu vrea să se lase învins”?
9. Care este nivelul la care Dumnezeu îmi cere să mă ridic?
10. Mă voi ridica la acest nivel? Când?

Vreți să știți mai multe despre familia Hohnberger?

Empowered Living Ministries (Lucrarea Viață din Belșug – n.tr.) este rezultatul experienței cu Dumnezeu a lui Jim și a lui Sally. Situat în apropierea Parcului Național Glacier, biroul acestei lucrări este gata să slujească nevoilor dumneavoastră, fie că este vorba despre ținerea unui seminar sau comandarea unei largi varietăți de resurse, care includ cărți, broșuri, seminarii pe CD-uri sau serii speciale pe DVD-uri. Pentru mai multe informații, contactați:



Empowered Living Ministries
3945 North Fork Road
Columbia Falls, MT 59912

EMPOWEREDLIVINGMINISTRIES.ORG

Telefon: 406-387-4333
Comenzi la: 877-755-8300
Fax: 406-387-4336

Editura Zappy's vă oferă:

- **Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger** - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug - Jim Hohnberger** - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evanghelia este despre oameni - Jim Hohnberger** - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte - Jim Hohnberger** - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Educație pentru părinți - Volumul II - Sally Hohnberger** - Scris în același stil captivant ca și primul, acest volum se adresează părinților ai căror copii au ajuns la vârsta adolescenței. Este o nouă provocare și un îndrumător al educației părinților – prin Duhul!

- **Revoluție la Vatican - Martin Kobialka** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu? - Martin Kobialka** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profetiei biblice.

- **Salvare din univers? - Martin Kobialka** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele

copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- A patra uimire - *Alberta Mazat* - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- Mă socoteam desăvârșit - *George R. Knight* - Un studiu despre păcat și mântuire. "Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- Până la capătul pământului - *Sebastian Tîrîrău* - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

- De ce nu mi-ai spus și mie? - *Morris Venden*

A-L FACE CUNOSCUT PE ISUS ALTORA, NU ESTE CEEA CE FACEM. ESTE CEEA CE SUNTEM. Când ajungem să lucrăm ca pescari de oameni, ne lipsește barca?

Nu este de mirare că atât de mulți se sperie, se simt vinovați sau vor să fugă să se ascundă atunci când aud Cuvântul.

"Dacă nu-ți îndeplinești datoria creștină de a da mărturie altora, sângele lor va fi cerut din mâna ta."

Dacă aceasta este ceea ce ați auzit de la amvon sau de la oameni, în legătură cu împărtășirea credinței pe care o aveți, pregătiți-vă pentru o schimbare cutremurătoare în înțelegerea mesajului.

În cartea **De ce nu mi-ai spus și mie?** pastorul, scriitorul și binecunoscutul apărător al neprihănirii prin credință, Morris Venden, lansează o provocare față de tacticile bazate pe teamă și sentimentul vinovăției, care se folosesc în biserică pentru a-i determina pe membri să desfășoare lucrare misionară și promovează o mult mai bună cale de urmat.

Cu dovezi din Biblie și din cartea Calea către Hristos, precum și cu multe experiențe de viață culese în timpul anilor de pastorație, pastorul Venden ne dezvăluie un Dumnezeu suficient de mare, de iubitor și de cinstit ca să dea fiecărei persoane născute în această lume, o șansă adecvată la mântuire, indiferent de ceea ce facem noi. Pe măsură ce descoperiți adevărul motiv pentru care Dumnezeu ne cheamă să dăm mărturie și să slujim pe alții, vă veți întreba de ce a durat atât de mult ca adevărul să poată fi rostit: mărturisirea creștină autentică nu este niciodată ceva ce se face forțat; curge în mod natural din relația pe care o aveți cu Isus.

Despovărați de sentimentul de vinovăție, puteți înlocui o viață de mediocritate monotonă cu o aventură neînfricată pe calea credinței. Această carte vă va arăta cum puteți face acest lucru.

Lanțuri sfărâmate - *Dough Batchelor*

Bazată pe remarcabila relatare biblică despre Isus și demonizatul din Decapole, această povestire tulburătoare conduce la o incursiune emoționantă în conflictul cosmic dintre forțele binelui și răului. **Lanțuri Sfărâmate** dezvăluie minunata putere a lui Dumnezeu de a elibera și transforma bărbați și femei ce sunt prinși în cele mai întunecoase adâncimi ale păcatului și de a aduce pace în sufletele lor disperate.

Ai simțit vreodată că starea ta spirituală stagnează? Sau că speranța ta pentru o dezvoltare ulterioară este deșartă? Ai atins vreodată culmea disperării simțind că știrbirea personalității, obiceiurile rele și egoismul te-au plasat dincolo de limitele salvării? Atunci această carte este cheia care să desfacă lanțurile care te împresoară.

Doug Batchelor, președinte al Amazing Facts, o organizație media creștină internațională, este pastorul unei biserici numeroase din Sacramento, California și gazda binecunoscutei emisiuni radio Bible Answers Live precum și a emisiunii de televiziune Millennium of Prophecy.

- Parabole moderne - *Morris Venden*

Toți suntem ignoranți, în diferite domenii. Poți fi o enciclopedie ambulantă în materie de computere, dar să nu cunoști absolut nimic despre ce se află sub capota mașinii tale.

Altceineva poate fi expert în aeronautică dar complet novice în ceea ce privește funcționarea creierului omenesc. Ce bine e când cineva începe să explice un lucru despre care nu știm nimic, cam așa: "Computerul... carburatorul... creierul uman... reactorul...) se aseamănă cu..."

A pune în relație ceva necunoscut cu altceva cunoscut, aici este geniul parabolei. Exact așa făcea și Isus atunci când avea de prezentat noțiuni abstracte, precum credința, dragostea, împărăția cerurilor... "Împărăția cerurilor se aseamănă cu...", începea El și, în mod sigur urma o parabolă. Oamenii nu se săturau ascultându-L, atunci. Pentru că ele aduc cerul mai aproape de pământ, parabolele încă le sunt dragi oamenilor, după cum a descoperit pastorul Morris Venden peste tot unde a predicat. Cei care i-au auzit parabolele moderne prezentate în predici îi cer neconținut copii ale acestora, pe care, acum, el le-a adunat în cartea de față. Parabolele din această carte? Să vedeți, ele se aseamănă cu... Adică nu! N-ar fi mai bine să le citiți singuri?

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's
Tel. 0244 - 352 352
0244 - 334 775
e-mail: zappys@gmail.com

www.editurazappys.com